

MERCENAR

18 WAR MERCENAR WAR MERCENAR WAR

CHUCK BAINBRIDGE

Dreptatea mercenarilor

CHUCK BAINBRIDGE

DREPTATEA MERCENARILOR

Traducere de
PETREA ALEXANDRA

EDITURA Z
1997

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: EDITURA Z

Dedicată lui
John Rounds
şi
Elizei Shallcross

CAPITOLUL 1

Pasagerii se înghesuiau în aeroport ca nişte vite mânate în ogradă. Tocmai coborâseră dintr-un avion care parcursese un lung zbor transatlantic. Feţele lor trase şi ochii încercănaţi trădau oboseala. Hainele erau şifonate şi pătate de sudoare.

William O'Neal şi James Wentworth III îi priveau cum defilează pe poarta 23 a aeroportului internaţional John F. Kennedy. Erau de toate felurile. Deşi mulţi americani vizitează Africa, puţini trec prin Zair.

Alţi pasageri erau africani bogaţi, bine hrăniţi, educaţi şi politicoşi. Se vedea cât de colo că făceau parte din elita africană. Bărbaţii purtau costume închise la culoare, cu cămăşi albe şi cravate subţiri, în dungi, model european. Erau şi două femei africane printre ei, îmbrăcate amândouă ca Jackie Kennedy în anii şaizeci – cu mănuşi lungi, albe şi pălărioare asortate.

Bărbaţii africani nu prea păreau afectaţi de drumul cu avionul. Zâmbeau şi salutau vesel pe oricine se uita în direcţia lor. Soţiile lor erau mai solemne însă şi evitau să se uite la cei din jurul lor.

– Uite-l pe Jacob, zise Wentworth, când africanii se apropiară.

O'Neal dădu şi el din cap, în semn de salut. Îl recunoscuse pe Jacob Zabibu dintr-un reportaj TV recent. Africanul solid, de patruzeci şi doi de ani arăta ca orice om de afaceri obişnuit – nu părea deloc centrul revoluţiei.

Majoritatea americanilor nu dau importanţă problemelor Africii, în afară de foametea din Etiopia şi frământările din Africa de Sud. Dar O'Neal şi Wentworth erau ofiţeri în Hard

Corps, o trupă de elită a soldaților mercenari. Și aveau toate motivele să fie interesați. Cel puțin din punct de vedere profesional.

O'Neal şi Wentworth erau ofițerii comandanți ai Hard Corps, o echipă de elită de soldați mercenari. Au făcut parte din *Special Forces* în Vietnam. Şi de când a izbucnit războiul în Asia de Sud-Est, Hard Corps s-au apucat de afaceri pe cont propriu. Acum luptă în războaiele altora. Iar acum, cu sosirea lui Jacob Zabibu, ştiu că vor avea ce face.

Cu o săptămână înainte, Zabibu convocase o conferință de presă, în timp ce se afla în Elveția, pentru a declara independența unei noi națiuni în Africa Centrală: Kilembe. A vorbit în numele lui Ushomba, actualul preşedinte. Zabibu a declarat că Ushomba este susținut de poporul său, adică de noua națiune şi că orice încercare de a refuza independența țării sale va fi „contracarată imediat."

Această declarație a declanşat câteva luni de tensiune în Africa Centrală, din cauza noii națiuni Kilembe şi a țărilor din care se va desprinde, Zair şi Angola. Opinia publică mondială a privit această situație cu îngrijorare, văzând în independența Kilembe o altă vărsare de sânge, la fel ca încercarea de secesiune a Biafrei de Nigeria, în anii '60.

În mod normal, această acțiune în sine ar fi fost de ajuns să trezească interesul Hard Corps. Războiul era meseria lor şi se pare că va fi într-adevăr un conflict. Dar, în acest caz, existau şi motive personale care-i determinau să se implice — motive destul de importante pentru ca O'Neal şi Wentworth să încalce barierele normale de securitate aici, pe aeroportul Kennedy, etalându-şi autorizațiile speciale primite mai de mult de la omul lor de legătură din CIA, Joshua St. Laurent.

— Să fiu al naibii dacă nu merg întotdeauna, spuse pe înfundate O'Neal, după ce intrară.

Zabibu sosise, dar Hard Corps nu voiau ca prezența lui să atragă atenția. Preferau să-l abordeze înainte să iasă din mulțime. Şi vor avea grijă ca ziariştii să nu afle de această întâlnire.

Wentworth făcu un pas înainte şi-i zâmbi lui Zabibu şi însoţitorului său când se apropiară.

— *Bonjour,* James, spuse Zabibu cu accentul lui zairez pronunţat.

Îl îmbrăţişă pe Wentworth ca pe un frate.

— *Mon vieux.*

Wentworth zâmbi, răspunzându-i la fel de călduros.

— *C'este vraiment longtemps,* Jacob, zise el.

Wentworth şi Zabibu vorbiră repede în franceză. O'Neal îi privea. Pe vremuri ştia şi el puţină franceză, atâta cât să se descurce în lumea bună din Saigon. Dar nu mai vorbise de mult şi acum de-abia înţelegea ce discutau cei doi. Comandantul unităţii Hard Corps renunţă să mai fie atent la conversaţie şi îşi îndreptă atenţia asupra însoţitorilor lui Zabibu.

Erau bărbaţi tineri, musculoşi. Amândoi purtau ochelari de soare, care le dădeau un aer serios, enigmatic. Aveau o statură impunătoare, de sportivi. O'Neal bănuia că Zabibu nu călătorea cu secretarul său particular şi contabilul.

— Jacob, zise Wentworth, începând să vorbească în engleză. Ţi-l prezint pe căpitanul William O'Neal.

— *Enchanté,* spuse Zabibu, întinzând mâna. James mi-a povestit mult despre tine. O să vorbesc în engleză, ca să ne putem înţelege.

Zabibu zâmbea, dar O'Neal rămase serios.

— Ca să fiu cinstit, zise el încordat, nu vreau să discut nimic, în nici o limbă, până nu ieşim din aeroport.

— Da, sigur, îl aprobă Zabibu, încuviinţând din cap.

Apoi îl studie pe O'Neal. Comandantul Hard Corps era un tip înalt, în jur de un metru nouăzeci şi musculos, cu faţa brăzdată de riduri adânci. Era foarte greu să-i ghiceşti vârsta, se gândi Zabibu. În orice caz, avea între treizeci şi cinci şi patruzeci şi cinci de ani. Vocea lui suna ca şi când ar fi avut glaspapir în laringe. Iar ochii păreau de oţel.

Zabibu ştia că O'Neal era un ticălos dur, care nu-şi pierdea vremea cu rahaturi. Se spunea că Hard Corps era cel mai bun pluton de mercenari pe care-l puteai cumpăra. Şi banii nu erau

de ajuns pentru a-i face să accepte o misiune. Trebuiau să creadă în cauza pentru care luptau. Dacă li se părea că oferta nu era potrivită, nu acceptau misiunea.

Cei cinci se îndreptară spre sala de bagaje, de unde africanii îşi luară valizele. O'Neal şi Wentworth îi conduseră pe africani spre două uşi mari, în sala de aşteptare de la sosiri. O'Neal zâmbi. Nu se vedea nici un reporter pe nicăieri.

Dar, în timp ce îşi croiau drum spre mulţime, O'Neal zări un bărbos tânăr, îmbrăcat într-un sacou spaniol vechi, murdar. Îmbrăcămintea lui părea complet nepotrivită, ţinând cont de faptul că afară erau aproape patruzeci şi cinci de grade. Părea că-i urmăreşte, deşi nu se uita în direcţia lor. De fapt, lui O'Neal i se părea că puştiul se străduia din răsputeri să *nu* se uite la ei, încercând să se menţină la vreun metru şi jumătate în spatele mercenarilor şi a celor trei vizitatori africani.

— Şi eu l-am văzut, îi şopti Wentworth lui O'Neal.

— Poate o fi doar un hoţ de buzunare sau un tip ciudat, îi răspunse comandantul, mulţumit că nu era singurul care avea impresia că se ţinea după ei. Nu trage concluzii pripite.

— Ce se întâmplă? se interesă Zabibu, care nu reuşea să audă ce vorbeau cei doi americani.

— Încă nu ştim, îi răspunse Wentworth. O să discutăm afară, Jacob.

Ieşiră din clădirea aeroportului. Taxiurile şi limuzinele treceau pe lângă ei şi oameni cu bagaje se înghesuiau pe trotuar.

Deodată, apăru un miniautobuz verde printre taxiuri şi se trase la bordură. Un taximetrist claxonă şi strigă ceva obscen pe fereastră. Şoferul miniautobuzului răspunse ameninţându-l cu pumnul şi întinzând degetul mijlociu.

— Nenorocitule! zbieră Joe Fanelli de la volanul autobuzului.

O'Neal, Wentworth şi cei trei africani se urcară în grabă. Fanelli era agitat.

— Să ne cărăm dracului mai repede de aici, zise el, angajându-se imediat în trafic.

Câteva maşini claxonară când miniautobuzul le tăie calea.

— Să vă ia dracu'! zbieră Fanelli pe geam, angajându-se pe banda din dreapta. Parcă ar alerga toți la spital cu nevestele gata să nască. Afurisiții de newyorkezi sunt cei mai tupeişti şoferi din lume.

— Nu faci o impresie prea bună noilor noştri clienți, se plânse Wentworth, vădit stânjenit de limbajul lui Fanelli.

— Zău? zise acesta, făcând semn spre traficul din jurul lor. Şi de ticăloşii ăştia ce părere ai? Nu ştiu decât să claxoneze. Ar trebui să-i altoiască cineva bine.

— Nu este nevoie să ne spui toate astea, Joe, îi atrase atenția O'Neal, deschizând trapa din plafonieră.

— Şoferul este omul vostru? se interesă Zabibu, înălțându-şi gâtul să-l vadă mai bine.

— Da, din păcate, bombăni Wentworth.

— Dracu' să te ia şi pe tine, locotenente, mormăi Fanelli. Doar n-ai vrea să-mi cer scuze pentru că am spus că Mărul cel Mare este putred până-n miez. Cunosc New Yorkul mai bine ca oricare din voi, doar sunt din *Jersey*.

— Gata, Joe! îi ordonă O'Neal. S-ar putea să avem o problemă. Fii atent dacă nu cumva suntem urmăriți.

— Ce vrei să spui ? îl întrebă unul din bodyguarzii lui Zabibu.

— Cred că ne-a urmărit cineva în aeroport, răspunse O'Neal, scoțând o pereche de mănuşi din plastic din torpedou. Gata. Sunt şase perechi. De ajuns pentru toți.

— Pentru ce sunt mănuşile? se interesă Zabibu, uitându-se la el în timp ce O'Neal îşi punea o pereche.

— Ca să nu lăsăm amprente, în caz că lucrurile se complică, îi răspunse comandantul Hard Corps.

Apoi îi dădu mănuşile lui Wentworth şi băgă din nou mâna în torpedou.

— Nu cred că este nevoie, îl opri Zabibu. Ştiu că am mulți duşmani în Africa, dar mă îndoiesc că mâna lor este suficient de lungă să mă ajungă până aici, în America.

— Dacă ai fi fost atât de sigur, nu ai fi venit cu doi bodyguarzi după tine, remarcă O'Neal, scoțând o geantă din cârpă

dintr-un compartiment secret, în podeaua maşinii. Şi apropo de asta, sunteţi fierbinţi băieţi?

— Fierbinţi? se miră unul din ei, nedumerit de limbajul lui O'Neal.

— Da, adică aveţi arme? le explică el.

— Arme?

Celălalt bodyguard îl privi încruntat pe O'Neal

— *Mais non!* Securitatea aeroportului este foarte drastică. Se tem de deturnări de avioane şi terorism.

— Poate în aeroportul din Kinshasa am putea strecura nişte arme, adăugă celălalt, referindu-se la capitala Zairului. Dar ne-am gândit că ar fi prea de tot să încercăm să trecem înarmaţi prin vama Statelor Unite. Este *trop difficile*... prea greu.

— Bine, spuse O'Neal.

De fapt, puţin îi păsa de ce nu aveau arme. Îl interesa doar că nici unul din ei nu avea pistol.

— Nu cred că avem destule pentru toţi.

Deschise geanta din pânză şi începu să scoată saci din plastic cu pistoale colt semiautomate 1911A1, de calibrul 45. În fiecare din ele era câte o armă şi două cartuşe de rezervă. În total erau patru arme.

— Joe? zise O'Neal dându-i un pistol lui Wentworth. Tu ai ceva?

— Da, răspunse Fanelli, supraveghind şoseaua şi uitându-se din când în când în oglinda retrovizoare, în timp ce conducea. Am un Magnum ascuns sub scaun şi un M-26. Apropo, mi-am pus deja mănuşi şi am şters orice urmă de pe maşină, înainte să vă urcaţi. Mai bine încercaţi să ştergeţi amprentele pe unde v-aţi atins de ceva. Ştergeţi oricum, chiar dacă nu sunteţi siguri. Nu strică niciodată să fii prudent.

— Domnule, zise unul din bodyguarzi, revoltat. *S'il vous plaît.* Nu suntem criminali.

— Potrivit legii, comitem chiar acum mai multe delicte, îi anunţă Wentworth, scoţând o servietă neagră de sub scaun. Numai armele în sine violează prevederile *Gun Control Act* din 1968 şi *New York City's Sullivan Act.* Şi ne aflăm într-un vehicul

neînscris în circulaţie, cu plăci false de înmatriculare. După părerea mea, cred că încălcăm suficiente legi federale şi de stat ca să riscăm o condamnare de vreo cinci-zece ani, dacă suntem prinşi.

— Bodyguarzii care nu prea vorbeau bine englezeşte, erau derutaţi. Zabibu le traduse repede. Părea supărat.

— Transportaţi întotdeauna atâtea arme şi mergeţi cu vehicule ilegale? se interesă Zabibu, uitându-se fix la Wentworth, ca şi când nu ar mai fi ştiut ce să creadă.

— Asta-i nimic pe lângă ce transportăm de obicei, îi răspunse Wentworth, scoţând un pistol Colt dintr-o pungă din plastic. Probabil că încălcăm tot timpul legea, dar cred că asta face parte din riscul pe care trebuie să ni-l asumăm în profesiunea noastră.

Zabibu încuviinţă din cap, pentru că nu ştia practic ce ar fi putut răspundă. Acum chiar nu mai ştia dacă acesta era Wentworth pe care-l cunoscuse el. Sau poate că nu-l cunoscuse niciodată. Trecuseră mai mult de zece ani de când Zabibu îl întâlnise pe Wentworth la şcoala de instruire a ofiţerilor de la Fort Benjamin Harrison, Indiana.

Se schimbase fizic, bineînţeles. I se rărise părul şi avea chelie în creştetul capului. I se îngroşase talia şi avea puţină burtă. Dar Zabibu se întreba cât de mult se schimbase psihic.

Locotenentul Wentworth fusese instructor la „Uncle Ben's Rest Home“ (Casa de odihnă a Statelor Unite), numită aşa pentru că mai mult consta din cursuri teoretice decât din instruirea practică. Zabibu aflase că Wentworth luptase în Vietnam. Era un ofiţer deosebit de inteligent, un instructor competent, dar nu i se păruse prea pasionat de meseria de profesor. Era bine informat, ştia să răspundă la întrebările elevilor, le aprecia corect rezultatele, dar nu-i plăcea această muncă pasivă. Se vedea că-i lipsea acţiunea şi camaraderia deosebită care se închegase între el şi tovarăşii lui de luptă din Vietnam. La un an după ce fusese transferat în Indiana, Wentworth îşi dăduse demisia şi ieşise din Armata Statelor Unite.

Zabibu îşi amintea că Wentworth era un tip inteligent, educat, un gentleman sudist, care provenea dintr-o familie bogată de petrolişti din Oklahoma. Învăţase la cele mai bune şcoli şi academii militare, inclusiv West Point. În general era politicos, reţinut.

Deşi avea o fire arogantă, respecta forţa, iar Zabibu o radia din toţi porii. Africanul nu mai era atât de fluent în engleză ca altă dată, aşa că se bucurase să constate că Wentworth vorbea o franceză excelentă, limba oficială a Zairului. Îşi descoperiseră multe interese comune şi au discutat diverse subiecte la un meci de şah sau la un ceai de după-amiază.

Dar se pot schimba multe în zece ani. Zabibu se schimbase mult, în orice caz. Fusese căpitan în trupele de desant zaireze, când fusese trimis la instruire în S.U.A., pentru a învăţa să piloteze avioanele de vânătoare F-14 trimise în Zair şi să folosească armele de apărare computerizate, folosite în tehnica aviatică modernă.

Acum, Zabibu era generalul comandant al forţele militare ale unei noi naţiuni. O naţiune disperată, care voia să se elibereze, în ciuda presiunilor constante făcute de vecinii săi, inclusiv Zairul. Supravieţuirea Republicii Kilembe va depinde în curând de posibilitatea generalului Zabibu de a angaja forţe mercenare de calibrul Hard Corps.

— Ei, căpitane, îl anunţă Fanelli. Ne apropiem de Triboro Bridge. Vom ajunge la Manhattan peste câteva minute.

— Nu ne urmăreşte nimeni încă? se interesă O'Neal, băgându-şi Coltul 45 în curea şi umplându-şi buzunarele cu muniţie.

— Nu, răspunse Fanelli, încetinind pe măsură ce se apropiau de pod. Dar asta nu înseamnă că am scăpat. Este practic imposibil să urmăreşti un vehicul într-un asemenea trafic, decât dacă te plasezi în coada lui de la început. Dacă cineva a angajat un detectiv particular să se ţină după noi, mai bine să se lase păgubaş.

— Ce crezi că ar putea să facă? întrebă O'Neal uitându-se pe fereastră.

Aglomerația era atât de mare, încât îi venea să-i dea dreptate lui Fanelli.

— Dacă știu că Zabibu a rezervat camere la un hotel din Manhattan, probabil că au pus pe cineva să ne aștepte de partea cealaltă a podului, spuse Fanelli. Tipul pe care l-ați văzut la aeroport era numai un spion, însărcinat să alerteze echipa de acțiune — să informeze după ce vehicul trebuie să se uite și cu câți oameni vor avea de-a face.

— N-ar fi posibil ca omul de la aeroport să nu ne fi urmărit pe noi, căpitane O'Neal? întrebă Zabibu, uitându-se la bodyguarzii săi.

Africanii verificau pistoalele pe care le primiseră de la O'Neal, înainte să le bage sub haine.

— Ba da, îl aprobă O'Neal. Dacă suntem norocoși, așa va fi. Dar trebuie să fim pregătiți pentru orice eventualitate. În profesiunea noastră nu trebuie să te culci niciodată pe-o ureche.

— Cred că sunteți atenți și la umbre, bombăni unul din bodyguarzi. Dacă inamicul ar fi aici, la New York și ar ști cu ce avion vine generalul și la ce hotel va sta, atunci l-ar asasina la hotel, nu pe stradă.

— Depinde de modul în care vor să-l ucidă, spuse O'Neal. Poate nu vor să semene a asasinat politic.

— Cred că Bill are dreptate, îl susținu Wentworth. Gândește-te, Jacob. Dacă ești ucis de un glonte în camera ta de hotel, sau dacă-ți explodează telefonul în mână în timp ce comanzi ceva la room service, ar fi prea evident că ai fost ucis din motive politice. Dar un „accident de circulație" ar bate mai puțin la ochi.

— Atâta bătaie de cap ca să mă ucidă! spuse Zabibu zâmbind. Aproape că mă simt măgulit.

— Eu zic să nu te simți, zise O'Neal.

Miniautobuzul traversă podul Triboro. Dinaintea pasagerilor se profila panorama cartierului East River, care arată mai bine din depărtare decât de aproape. Bărci cu motor împânzeau apele maronii și pescărușii planau în cercuri. În fața lor se înălțau zgârie-norii Manhattanului. Fanelli comentă spunând că re-

putația Manhattanului de „bijuteria Hudsonului" fusese invenția unei agenții de publicitate din Madison Avenue.

— Nu-i de mirare, spuse el, pentru că Madison Avenue face parte din Manhattan.

— Bineînțeles, *adevărata* bijuterie se află de cealaltă parte a râului Hudson, le explică Fanelli, în timp ce mergea mai departe. Bătrânul Jersey.

— Ah, Doamne, gemu Wentworth. După ce te-am ascultat ani de zile spunând poveşti de groază despre copilăria ta petrecută în mahalalele din New Jersey, acum susții că este centrul civilizației vestice.

— Chiar este, în comparație cu New York, insistă Fanelli. Te asigur că Jersey ar fi cu adevărat grozav dacă s-ar dărâma tunelul Holland...

Deodată, un camion Chevy apăru la o curbă, în intersecția dintre Lexington Avenue şi Eighty-sixth Street. Se strecură prin trafic, aşteptând să se schimbe lumina semaforului. Apoi zgârie aripa față a unui taxi şi împinse un Ford Tempo pe banda cealaltă. Un bărbat pe o motocicletă Yamaha zbieră când îl lovi în bară, proiectându-l în intersecție, direct în calea unei maşini de gunoi. Motocicleta se lovi de bara grea a camionului, iar motociclistul se rostogoli sub roțile din față ale camionului, înainte ca şoferul, îngrozit, să apese pe frână.

— La dracu'! exclamă Fanelli, încercând să evite camionul de gunoi.

Miniautobuzul acroşă coada camionului. O Honda se izbi de bara față a maşinii lui Fanelli, fără să provoace însă mari stricăciuni.

Uşile camionului se deschiseră şi apărură nişte bărbați în haine ponosite şi ciorapi pe față. Fiecare avea câte o armă în mână. Unul din ei o îndreptă spre miniautobuz, în timp ce ceilalți doi încercară să atace vehiculul din ambele părți.

— Jos! strigă Fanelli, aplecându-se şi apăsând pe accelerație.

Maşina țâşni înainte. Gloanțele se înfipseră în parbriz. Cioburi de sticlă zburau în părul lui Fanelli, în timp ce continuă să conducă.

Altă rafală făcu țăndări o fereastră laterală, din spate. O'Neal, Wentworth, Zabibu şi unul din bodyguarzi se aplecară, dar celălalt alese un moment complet nepotrivit să ridice capul. Patru gloanțe se înfipseră în osul frontal al africanului şi-i perforară creierul. Omul căzu mort pe podeaua vehiculului.

Fanelli se ghemuise, conducând direct spre maşina care-i atacase. Unul din pistolari introduse o magazie nouă de cartuşe. Maşina îl lovi şi-l proiectă în Chevy.

Omul fu strivit ca o roşie. Prinse între cele două maşini, coastele şi coloana vertebrală se frânseră cu un trosnet. Trupul lui zdrobit, se zbătu anemic, țintuit de cadrul de oțel al maşinii.

Alt pistol trimise o rafală prin ferestrele laterale ale miniautobuzului. Cioburile căzură peste pasagerii din spate. O'Neal începu să se târască pe podea spre spatele maşinii.

— Nu te ridica! zbieră Wentworth la Zabibu şi la bodyguardul rămas în viață.

Apoi îşi scoase Coltul.

— Nici o grijă, îl asigură generalul, târându-se lângă cadavrul bodyguardului şi luându-i pistolul nefolosit din mână.

Wentworth se duse la ferestrele sparte de ultima rafală. Văzu că O'Neal se postase deja în spatele maşinii. Comandantul Hard Corps încuviință din cap, să-i dea de ştire locotenentului că era gata.

Fanelli manevră schimbătorul de viteze. Începu să dea înapoi şi apăsă pedala de accelerație. În momentul acela şuieră un glonte. O fereastră laterală se sparse şi părul lui Fanelli se umplu de şi mai multă sticlă. Nici unul din gloanțe nu nimerise uşile sau caroseria groasă, de metal.

Altă rafală se înfipse în cauciucul dreapta din spate. O'Neal ridică pistolul său de calibrul 45 şi-l îndreptă spre fereastra laterală din spatele vehiculului. Apoi lăsă capul jos şi trase. O'Neal nu avea de gând să împuşte vreun pistolar, voia doar să distragă atenția ticălosului din partea aceea.

Wentworth înălță capul cu grijă şi se uită pe fereastră. O'Neal reuşise să-i păcălească. Pistolarul de lângă maşină îşi

îndreptase arma spre spatele vehiculului. Wentworth băgă țeava pistolului pe fereastră şi ținti spre trunchiul pistolarului.

Locotenentul apăsă pe trăgaci. Un proiectil de 185 se înfipse în claviculă. Omul urlă de durere. De-abia mai ținea arma în mâna stângă, în timp ce dreapta îi atârna din umăr. Wentworth trase altă rafală de 45 în pieptul pistolarului, care căzu, cu pistolul alături.

Şoferul se dădu jos din maşină, cu un revolver 38 Smith & Wesson în mână. Se ascunse după Chevy, şi ridică arma pe capotă. Pistolarul care mai rămăsese își dădu seama că cei din miniautobuz erau înarmați. Mai trase o rafală şi apoi alergă spre maşină.

Fanelli se ridică exact la timp să vadă şoferul maşinii îndreptând arma spre el şi puse repede mâna pe pistol, scoțându-l prin parbrizul spart. Apăsă de două ori pe trăgaci. Două gloanțe de calibru 357 sfâşiară pieptul pistolarului.

Gloanțele se înfipseră în el de parcă ar fi fost un manechin de cauciuc. Gloanțele Magnumului îi perforară inima înainte să cadă. Fanelli lăsă capul în jos, instinctiv, după ce trase, exact la timp, pentru că celălalt, ascuns după maşină, trase peste o fracțiune de secundă.

Două maşini de poliție se strecurau prin traficul aglomerat, cu sirenele urlând. Încercau să ferească pietonii înnebuniți, care alergau în toate direcțiile. Câțiva polițişti mergeau pe jos, cu pistoalele în mână.

— Lasă arma! strigă polițistul, amenințându-l pe pistolarul ascuns după maşină.

Tipul trase la întâmplare în direcția polițistului. Un glonte lovi ofițerul sub coaste, dar reuşi să apese pe trăgaci, înainte să cadă. Alți trei polițişti deschiseră de asemenea focul. Gloanțele făcură ciur trupul pistolarului. Când se prăbuşi, cadavrul lui era practic de nerecunoscut.

— La dracu', bombăni Fanelli, uitându-se la oamenii în uniforme albastre. Au venit polițiştii. Acum ce dracu' facem?

— Maşina mai merge? îl întrebă O'Neal, venind în față.

— Cred că glumeşti, spuse Fanelli, dând ochii peste cap. Nici de fiare vechi nu mai este bună.

O'Neal se uită pe stradă, încercând să găsească o posibilitate de scăpare. Pietonii fugiseră să se adăpostească. Majoritatea new-yorkezilor se adaptaseră şi căpătaseră instincte de supravieţuire, aşa că numai un prost ar fi stat în bătaia gloanţelor. Poliţiştii nu plecaseră, bineînţeles. O'Neal văzu doi ofiţeri îngenunchind lângă cel rănit. Trei din ei ţineau armele îndreptate spre maşina lor.

Erau câteva magazine pe aproape, dar asta ar fi însemnat să scape de o capcană ca să cadă într-alta. De fapt, era posibil să nu apuce să ajungă până acolo. O'Neal îşi dădu seama că erau probabil şi mai mulţi poliţişti decât puteau vedea. Ca să nu mai vorbim că vor sosi şi întăriri, bineînţeles.

Pe urmă, zări gura de metrou, la câţiva metri depărtare. Ar fi uşor să tragă o fugă până acolo, dar şi poliţiei i-ar fi la fel de uşor să le taie drumul.

Comandantul Hard Corps se pregătea să sugereze ca Zabibu şi bodyguardul său să iasă din maşină cu mâinile ridicate. După ce vor afla cine era, probabil că n-o să-l reţină. N-ar fi greu să convingă poliţia şi primăria că africanii fuseseră nişte victime întâmplătoare, care se treziseră într-o plină încăierare. I-ar crede, pentru că n-ar avea încotro.

Şi în timp ce Zabibu şi omul lui ar sta în faţa poliţiştilor, cei trei mercenari Hard Corps ar şterge-o. Cu puţin noroc — de fapt, cu ceva mai mult — ar putea ajunge până la staţia de metrou. Nu era un plan prea grozav, O'Neal ştia perfect lucrul acesta, dar se pare că nu aveau de ales. Hard Corps nu-şi permiteau luxul unul proces şi nici nu puteau să tragă în NYPD. La dracu', în fond mercenarii şi poliţiştii luptau pentru aceeaşi cauză, chiar dacă metodele lor erau diferite. Să împuşte un ofiţer de poliţie ar fi ca şi când ar trage într-unul de-ai lor.

Dar, în momentul acela, apărură de pe o alee alţi trei bandiţi cu ciorapi pe faţă. Unul din ei avea un pistol mitralieră Ingram MAC-10, iar ceilalţi doi, puşti Marlin. Ingramul trase o salvă în cei trei poliţişti luaţi prin surprindere. Unul din ei se prăbuşi

cu pieptul ciuruit de gloanțe. Altul scoase un țipăt și se prăbuși în pragul unui magazin. Două gloanțe i se înfipseseră în piciorul drept. Al treilea reuși să se ascundă în spatele unei mașini.

— Metroul! zise O'Neal, țâșnind din mașină.

— Dar, vru să protesteze Zabibu, însă Wentworth îl apucă de braț și-l trase pe ușă.

— Nu avem timp de discuții! îi spuse locotenentul.

O'Neal ieși primul din vehicul. Încerca să localizeze pistolarii și polițiștii printre vehiculele și clădirile din jur. Mașini, taxiuri, autobuze fuseseră abandonate de șoferi exact unde se opriseră. Alții se întinseseră pe caldarâm, sperând că o să scape nevătămați dacă nu se mișcau. Din fericire, nici unul dintre civili nu se mișcau. Doar polițiștii și tipii cei răi.

Doar unul din pistolari trase spre mașina lor. Ceilalți doi erau prea ocupați cu polițiștii. Cel cu Ingramul se adăpostise după un Sedan, iar celălalt îi acoperea spatele. Celălalt, cu Marlin, rămăsese în capătul aleii, cu Marlinul îndreptat spre miniautobuzul lor.

Se pare că polițiștii erau prea ocupați cu bandiții mascați ca să-i bage în seamă. O'Neal le făcu semn celorlalți să alerge la metrou. Țâșniră spre sanctuarul subteran, în timp ce O'Neal rămase să le acopere retragerea.

Pistolarul a fost primul care i-a văzut îndreptându-se spre metrou și a îndreptat pușca spre ei. O'Neal și-a dat seama că nu avea cum să-i nimerească și a ridicat pistolul, trăgând în sus, să compenseze distanța. Gravitatea a tras proiectilul în jos, într-un cerc și glontele a ricoșat de o cărămidă, în gura aleii, făcându-l pe pistolar să tresară surprins.

Dar unul din polițiști a interpretat greșit manevra lui și a început să tragă în el. Această diversiune i-a dat suficient timp pistolarului de pe alee să țintească în direcția lui Wentworth, Zabibu, Fanelli și bodyguardul.

Un glonte de calibrul 30-30 s-a înfipt în ceafa bodyguardului. Africanul s-a prăbușit cu fața în jos. Wentworth s-a uitat la el, dându-și seama imediat că era mort. Avea coloana verte-

brală ruptă şi vertebrele sfărâmate. Îi îndemnă pe ceilalţi să meargă mai departe.

Ingramul ciurui pieptul poliţistului care încercase să oprească înaintarea lui O'Neal. Ofiţerul se prăbuşi pe podea, dar, în momentul acela, pistolarul ridicase capul şi umerii peste capota Sedanului, la numai un metru şi jumătate de locul unde stătea O'Neal.

Comandantul Hard Corp era un ţintaş excelent şi nimerise la viaţa lui ţinte mai mici şi mai îndepărtate. Luă Coltul cu amândouă mâinile şi trase. Un glonte de calibrul 45 se înfipse în mutra ţintaşului, imediat sub ochiul stâng. Glontele despică obrazul şi scoase ochiul din orbită. Faţa omului se transformă într-o masă de carne şi creierii îi zburară prin gaura din ceafă.

Celălalt pistolar apăsă pe trăgaciul Marlin-ului şi rafala sparse farul de lângă braţul stâng al lui O'Neal. Căpitanul de mercenari blestemă şi se trase din raza gloanţelor, dar zări un poliţist apărând de după un taxi. Era o femeie prea drăguţă pentru această meserie, cu păr castaniu ondulat şi sâni care stăteau cât pe ce să iasă din cămaşa de uniformă. Ţinea pistolul în amândouă mâinile şi apăsă de două ori pe trăgaci.

Femeia descărcă toată încărcătura spre alee. Un glonte de calibrul 38 lovi pistolarul în stern, iar altul în gât. Tipul scăpă Marlinul din mână şi se prăbuşi, rănit mortal.

O'Neal văzu ţeava puştii celui de-al treilea pistolar apărând de după maşină. Se pare că ticălosul avea de gând să împuşte femeia. O'Neal se gândi că-i era dator şi trase repede o rafală spre portiera din stânga a Sedanului. Glontele trecu prin geam şi ieşi pe fereastra opusă.

Ţeava pistolului dispăru. O'Neal nu era sigur dacă-l nimerise pe ticălos, dar era convins că tipul n-o să reziste oricum cu atâţia poliţişti în jurul lui. Dacă nu-l ciuruiau, o să se predea probabil, până la urmă.

O'Neal îşi spuse că ajutase destul fata şi băieţii în albastru, aşa că băgă pistolul în curea şi alergă spre metrou. Al şaselea simţ, cu care trebuia să fie dotat orice veteran de război, îi spuse că era în pericol, în timp ce alerga în jos pe scări. Dar ajunse

la intrare fără să i se înfigă un glonte între omoplaţi, aşa cum se aşteptase.

Poate mi-am imaginat doar, se gândi O'Neal, în timp ce se afunda în tunelul întunecat. *La urma urmei, nimeni nu este perfect.* Poate că instinctele lui de supravieţuire nu mai funcţionau bine când era supus stresului, presupunând că exista într-adevăr un al şaselea simţ. *Sau poate,* se gândi O'Neal, *unul din poliţişti îndreptase totuşi arma spre mine, dar s-a răzgândit. Şi poate că era chiar femeia!*

Şi gândul acesta îl încânta.

CAPITOLUL 2

– Nu v-am spus eu că newyorkezii sunt dați naibii? remarcă Fanelli în metrou.

– Taci din gură, sergent, bombăni Wentworth.

Locotenentul stătea pe scaun, lângă Fanelli, prefăcându-se că citeşte un ziar pe care-l ridicase de pe jos.

O'Neal şi Zabibu stăteau unul lângă celălalt în partea cealaltă a vagonului. Comandantului Hard Corps nu-i plăcea să meargă cu metroul. Era aglomerat şi zgomotos. Şi mirosea a sudoare şi urină stătută. Sau poate că duhoarea venea de la haina veche şi murdară de ploaie pe care o purta O'Neal. O luase de la un vagabond de pe peronul metroului şi-i dăduse în schimb geaca lui din piele şi zece dolari.

O'Neal făcuse acest schimb incredibil ca nu cumva să fie recunoscut de poliție. Vagabondul avea toate motivele să fie fericit. Iar Wentworth îi mai dăduse zece dolari pentru pălăria lui mizerabilă şi încă zece ca să plece de acolo şi să nu spună nimănui că-i văzuse. Tipul acceptase imediat, dar era clar că va povesti tot ce se întâmplase în primul bar.

Fanelli şi Zabibu îşi schimbaseră şi ei înfățişarea. Deoarece costumul negru, elegant, cravata şi ochelarii cu rame de baga ai generalului vor figura în mod sigur în descrierea poliției, Zabibu se dezbrăcase între vagoanele de metrou. Aruncase hainele din tren şi îşi băgase ochelarii în buzunar. Fanelli îşi scosese geaca lui roşie, scăpând de ea în acelaşi fel. Tricoul era kaki şi avea pictate pe el două puşti M16 şi emblema „Haideți să ne distrăm". Şi pentru că nu fusese observat de polițişti, nu avusese aceeaşi soartă ca geaca.

Un chioşc de ziare şi reviste din staţia de metrou le completă deghizarea. Cumpăraseră ochelari ieftini din plastic pentru Fanelli şi unii cu ramă metalică pentru Zabibu. Generalul îşi completase aspectul exterior un şapcă de baschet „I love NY" şi un tricou subţire cu aceeaşi emblemă.

Wentworth scăpă de asemenea de haină şi îşi scoase cravata, înlocuind-o cu o eşarfă pe care o scosese din servieta luată din maşină. Servieta avu aceeaşi soartă cu celelalte lucruri, după ce o goli. Printre celelalte lucruri, găsi nişte ochelari pe care-i aruncă şi o umbrelă pe care o băgă sub braţ, deşi afară era senin.

— Arăţi ca un caraghios, îi spuse Fanelli.

— Asta şi vreau, îi răspunse locotenentul Hard Corps, încercând să nu se arate prea stânjenit de noua sa înfăţişare.

Cumpăraseră de asemenea o sacoşă mare, pe care scria tot „I love NY", ca să-şi ascundă armele. O'Neal le învelise în nişte reviste porno, cumpărate de la chioşc. Dar cel mai important era să se separe, ca să nu dea impresia că sunt împreună. Fanelli sugerase să ia metroul până în Brooklyn, iar apoi să coboare şi să ia un taxi înapoi, în Manhattan.

— Şi acum, generale, spuse O'Neal când se aşeză cu Zabibu în partea opusă a vagonului, ce-ar fi să-mi spui ce dracu' se petrece?

Ştia că zgomotul asurzitor le va astupa conversaţia.

— Dacă vrei să ştii cine încearcă să mă ucidă, începu generalul, aş putea să-ţi dau un nume, dar nu mă îndoiesc că vinovaţii sunt toţi cei care se opun Republicii Kilembe.

— Asta ştiu şi eu, mulţumesc, zise O'Neal pe un ton acru. Atacul acesta a fost ordonat probabil de guvernul uneia din ţările afectate de faptul că naţiunea Kilembe şi-a declarat independenţa. Lista include cel puţin două ţări africane care consideră că teritoriul Kilembe le aparţine.

— Văd că aţi studiat problemele ţării mele, remarcă Zabibu, înclinând capul. Ce mai ştii despre noi?

— Doar ce am auzit şi văzut la ştiri, în ţara mea, îi răspunse mercenarul. Tu şi preşedintele Ushomba aţi decretat că o parte din teritoriul Zairului şi Angolei este acum independent.

— Este o naţiune independentă şi nu mai aparţine ţărilor pe care le-ai menţionat, insistă Zabibu. Este patria mea.

— Guvernele Angolei şi Zairului nu sunt de acord, îi atrase atenţia O'Neal.

— Bineînţeles că nu sunt, spuse Zabibu. Tocmai de aceea trebuie să ne apărăm libertatea.

O'Neal continuă:

— Acele guverne consideră că v-aţi trădat adevărata ţară.

— Ne-am trădat-o?

Zabibu ridică din sprâncene.

Metroul se opri în staţie şi africanul aşteptă să se închidă uşile înainte să continue.

— Oare fondatorii Americii au fost trădători pentru că au cerut independenţa englezilor?

— Nu am spus că sunt de acord cu ei, îl asigură O'Neal. Dar trebuie să recunoşti că aşa vă consideră.

Zabibu oftă.

— Ştiu, căpitane, ştiu. Mult mai bine decât îţi imaginezi. Ai idee ce încearcă să facă în Kilembe, căpitane?

Zabibu îşi scoase ochelarii de soare să-l vadă mai bine.

— Încercăm să punem bazele unei republici cu adevărat democratice, cu o constituţie care să protejeze drepturile şi libertăţile cetăţenilor. O naţiune africană fondată pe aceleaşi principii ca Statele Unite ale Americii.

Doi puşti îşi făceau drum prin mulţimea din vagon.

— Îţi dai seama ce norocos eşti că te-ai născut în această ţară?

— Da, îi răspunse O'Neal. Am văzut cum trăiesc oamenii în multe alte ţări. Am văzut cum lucrează guvernele lor şi cât de puţină libertate există. Libertatea este foarte importantă pentru mine, generale. De aceea sunt mercenar.

— Serios?

Zabibu părea curios.

— Nu văd legătura.

— Un soldat obişnuit luptă în războaie, pentru că guvernul său a dorit să se implice în conflictele respective, îi explică O'Neal. Asta se cheamă patriotism, nu? Dacă nu cumva ne referim la cel care luptă împotriva ţării sale. Un mercenar nu luptă la ordinul unui guvern, ci pentru că aşa vrea.

— Unii ar putea spune că o faci pentru bani, îi sugeră Zabibu.

— Nici un mercenar nu luptă doar pentru bani, îi spuse O'Neal.

Apoi îl privi suspicios pe un tip de vizavi, care coborî la staţia următoare.

— Un mercenar poate câştiga bani mulţi, dacă are zile. Dar sunt şi alte moduri de a câştiga, fără să-ţi rişti viaţa. Mercenarilor le place şi cred în ceea ce fac.

— Şi noi credem în ceea ce facem, îi declară africanul. Îţi dai seama că nici o ţară africană nu are un guvern cu adevărat democratic? Nici una nu poate susţine că este o republică constituţională, cu un guvern reprezentativ, ales prin voinţa poporului.

— Da, am auzit, zise O'Neal ridicând din umeri. Ca să fiu cinstit, nu am avut niciodată o misiune în Africa. În anii '70 am vrut să ne alăturăm unui grup de luptători pentru libertate din Uganda. Încercau să-l înlăture de la conducere pe Idi Amin. Dar s-a dovedit că erau o grupare marxistă, susţinută de cubanezii din Angola. Aşa că am renunţat. Uganda ar fi dus-o mai bine sub conducerea comuniştilor, decât să aibă preşedinte un măcelar ca Amin, dar altă ţară marxistă în Africa nu ar fi fost în interesul Statelor Unite.

— Aşa se întâmplă peste tot, oftă Zabibu. Aşa-numiţii luptători pentru libertate, care luptă pentru un singur trib, o singură ideologie. În Africa nu există practic libertate adevărată. Chiar Zairul, care susţine că sunt cetăţeanul ţării, este dominat de fapt de un singur partid. Nu este un lagăr sovietic, dar guvernul este aproape la fel de represiv ca cele din Angola şi alte ţări învecinate, cum ar fi Congo. Statul a confiscat plantaţiile din Zair şi oamenii nu mai au voie să facă afaceri. Guvernul controlează

şi deține toate afacerile, industria, comerțul şi distribuirea bunurilor şi serviciilor. Ori asta nu-i libertate, căpitane O'Neal.

— Şi crezi că statul Kilembe va fi altfel? se încruntă mercenarul.

— Ne dăm seama, bineînțeles că Zairul şi Angola vor încerca să ne distrugă. Este inevitabil, spuse Zabibu, când metroul se opri din nou.

— Îți aminteşti ce s-a întâmplat în Biafra? îl întrebă O'Neal.

— Da, îmi amintesc, răspunse Zabibu solemn. Biafra a declarat scindarea ei de Nigeria în 1967. Şi, după trei ani de războaie şi foamete, republica Biafra s-a prăbuşit. Dar în Kilembe situația este diferită.

— Bineînțeles că este, pufni O'Neal. În loc să aveți o singură țară împotrivă, sunt două care vă poartă sâmbetele. Iar una din ele este sub tutela Uniunii Sovietice şi mişună de trupe ruseşti şi cubaneze. Nu prea văd avantajul.

— L-ai vedea, dacă ai înțelege cum se face politica în Africa, prietene.

Zabibu zâmbi, când metroul se opri din nou. Apoi, continuă să-i explice:

— Zairul nu este dispus să declanşeze o acțiune militară împotriva noastră, pentru că o parte din republica noastră este situată pe teritoriul care aparține Angolei. Ori, dacă Zairul ne invadează, poate fi acuzat că atacă Angola. Iar acest fapt ar putea duce la război între cele două țări. Şi Zairul nu este dispus să-şi asume acest risc.

— Şi Angola se află în aceeaşi situație? se interesă O'Neal.

— Căpitane, spuse Zabibu, mica republică Kilembe nu merită un război major. Nici una din țările implicate în această dispută nu doreşte să-şi asume acest risc.

— Prin urmare, nu vor declanşa o acțiune militară, spuse O'Neal. Dar, în cazul acesta, nu înțeleg de ce vrei să te aperi şi mai ales de ce ții neapărat să angajezi forțe mercenare.

— Când vorbesc de apărare, nu mă refer la o invazie militară, îi explică Zabibu. Nu aceasta este grija noastră imediată. În Kilembe se produc lovituri teroriste. Atacuri înarmate împo-

triva civililor. Oamenii noştri nu sunt pregătiţi pentru un război de guerilă. Majoritatea locuitorilor sunt fermieri, lucrători pe plantaţii sau mineri. Forţele noastre armate sunt prea puţin numeroase şi lipsite de experienţă.

Metroul opri într-o staţie importantă şi majoritatea pasagerilor coborâră, fiind înlocuiţi de alţii.

O'Neal se uită gânditor la o revistă porno pusă peste sacoşa lor.

— Da, înţeleg, zise el, după un timp. Prin urmare, vrei să angajezi Hard Corps să vă instruiască în tactici antiteroriste şi război de guerilă în junglă.

— Da, este exact la ce m-am gândit! zâmbi Zabibu. Evident, vom participa împreună la câteva acţiuni împotriva inamicului.

— Da, sigur.

— Există unele probleme, spuse O'Neal. În privinţa activităţii mercenarilor, există întotdeauna o linie de demarcaţie, în ceea ce priveşte legalitatea profesiunii lor. Unele misiuni sunt mai legale decât altele, dar ceea ce sugerezi, înseamnă că oamenii mei vor trebui pur şi simplu să se alăture militarilor voştri. Am fi practic comandanţii forţelor armate ale unui guvern străin.

Zabibu fu deranjat pentru câteva clipe de o grăsană, care încerca să se strecoare pe lângă el.

— Crezi că este vreo problemă? întrebă el.

— Ar putea fi, dacă află guvernul Statelor Unite, îi răspunse O'Neal. Ajutorul dat forţelor armate ale unei naţiuni străine ar putea fi considerat un act de trădare, chiar dacă acţiunea în sine nu periclitează interesele Statelor Unite. Din acest motiv, insist să fim oficial „ataşaţi" forţelor voastre militare ca „instructori şi observatori independenţi." Ne-am înţeles?

— Bineînţeles, îl asigură Zabibu.

— Altă problemă este timpul, continuă O'Neal, scoţând un pachet de ţigări din buzunarul de la cămaşă. Dar, când văzu semnul FUMATUL INTERZIS, renunţă.

— Îţi spun sincer că trebuie să avem în vedere cheltuielile şi suntem solicitaţi şi de alţii, care plătesc bani buni. Hard Corps

au primit şi două milioane de dolari pentru o misiune. Şi, ţinând cont de condiţiile acestei ţări, cred că staţi prost la capitolul resurse financiare.

— Nu ne putem permite să vă plătim două milioane de dolari, recunoscu Zabibu, când metroul încetini şi se opri între staţii. Cel puţin nu dintr-o dată. De fapt, sunt autorizat să vă ofer numai două sute de mii de dolari, în franci elveţieni.

O'Neal coborî glasul acum când metroul nu mai mergea.

— N-am de gând să-mi pierd vremea tocmindu-mă, generale, îi spuse O'Neal. Hai să punem punctul pe i! Două sute de mii este prima ofertă, nu? Dacă refuz, mai ridici preţul, mai las şi eu de la mine şi uite aşa ajungem la o înţelegere. Aşa că ar fi mai bine să-mi spui cifra exactă de la început. Cât?

Metroul porni din nou.

— O sută de mii avans, spuse Zabibu. Încă o sută de mii după ce sosiţi la Kilembe şi vă apucaţi de treabă. Şi apoi, o să vă plătim încă trei sute de mii de dolari după ce economia noastră se va stabiliza şi vom putea să ne permitem asemenea cheltuieli...

— De obicei nu lucrăm aşa, se încruntă O'Neal. O sută de mii ne-ar acoperi cheltuielile de transport şi alte costuri. După terminarea misiunii, vrem încă două sute de mii. Dacă unul sau mai mulţi dintre noi sunt ucişi, supravieţuitorii primesc toată suma. Vreau ca înţelegerea să fie scrisă. Avem un avocat care va redacta un contract.

— Sper că glumeşti? zise generalul zâmbind.

— Nu glumesc deloc, spuse O'Neal. Avocatul nostru are legături cu firme juridice din alte ţări şi vom putea să vă dăm guvernul în judecată, dacă nu plătiţi. Nu ştiu ce tribunal va judeca litigiul, dar fii sigur că o să se găsească unul. Au mai existat câţiva clienţi în trecut, care au încercat să ne tragă pe sfoară, dar nu le-a mers. Este doar o măsură de precauţie.

— Trebuie să dau un telefon, înainte să mă angajez la acest lucru, spuse Zabibu.

— Sigur, îl aprobă O'Neal. Şi eu trebuie să mă consult cu partenerii mei, să văd dacă sunt de acord. Şi, în cele din urmă, trebuie să lămurim cât timp va dura misiunea noastră. Instrui-

rea trupelor şi participarea la acţiuni teroriste s-ar putea întinde ani de zile. Adversarii sunt mult mai numeroşi. Nu ne putem permite să ne blocăm în Kilembe la nesfârşit. Aşa că, să spunem patru luni. Dacă va fi nevoie să stăm mai mult decât atât, o să vă coste.

– Mi-am imaginat că crezi în ceea ce faci, căpitane, oftă Zabibu, dezamăgit.

– Cred, îl asigură O'Neal. Dar cred şi în bani. Hard Corps trebuie să obţină un profit din această misiune, generale. Ca să fiu cinstit, cred că republica voastră este un experiment foarte nobil, dar şi Biafra a fost. La fel ca şi Katanga, tot în Zair. Va fi un miracol dacă ţara voastră va rezista chiar şi patru luni.

– Dacă crezi asta, spuse Zabibu, de ce te mai gândeşti măcar la această misiune?

– Pentru că eşti prieten cu Jim Wentworth, îi răspunse comandantul Hard Corps. A vorbit în termeni elogioşi despre tine, iar Jim nu are o părere bună decât despre Robert E. Lee şi Toshiro Mifune. Presupun că eşti un om deosebit şi Kilembe va avea succes. Şi, în afară de asta, ne mai permitem şi noi să fim idealişti, din când în când.

– Este periculos să fii idealist, remarcă Zabibu zâmbind.

CAPITOLUL 3

Steve Caine a auzit împuşcăturile şi şi-a dat seama că erau nişte arme de calibru mare. Între împuşcături sesizase un interval de minimum patru secunde. Parcă se auzea şi o puşcă de vânătoare.

Caine îşi petrecuse mult timp în pădure. Zona era ideală pentru ce le trebuia celor din Hard Corps. Aflat pe teritoriul statului Washington, terenul fusese iniţial proprietatea unei bande de cultivatori de marijuana, care fuseseră prinşi de DEA. Proprietarii plantaţiilor avuseseră nevoie de bani gheaţă, ca să aibă cu ce-şi plăti avocaţii, aşa că fuseseră bucuroşi să vândă pământul celor din Hard Corps, pentru o sumă ridicol de mică.

Marijuana fusese dezgropată şi confiscată de procuratură, pentru a folosi ca dovadă în proces. Dar, pe mercenarii din Hard Corps nu-i deranja. Aveau nevoie de o bază de operaţiuni, nu de droguri. Resursele naturale ale regiunii le ofereau exact ce doreau. Iar pădurile de brazi şi molizi le furnizau un camuflaj excelent. Pâraiele şi lacul erau surse de apă potabilă şi de pescuit. Diverse animale populau regiunea, cum ar fi căprioare, elani, urşi, ratoni, coioţi şi râşi. Caine găsise chiar urmele unei puma printre celelalte.

Un baraj le alimenta cu energie generatoarele hidroelectrice. Dar Hard Corps nu se bazau pe o singură sursă de energie. Construiseră de asemenea generatoare propulsate de mori şi baterii solare. Şi, aveau şi nişte generatoare cu motorină, pentru orice eventualitate.

Ca mijloace de transport, erau dotaţi cu camioane, jeepuri şi motociclete. Pe o mică fâşie de pistă erau două helicoptere —

un Bell UH-ID pentru transportul trupelor şi un Huey Cobra, care era şi acum. Ceilalţi trei membrii ai Hard Corps plecaseră cu helicopterul Bell cu cinci zile în urmă. Se duseseră la Seattle să facă aranjamentele necesare pentru a se întâlni cu Zabibu, la New York. Nu aveau nevoie de Caine şi nici el nu avea chef să-i însoţească.

Mercenarul înalt, bărbos, fusese iniţial un orăşean. Se născuse într-o familie de condiţie medie, la periferia Detroit-ului. Dar nu se considerase niciodată un orăşean.

Fusese un singuratic şi un neadaptat. În tinereţe, se arătase foarte nesociabil. Nici cu familia lui nu se simţea bine, iar când se căsătorise şi încercase să-şi întemeieze propria lui familie, efortul se dovedise un eşec lamentabil. La un an după liceu, divorţase şi hoinărea aiurea, complet debusolat.

Ajunsese chiar să fie arestat şi judecat, pentru că se încăierase cu nişte vagabonzi violenţi. Judecătorul i-a dat de ales: ori făcea închisoare, ori se înrola. Caine a ales cea de-a doua posibilitate şi s-a înrolat în armata Statelor Unite. Şi culmea este că singuraticul a demonstrat capacităţi fizice şi intelectuale, pe care nu ştia că le posedă. A hotărât chiar să se înscrie în Forţele Speciale, pentru a se supune testului suprem al instruirii şi condiţiei fizice.

Bineînţeles, adevăratul test fusese Vietnamul. Măcelul îngrozitor fusese o experienţă cumplită, dar Caine nu se aşteptase în nici un caz ca războiul să fie plăcut. A constat însă că soldaţii ţin unul la altul mai mult ca fraţii. Acest sentiment era ceva nou pentru Caine. Acum găsise în sfârşit o familie.

Iar aceasta era plutonul Forţelor Speciale, cunoscut sub numele de Hard Corps. Tipii la care ţinea cel mai mult, erau căpitanul O'Neal, locotenentul Wentworth şi sergentul Fanelli. Cel puţin doisprezece din camarazii lor fuseseră ucişi sau grav răniţi în timpul misiunilor din Nam, dar cei patru păreau aproape invincibili. În cele din urmă, au devenit o adevărată legendă în rândul trupelor americane din Asia de Sud-Est.

Caine s-a îndrăgostit de o femeie Katu, pe care o chema Tran Mai. Katu erau triburi primite care ocupau înălţimile cen-

trale şi nordice din Vietnam. Îi dispreţuiau pe vietnamezi, indiferent dacă erau din nord sau din sud şi Forţele Speciale au fost încântate să-i înroleze în rândurile lor.

Katu erau renumiţi drept cei mai feroce şi mai războinici dintre toate triburile. Chiar şi celelalte triburi de oameni de munte se temeau de Katu. Puţini îndrăzneau să se apropie de ei, dar Steve Caine şi-a asumat riscul şi a învăţat tot ce a putut despre cultura, obiceiurile şi limba lor.

Riscurile erau foarte mari. Katu erau vânători excelenţi şi se pricepeau de minune să pună capcane. Erau de asemenea experţi în camuflaj şi ambuscade nocturne. Iar felul în care Katu se pricepeau să-şi lichideze duşmanii pe tăcute era aproape supranatural. Legile lor erau nemiloase uneori. Execuţiile şi sacrificiile umane făceau parte din obiceiurile lor. Caine a ajuns să-i cunoască pe Katu mai bine ca oricine. Le-a câştigat încrederea şi respectul şi a apelat la ajutorul lor în diverse operaţiuni ale Forţelor Speciale. S-a căsătorit cu Tran Mai, dar această căsătorie s-a terminat şi mai tragic decât prima, fiindcă Tran Mai a fost ucisă de un atac al NVA, în 1972.

Americanii s-au retras din Asia de Sud-Est, dar Caine a rămas. Războiul lui nu se terminase. Şi-a părăsit unitatea şi s-a alăturat tribului Katu. A devenit un războinic al tribului şi a învăţat cum să mânuiască lancea şi arcul cu săgeţi. A devenit de asemenea expert în capcane. A învăţat să se mişte pe tăcute ca o umbră şi înşelător ca un şarpe.

Dar armele moderne nu puteau fi contracarate cu cele primitive. Tribul Katu a suferit inevitabil pierderi mari. Fraţii Katu ai lui Caine au murit unul câte unul. A rămas doar Steve Caine. În 1975, a hotărât că era timpul să plece din Vietnam. S-a strecurat în Laos, apoi în Thailanda, fără să ştie exact ce avea de gând.

Şi, culmea ironiei, a aflat de un pluton de mercenari care se aflau, se pare în Thailanda pentru a pregăti o misiune în Laos, destinată să salveze nişte americani ţinuţi prizonieri într-un lagăr de lângă Phu Bia. Caine a hotărât să ia legătura cu mercenarii, gândindu-se să li se alăture. Şi, spre uimirea lui, a des-

coperit că O'Neal, Wentworth şi Fanelli erau conducătorii grupului de mercenari. Din momentul acela, Hard Corps s-au reunit.

Caine s-a întors în Statele Unite cu cei trei parteneri ai săi, dar o parte din sufletul lui a rămas în Vietnam. Pereţii şi acoperişurile erau ca nişte ziduri de închisoare pentru el. Îşi petrecea aproape tot timpul în aer liber, încercând să ducă viaţa unui războinic Katu. Caine ştia la fel de bine să mânuiască un arc cu săgeţi, ca un pistol mitralieră M-16. Se aventura adesea singur în pădure şi stătea ore-ntregi — chiar zile, dacă avea timp — înarmat numai cu un cuţit.

Mânca ce găsea: iarbă, muşchi de copac, fructe de pădure, rădăcini, peşte, orice. Dormea sub cerul liber şi îşi exersa îndeletnicirile de vânător şi expert în camuflaje şi capcane. Pentru Caine, aceste lucruri erau esenţiale, dacă voia să-şi menţină sănătatea. Trebuia să păstreze vie o parte din personalitatea lui Katu, pentru că devenise la fel de importantă pentru el, la fel ca toate celelalte deprinderi ale aşa-zisei societăţi civilizate.

Împuşcăturile răsunau tot mai aproape. Caine porni în direcţia lor, dar îşi dădu seama că frunzişul des n-o să-i permită să vadă nimic. Trase de crengile de jos ale unui brad şi începu să se caţăre.

Îi venea la fel de uşor, ca şi când ar fi avut o scară la dispoziţie. Ajunse până la crengile de sus şi le folosi pentru a se uita peste copacii mai mici. Caine văzu mişcare în luminiş. O siluetă întunecată alerga prin iarba înaltă. Alerga în patru picioare, cu capul ridicat şi fălcile căscate, expunându-şi dinţii mari, ascuţiţi.

— Ajutor! strigă un om. Isuse... ajutor...

Caine se căţără mai sus, să vadă mai bine ce se petrecea şi zări omul. Un tip gras, îmbrăcat într-o cămaşă în carouri, pantaloni largi şi o vestă din piele fugea de un urs. Striga ajutor, gâfâind din cauza efortului. Avea o puşcă, dar nu-i trecea prin cap s-o folosească împotriva fiarei.

Steve însă era complet neînarmat. Nu avea decât cuțitul. Nu putea să-l ajute pe bietul străin. Ursul se apropia cu repeziciune şi tipul nu avea nici o şansă. Caine observă o pată stacojie pe blana neagră a animalului: vânătorul îl împuşcase deja. Idiotul era probabil un vânător iresponsabil – un nebun, care nu învățase să-şi folosească arma aşa cum trebuie.

Caine îi dispreţuia pe aşa-zişii vânători, care ucideau pentru trofee, nu pentru hrană. Le lipsea onoarea unui vânător adevărat, care nu lua o viață fără motive întemeiate şi nu ştia să omoare repede, fără durere. Caine şi ceilalți membri ai Hard Corps erau toți vânători şi respectau codul conduitei decente, când vânau.

Era clar că acest caraghios încălcase toate regulile. Trăsese într-un animal pe care nu avea de gând să-l mănânce şi-l rănise, în loc să-l ucidă. Probabil că rămăsese fără muniție, sau i se blocase puşca şi fusese prea prost să-şi dea seama că ursul o să-l atace. Iar acum intrase în panică. Dar indiferent ce făcuse, acum va plăti cu viața pentru greşelile lui.

Ursul se repezi la el. Ghearele şi dinții îi sfâşiară carnea. Urletele omului zguduiră pădurea, în timp ce animalul îl sfâşia.

Caine văzuse multă suferință şi moarte. Mercenarul nu-l compătimea prea mult pe vânător. Văzuse prea mulți oameni nevinovați, care nu greşiseră cu nimic pierind în chinuri. Lui Caine îi era mai milă de urs decât de om.

După ce termină cu el, animalul se îndreptă spre terenul mercenarilor. Animalele nu sunt ca oamenii. Ursul nu înțelegea că era rănit. Îl ucisese pe cel care-l atacase, dar durerea persista. Aşa că, acum, o să atace pe oricine şi orice îi ieşea în cale.

Urletele ursului rănit fură astupate aproape de uruitul helicopterului care se apropia. Caine se uită la cerul palid de dimineață, ferindu-şi ochii de soare cu borul pălăriei. Era aparatul Bell UH-ID. Ceilalți trei membri ai Hard Corps se întorseseră şi ursul se îndrepta direct spre helicopter.

Un gard din lanțuri înconjura tabăra, dar era lăsat în zona pistei. Fusese lovit de trăsnet cu o noapte înainte şi sistemul de alarmă cu care era prevăzut gardul se defectase. Caine îl ajuta-

se pe John McShayne, meşterul bun la toate al Hard Corps, să deconecteze porţiunea afectată. McShayne voia să repare cablajul, dar nu avea ce-i trebuie pentru alarmă. Caine nu se pricepea la electronică şi avea deplină încredere în McShayne.

Caine zâmbi când se dădu jos din pom. Situaţia nu era amuzantă, dar lui Caine i se părea caraghios că ursul profitase de gardul stricat.

John McShayne era primul sergent din Hard Corps. Veteran de treizeci de ani în armata Statelor Unite, McShayne activase în Coreea şi Vietnam, dar era în general un soldat care acţiona în spatele liniilor. Se pricepea să repare tot felul de motoare şi se ocupase de aprovizionare, plata personalului, formalităţi şi contabilitate. Era de asemenea instruit în computere şi electronică.

După ce ieşise din armată, McShayne hotărâse să se alăture altei armate. Aflase de Hard Corps şi îi cunoscuse pe mercenari când recrutau soldaţi pentru o misiune în America Centrală. McShayne a vrut şi el să se înroleze. A recunoscut că era prea bătrân să fie combatant şi nu era instruit în luptă ca veteranii din Forţele Speciale. Dar se putea ocupa de tot ce aveau nevoie în spatele frontului. A devenit sergentul lor şi s-a ocupat de tot, de la contabilitate şi comunicaţii, la mâncare şi păzirea bazei lor militare, când erau plecaţi în misiune.

McShayne era la fel de vital succesului Hard Corps ca cei patru membri combatanţi. Era „cloşca" lor, care-i îngrijea, mai bombănea din când în când, dar nu-i dezamăgea niciodată când aveau nevoie de ceva. Era greu de crezut că Hard Corps se descurcaseră vreodată fără el.

Totuşi, McShayne era îngrozit de urşi. Se temuse întotdeauna că o să pătrundă în tabăra lor şi o s-o distrugă. În trecut, intraseră într-adevăr. Timizi şi speriaţi de oamenii, fuseseră mai mult o belea, decât o ameninţare. Dar McShayne avea întotdeauna la îndemână un revolver Magnum model 29, Smith & Wesson, de calibrul 44, în caz că întâlnea pe vreunul din „ticăloşii mari şi păroşi." Până acum nu întâlnise decât o ursoaică în gunoi, cu doi pui, înainte să se termine gardul. Mc-

Shayne apăsase pe trăgaciul pistolului, dar trăsese în aer, să sperie animalele.

Acum McShayne se dusese probabil pe pistă, să întâmpine helicopterul. Cei trei din Bel vor fi practic neînarmați. Şi zgomotul helicopterului va masca probabil urletele ursului. Dacă animalul ajungea pe pistă exact când coborau, era posibil ca incidentul să se soldeze cu morți şi răniți.

Caine puse mâna pe un par — o creangă de copac mare, de un metru şi jumătate lungime. Îl alesese pentru că se potrivea în mânerul cuțitului lui. Caine regreta că nu mai avea timp să dea o fugă în tabără să-şi ia arcul cu săgeți. Dar va trebui să se descurce cu ce avea.

Mercenarul desfăcu capătul cuțitului şi deşertă conținutul — ață de pescuit, cârlige, nişte chibrituri, sfoară — şi le băgă în buzunar, cu excepția aței de pescuit.

Alerga în timp ce fixa bățul în mâner. Se opri pentru o clipă să-l încerce. Trebuia să se asigure că este destul de solid. Apoi legă bățul cu ață şi, în felul acesta, îşi improviză o lance.

Helicopterul se lăsă încet. McShayne îl aştepta lângă pistă. Aşa cum se temuse Caine, nimeni nu observase ursul care se năpustise prin spărtura din gard.

Caine luă o piatră de mărimea capului unui om şi o aruncă în urs. Proiectilul lovi animalul sub urechea stângă. Ursul urlă furios şi se îndreptă spre Caine.

Fiara se mişca deosebit de agil, ținând cont de gabaritul ei. Caine dădu din brațe, agitând sulița, să-i atragă atenția. Ursul părea încântat de această diversiune.

Caine fugi, ascunzându-se după nişte copaci. Aşteptă ursul să se apropie. Inima îi bătea să-i sară din piept, conştient de riscul la care se expunea. Trebuia să-şi coordoneze mişcarea cu cea mai mare exactitate. Dacă dădea greş, era terminat şi va avea probabil aceeaşi şansă ca vânătorul cel imprudent.

Animalul se apropia şi se pregătea de atac. Când ajunse la copaci, se ridică în două labe. Lui Caine i se părea mare şi amenințător ca un munte.

Labe mari cu gheare se întinseră spre Caine, care se lăsă într-un genunchi şi, folosind crengile drept pârghie, înfipse lancea în pieptul fiarei. Răsună un urlet cumplit. Ursul îşi înfipsese ghearele în copac, sfâşiind scoarţa.

Caine se uită la el. Jumătate din lance rămăsese înfiptă în pieptul animalului. Animalul se prăbuşi. Vârful lăncii îi străpunsese inima. Murise foarte repede.

— Isuse Cristoase! exclamă McShayne, când se apropie cu revolverul Magnum în mână. Ce dracu' s-a întâmplat?

— Mă gândeam că nu ţi-ar strica un covoraş din blană de urs, Top, îi răspunse Caine.

Vocea lui calmă oglindea stresul prin care trecuse.

— Isuse! exclamă şi Fanelli, când cei trei mercenari se întoarseră de la helicopter. L-ai ucis cu o *suliţă* din lemn?

— N-am găsit altceva într-un timp atât de scurt, spuse Caine.

Se uita la urs, ca şi când s-ar fi aşteptat să se ridice şi să-l atace din nou.

— Cum au mers lucrurile la New York?

— Cam la fel ca aici, îi răspunse William O'Neal, uitându-se la fiara blănoasă. Am avut multe evenimente neaşteptate.

CAPITOLUL 4

John McShayne murmură ceva apropo de „afurisiții de urşi", în timp ce ducea o tavă cu cafele în sala de mese. Sergentul avea el însuşi statura unui urs. Era un tip robust, cu piept lat şi picioare solide. În jur de şaizeci de ani, McShayne era mai în formă decât mulți bărbați de vârsta lui. Puse tava pe masă şi se aşeză alături de cei patru mercenari Hard Corps.

– Uite care este treaba, băieți, le spuse O'Neal, după ce îi explicase misiunea lui Caine. Zabibu se întoarce în Africa la noapte. Trebuie să-l informăm dacă acceptăm sau nu însărcinarea.

– Nu avem altceva deocamdată, spuse Caine, ridicând din umeri. Eu zic să acceptăm.

– Crezi că o să rezişti? spuse Fanelli zâmbind.

– Ah, să nu uit! exclamă O'Neal, întorcându-se spre McShayne. Ia legătura cu pădurarii şi spune-le să ridice cadavrul sfâşiat al vânătorului ucis de urs. Trebuie să confirme că animalul l-a ucis. Şi spune-le că ursul n-o să mai facă rău nimănui.

– Şi precizează-le că nu vrem nici un fel de publicitate în legătură cu modul în care a fost ucis ursul şi cine a făcut-o, adăugă Wentworth. *Un bărbat ucide un urs cu o suliță din lemn* ar fi un titlu foarte potrivit pentru ştirile de seară.

– O să mă ocup eu de tot, îl asigură McShayne, încuviințând din cap. Ştii, a sunat Saintly cât ai lipsit. Cred că bănuieşte că ați fost implicați în schimbul de focuri din New York. Nu părea prea fericit.

– Ca de obicei, spuse O'Neal oftând.

„Saintly“ era Joshua St. Laurent, un ofițer de la Agenția Centrală de Spionaj. St. Laurent participase la operațiunile CIA în Ottawa, Canada. „Bătrânul Saintly“ – cum îi spuneau Hard Corps – ținea legătura cu mercenarii, pentru că serviciile de spionaj aveau uneori nevoie de ei în anumite acțiuni, când guvernul nu voia să se implice direct.

Relația era reciproc avantajoasă, pentru că Hard Corps profitau de alianța lor cu Saintly. Îi ajuta să scape de autorități. Hard Corps nu plăteau impozite și încălcaseră zeci de legi statale și federale. Saintly le împărtășise de asemenea mercenarilor informații strict secrete – când fusese nevoit s-o facă și le furnizase diverse permise, cum ar fi cele care-i ajutaseră la aeroportul Kennedy.

Existau și dezavantaje în această relație. Saintly se putea folosi de informațiile pe care le deținea despre mercenari pentru a le forța mâna să coopereze cu CIA: Hard Corps aveau acces la surse de informații speciale, care nu erau la îndemâna CIA sau altor agenții de spionaj. Dar Saintly era destul de inteligent să nu forțeze nota. Știa prea bine că Hard Corps puteau să părăsească această bază și să se stabilească în altă parte. Așa că îi solicita rar să coopereze cu CIA sau să furnizeze informații împotriva voinței lor.

– Bine, începu O'Neal aprinzându-și o țigară și luând cana cu cafea cu cealaltă mână. O să iau legătura cu Saintly. Voi ceilalți, pregătiți-vă de plecare. Strângeți haine civile, aparate foto, orice, ca să părem niște turiști.

– Scuzați-mă, domnule, interveni Caine, cu cana de cafea în mână. Dar cei care au aranjat ambuscada de la New York dețin destule informații despre Zabibu pentru a aranja. Știu în ce oraș a fost, probabil la ce hotel și pe ce rută o să se întoarcă. Poate că știu și scopul venirii lui în America, ceea ce înseamnă că este posibil să fi aflat deja despre noi.

– Puțin probabil, spuse Wentworth, împreunându-și mâinile. Jacob s-a întâlnit și cu alți oameni la New York. Sigur, în cel mai mare secret. Țara lui are nevoie de foarte mulți bani. Dacă vizita lui nu ar fi fost întreruptă brusc, ar fi reușit să obțină

nişte promisiuni serioase. Povestea oficială este următoarea: banda care ne-a atacat a jefuit un magazin de bijuterii şi, în timp ce încercau să fugă, s-au lovit accidental de autobuzul nostru. Şi, deoarece au murit toţi, poliţia este dispusă să claseze cazul şi să treacă cu vederea întrebări de genul „de unde au apărut cei trei pistolari de pe alee?“

— Cum a explicat Zabibu faptul că se afla în compania voastră şi eraţi înarmaţi cu toţii? se interesă McShayne.

— A spus că bodyguarzii săi au angajat o echipă de pază la New York, răspunse Fanelli, terminându-şi cafeaua înainte să-şi aprindă o ţigară. Dar a declarat că el nu ştia nimic şi s-a trezit apoi implicat într-un schimb de focuri. Nu cred că poliţiştii l-au crezut, dar sunt dispuşi să treacă cu vederea incidentul, dacă Zabibu se cară din New York.

— Nu contează decât faptul că atacul a eşuat, spuse O'Neal, cu privirile plecate. Dar mă deranjează că acţiunea a fost plănuită destul de minuţios şi bănuiesc că a costat destul de mult. Cineva s-a străduit să-l anihileze pe Zabibu, în aşa fel încât să pară o încăierare stradală, nu un asasinat politic. Nu cred că guvernul Zairului a recurs la asemenea măsuri drastice. Şi nici cel al Angolei. Chiar dacă ar fi dorit să scape de el cât se afla la New York, nu cred că ar fi putut să organizeze o bandă de gangsteri locali într-un timp atât de scurt.

— Sunt perfect de acord, îl aprobă Wentworth, încuviinţând din cap. Este în mod sigur cineva care are o reţea de spionaj bine organizată, cu agenţi care operează deja pe teritoriul Statelor Unite. Cineva care vrea de asemenea să scape de Jacob Zabibu şi Republica Kilembe. Sovieticii sunt foarte interesaţi de regiunea respectivă. Încearcă să-şi extindă de treizeci de ani proprietăţile în Africa. Cred că atacul înarmat este mâna KGB-ului.

— Poate, spuse O'Neal, terminându-şi cafeaua. Mi se pare însă că nu seamănă cu modul de acţiune al KGB-ului. Nu prea obişnuiesc să angajeze asasini americani să le facă treaba. Dar nu te contrazic, Jim. Probabil că sovieticii sunt amestecaţi în

această poveste, într-un fel sau altul. S-ar putea să ne trezim într-o situație dificilă în Africa.

— Nu ne speriem noi de ursul rusesc, rânji Fanelli, uitându-se la Caine. Ai grijă să-ți iei cuțitul, Steve.

— Bine că mi-ai amintit, spuse O'Neal, ridicându-se de pe scaun. Reparați gardul înainte să mai primim şi alți vizitatori. S-a înțeles, Top?

— Da, domnule, îi răspunse McShayne.

Apoi se întoarse spre Fanelli şi Caine.

— Ați auzit ce a spus căpitanul. Haideți să ne apucăm de treabă!

O'Neal ieşi din sala de mese şi se îndreptă spre clădirea principală. Într-una din încăperi era stația de lucru a lui McShayne: birouri cu computere şi stații de emisie-recepție erau la dispoziția sergentului, care se ocupa de comunicații, strângerea de informații, contabilitate şi alte îndatoriri. O'Neal îşi petrecea atât de puțin timp în acest loc, încât, uneori, avea senzația că ar trebui să-i ceară voie lui McShayne, înainte să intre.

Comandantul Hard Corps se aşeză în fața unei stații de emisie şi formă codul de frecvență al stației CIA a lui Saintly, din Canada. Un operator radio răspunse la apelul său.

— Deep Six îşi caută agentul de asigurări, spuse O'Neal. Domnul Minune este la datorie?

— Nu am chef de glumele tale, Six, se auzi vocea familiară a lui Joshua St. Laurent. Nu prea sunt încântat de faptele voastre.

— De ce? Iar am uitat de aniversarea noastră? îi răspunse O'Neal uimit. O să-ți trimit un cadou mai târziu. Ce ai prefera? O mantie sau un pumnal nou?

— Încetează, spuse Saintly supărat. Şi nu te mai preface că nu ştii la ce mă refer. Sursele mele sunt serioase şi am recunoscut stilul vostru. Ar fi putut să iasă prost pentru noi toți.

— N-a prea fost vina noastră, amice, îi spuse O'Neal. Nu pot să-ți explic acum. Apropo, o să fim plecați un timp. Nu o să mai ai de ce să-ți faci griji pentru noi, cel puțin patru luni.

— Serios? îi răspunse Saintly. De fapt nici nu mă mir. Cred că ştiu unde plecaţi, Six. Şi vă sfătuiesc să renunţaţi. Vremea este deosebit de neplăcută în această perioadă a anului.

O'Neal se încruntă. Nu-şi dădea seama exact dacă St. Laurent îl sfătuia să nu accepte această misiune pentru că era prea riscantă, sau pentru că ar afecta interesele Statelor Unite.

— Sfatul tău are motivaţii serioase? se interesă O'Neal.

— Este doar părerea mea personală, îi răspunse ofiţerul CIA, ceea ce însemna că nu avea nici o legătură cu interesele ţării. Părerea mea se bazează pe spusele unui prieten, care m-a vizitat aici. Vremea se înrăutăţeşte.

— Înţeleg, spuse O'Neal.

Saintly încerca de fapt să-i spună că CIA începuse să se intereseze de Kilembe.

— Sper că prietenul tău n-a răcit.

— Deocamdată este bine sănătos, îi răspunse Saintly.

Asta însemna că oamenii de legătură ai CIA nu fuseseră lichidaţi.

— Era foarte fericit că s-a întors acasă. Apropo, a lăsat o umbrelă aici. Una verde. Dacă o găseşti, prietenul meu n-ar avea nimic împotrivă să te foloseşti de ea cât eşti acolo.

— Mulţumesc, spuse O'Neal.

O umbrelă însemna protecţie. Iar culoarea verde sugera că ea aparţinea armatei. CIA deviase probabil un transport clandestin de arme către Republica Kilembe, pentru a-i ajuta.

— Apreciez sfatul tău.

— Cred că este mai mult decât meriţi, îi răspunse St. Laurent. Dar părerea mea personală rămâne neschimbată. Eşti nebun dacă intenţionezi să pleci acolo. Dar nu mă mir, în ceea ce te priveşte.

— Dar, ai dreptate, îl aprobă O'Neal. Mulţumesc încă o dată. Te sun când mă întorc.

— Dacă o să te întorci, îi răspunse posomorât agentul CIA.

CAPITOLUL 5

Luis Perez ar fi vrut să deconecteze cineva tonomatul acela afurisit în micul bar murdar din *Dupont Circle.* Un bărbat cu pălărie cowboy de pai şi cizme din piele băgase trei dolari în tonomat şi acum răsunau numai melodii country. Perez nu suporta genul acesta de muzică. Mai întâi, Dolly Parton. Pe urmă, Kenny Rogers, Apoi, Dolly şi Kenny împreună. Regretă că nu-şi adusese nişte căşti, să-şi astupe urechile.

Cubanezul se întreba dacă nu cumva cineva aranjase special să-l tortureze cu muzica asta pentru că planul lui de la New York dăduse greş. Multe din restaurantele selecte ale Washingtonului D.C. figurau pe lista *Dupon Circle*, dar cei de la Havana îi transmiseseră să-şi aştepte superiorul în barul acesta împuţit.

Se aplecă asupra halbei lui de bere, gândindu-se la cei şase ani petrecuţi în Angola. Fusese trimis acolo să instruiască luptătorii în tehnicile de guerilă. Dar îi venise foarte greu să-i înveţe tehnici avansate de sabotaj şi asasinat. Probabil pentru că afurisiţii de colonialişti portughezi nu le oferiseră o educaţie adecvată. De fapt, Perez nu avea talent pedagogic şi îşi ieşea repede din fire. Dacă baţi un om cu un băţ de bambus, nu-l înveţi decât ce înseamnă frica şi durerea. Perez avea de asemenea impresia greşită că vorbitorii de portugheză ar trebui să-i înţeleagă spaniola. Şi faptul că el nu-i înţelegea pe angolezii vorbitori de portugheză, nu-l punea deloc pe gânduri. Cât despre cei care vorbeau în dialectele tribale locale, îi desconsidera complet.

Luis Perez vorbea fluent engleza şi rusa, dar fusese trimis în Africa cu mai bine de douăzeci de mii de soldaţi cubanezi. Avusese mult de muncă şi fusese fericit când se întorsese în

Cuba. Nu-l deranjase să fie trimis într-o misiune în Statele Unite, cu o însărcinare ONU. Cel puțin aici vorbea limba țării și nu trebuia să stea într-o țară unde mureai de foame. Pe urmă aflase însă în ce consta misiunea lui. Generalul Zabibu plănuise o excursie în Statele Unite și Perez trebuia să-l lichideze.

Înjghebase banda de gangsteri cam prea repede, dar lui Perez i se păruse că planul era perfect. Angajase niște hoți și traficanți de droguri de mâna a doua, așa că nimeni nu și-ar fi dat seama că fusese un asasinat politic și Republica Kilmebe n-ar fi putut să acuze decât Statele Unite și rata crescută a criminalității din New York.

Acum însă planul eșuase. Departamentul cubanez G2 nu înghițea eșecurile. Perez încerca să nu se gândească la ce-l aștepta. Comandă încă o bere și se întoarse la masa lui, din spatele sălii. Se rezemă cu spatele de perete, sorbind spuma. Aștepta.

Trecură douăzeci de minute până să apară un bărbat gras, scund, îmbrăcat în niște pantaloni murdari și o cămașă hawaiană. Avea piele tuciurie și era ud de sudoare la subraț și pe piept. Pe cap avea o șapcă de baschet pe care scria „D.C." cu litere galbene și un Rolex de aur la mână. Puse servieta din piele sub braț și-i zâmbi barmanului, comandând o bere.

— Hei, Miguel! îl salută grăsanul, făcându-i cu mâna lui Perez. Văd că ai reușit să ajungi până la urmă.

— Da, am reușit, îi răspunse Perez dând din cap, când omul se apropie de masa lui. Începusem să cred că ai uitat de mine.

— Este imposibil să uite cineva de tine, cel puțin un timp, spuse grăsanul, așezându-se la masă, lângă Perez.

Începu să-l studieze atent. Perez era un tip atletic, care nu împlinise încă patruzeci de ani. Avea ochi negri și zâmbea rar. Multe femei îl găseau foarte atrăgător. Cele din Havana, Washington și Luanda fuseseră atrase de acest bărbat care nu vorbea niciodată despre munca lui. Puține dintre ele bănuiau însă că nici nu putea s-o facă, pentru că munca lui era să ucidă oameni.

Perez își mângâie mustața subțire cu degetul arătător. Mâna dreaptă era sub masă. Avea un mic pistol de calibrul 25 și un stilet prins de braț. Nu credea că va avea nevoie de vreuna din

arme, dar nici nu era convins că nu avea de ce să se teamă, doar pentru că se aflau într-un loc public.

— Eforturile tale au fost foarte stângace, dragă colega, îi șopti grăsanul în spaniolă. Cei de acasă sunt foarte nemulțumiți de tine. Dar, cel puțin, planul tău nu a deconspirat amestecul guvernului nostru. Ai avut noroc în această privință.

— Poate că aş fi reuşit, dacă nu mi s-ar fi ordonat să mă întorc la Washington, în loc să rămân la New York, spuse Perez. Cred că l-aş fi lichidat până la urmă pe Zabibu. Poate aranjam un accident de avion. Aflam cu ce cursă se întorcea în Africa şi strecuram o bombă la bord, printre bagaje.

— Nu, îl contrazise ofițerul. Dacă i s-ar întâmpla ceva lui Zabibu acum, țara lui ar solicita o investigație.

— Şi ce dacă? zise Perez zâmbind. N-ar avea decât să caute epava în Oceanul Atlantic. N-ar putea să dovedească absolut nimic.

— Dar ar putea câştiga simpatia şi susținerea Statelor Unite şi altor țări NATO, zise grăsanul. Şi acest fapt ar provoca mai multe necazuri. Zabibu nu valorează atât. Vrem ca el şi guvernul lui de trădători să fie lichidați cât mai repede şi definitiv.

— Deci vom organiza alte atacuri teroriste? Vom tăia traseele comerciale? se interesă Perez. Cred că este o metodă eficientă, care o să-i termine până la urmă. Mă îndoiesc că vor reuşi să reziste mai mult de opt luni...

— Nu trebuie să dureze nici atât, spuse agentul, deschizându-şi servieta. Am ceva pentru tine. Ghici ce!

— Un bilet de avion, răspunse Perez oftând.

Nu era nevoie să ghicească. Ştia ce intenționa agentul G-2.

— Probabil şi nişte acte false. Nu-i aşa?

— *Muy bien!* zâmbi grăsanul. Presupun că ai ghicit de asemenea că te vei întoarce în Angola, să instruieşti revoluționarii politici în operațiunile speciale care sunt specialitatea ta. Vei fi promovat la gradul de colonel plin. Nu-i aşa că este o veste minunată?

— *Sí,* spuse Perez, fără prea mare entuziasm. Şi de ce mi se face mă rog, această onoare?

— Pentru că vei supraveghea personal atacul asupra Kilembe, îi explică agentul.

— Da, înțeleg, îi asigură Perez.

— Atunci, înțelegi de asemenea, că ar fi bine să reuşeşti, de data aceasta, îi atrase atenția omul, dându-i un plic gros cu documente. Dacă reuşeşti, vei fi ofițer activ şi vei avea posibilitatea să-ți alegi baza de operațiuni. Iar dacă dai greş... cred că ştii ce o să se întâmple.

— Spune-le superiorilor tăi că o să am grijă de tot, îi răspunse Perez, băgând pachetul în haină. Şi acum, piei din fața mea, porc leneş şi gras ce eşti!

Agentul se încordă când auzi insulta. Era un om de legătură, care manevra hârtii şi îşi dădea perfect seama că Perez l-ar tăia în bucăți, dacă ar încerca să sară la el. Aşa că se ridică de pe scaun şi ieşi din local. Perez zâmbi încântat de mica sa victorie.

— Hei, băiete!

Un bărbat slăbănog, cu pălărie de cowboy, cămaşă în carouri, cu butoni perlați şi pantaloni din doc se apropie de masa lui Perez.

— Tu şi amicul tău vreți să faceți afaceri în oraşul acesta?

— Nici o grijă, îi răspunse Perez, ridicându-se în picioare. Plec imediat şi nu am nevoie de scandal.

— Atunci, mişcă-ți fundul pe uşa de acolo, îi porunci cowboyul.

Între timp apăruse încă un bărbat în spatele lui. Cel de-al doilea era mai scund decât cowboyul, dar îndesat şi musculos.

— Vrem să discutăm puțin, băiete.

Perez se uită la cei de la bar. Nu-i băga nimeni în seamă. Era evident că barmanul nu voia să se amestece.

Cubanezul îşi dădu seama că nu putea să se aştepte la nici un ajutor din partea lui. Va trebui să se descurce singur cu cei doi caraghioşi şi nu-i păsa dacă o să aibă martori. Se gândi că, deocamdată era mai bine să facă ce i se spunea. Aşa că ieşi pe uşa din spate, urmați de cei doi cowboy. Slăbănogul scoase un cuțit de vânătoare din cizmă, în timp ce partenerul lui îşi puse pe degete nişte apărătoare metalice. Perez deschise uşa şi-l

împinseră afară, pe alee. Cubanezul gemu când se lovi de peretele din cărămidă.

— Dacă faci pe deşteptul, te tai, îl ameninţă slăbănogul apucându-l de reverele hainei. Mie şi lui Leon nu ne plac mexicanii şi columbienii.

Leon mormăi ceva, după care închise uşa şi se plasă în spatele prietenului său. Perez ridică mâinile, în timp ce cowboyul îl înghesuia la perete.

— Noi mânuim afacerile în oraşul ăsta, îi spuse tipul, vârându-i cuţitul sub nas, în timp ce, cu cealaltă mână începu să percheziţioneze cubanezul. Cum aţi avut tupeul să încheiaţi o afacere cu cocaină chiar sub nasul nostru?

— N-o să se mai repete, îl asigură Perez.

— Ce avem aici? se întrebă cowboyul, scoţând plicul din buzunarul lui Perez. Bani sau droguri?

— Moarte, îi răspunse cubanezul.

Şi, în momentul acela, îl prinse cu mâna stângă, făcându-l să scape cuţitul de vânătoare. Apoi, cu o mişcare dibace, trase stiletul din mânecă şi i-l înfipse în gât. Sângele ţâşni pe cămaşa lui în pătrăţele.

Perez îl împinse peste amicul din spatele lui. Leon îl dădu la o parte pe partenerul său muribund şi ridică pumnul blindat cu apărătoarele metalice. Dar Perez nu era deloc impresionat. Îi arătă stiletul, să-i distragă atenţia şi-i aplică o lovitură de karate în plină figură.

Leon se prăbuşi cu bărbia sfărâmată. Pe urmă, Perez se aplecă şi-i înfipse stiletul în stern. Lama perforă plexul solar, înţepându-i inima. Cubanezul se dădu la o parte să nu se păteze de sânge.

— *Estúpidos cabrones!* pufni cubanezul, ştergându-şi stiletul pe cracul pantalonilor lui Leon.

Se uită la trupul lui, care se zbătu pentru ultima oară şi apoi îşi ridică plicul, îl băgă în haină şi îşi ascunse arma în mânecă.

Cubanezul cercetă aleea. Nu avusese martori. Şi, după ce îl scuipă pe cowboyul slăbănog, o porni calm spre artera principală.

CAPITOLUL 6

Nu existau curse aviatice comerciale în Republica Kilembe, aşa că Hard Corps luară un avion până în Zair. Sosiră pe aeroportul internaţional Ndjili, lângă Kinshasa. Paşapoartele false ale mercenarilor trecură repede prin vamă. Apoi îşi luară bagajele şi închiriară o dubiţă Toyota.

Kinshasa este unul dintre cele mai moderne oraşe ale Zairului. Stilul arhitectonic al clădirilor şi străzilor reflectă o puternică influenţă europeană, păstrată de pe vremea când ţara era colonie belgiană. Acelaşi lucru se putea spune despre numele străzilor şi indicatoarelor, care erau în franceză. Multe din ele erau şi în engleză. Doar câteva erau traduse în swahili, ligala, tşiluba sau kikongo, deşi aceste limbi africane sunt vorbite de milioane de zairezi.

Traficul era lejer şi Toyota se strecură cu uşurinţă pe străzile cârpite cu asfalt. Câteva hoteluri, clădiri guvernamentale şi birouri erau clădiri moderne, din beton şi oţel. Dar cele mai numeroase erau restaurante, magazine şi localuri mici. Cafenelele la stradă erau, se pare foarte populare. Hard Corps trecură de asemenea pe lângă câteva biserici romano-catolice.

Negustorii stradali şi copiii se zgâiau la cei patru tipi albi din Toyota încărcată cu bagaje. Turiştii sunt destul de rari în Zair, care nu beneficiază de afluxul de vizitatori din Kenya, Maroc şi Africa de Sud. Negustorii le fluturau obiecte sculptate din lemn, care înfăţişau „măşti rituale autentice." Când Toyota se opri la un semafor, fură asaltaţi de vânzători ambulanţi, care le ofereau bijuterii la „preţuri incredibil de mici." Mulţi dintre aceştia dovedeau o abilitate lingvistică uimitoare, fiind capabili

să vorbească în patru sau cinci limbi. Copiii străzii erau şi mai talentaţi. Puteau discuta în franceză, engleză, spaniolă, germană şi italiană. Se ofereau să le spele maşina, să le care bagajele sau să le arate capitala. Unul din ei le-o oferi chiar pe sora lui pentru plăceri sexuale, la un preţ deosebit de scăzut.

— Câţi ani are, puştiule? se interesă Fanelli.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Wentworth, dezgustat de întrebarea lui Fanelli. Ai fi în stare să te regulezi şi cu un animal sălbatic, dacă ar avea cine să-l ţină liniştit.

— Tocmai, acum este vorba despre femelă, locotenente, spuse Fanelli, în glumă.

— Încetează, îl potoli O'Neal, uitându-se pe harta zonei. Mergi spre est, până ieşim din oraş.

— Bine, îi răspunse Fanelli, concentrându-se asupra drumului. Şi pe urmă ce facem?

— Vezi şoseaua asta? Mergem până la Kikwit şi apoi o luăm spre sud, până ajungem la frontiera cu Kilembe, îl instrui O'Neal, atent la indicaţiile hărţii.

— Da, mulţumesc, îi răspunse Fanelli pe un ton acru.

— Urmăreşte drumul, repetă O'Neal. Până la urmă o să găsim frontiera.

— Suntem pe drumul cel bun, spuse Caine, uitându-se la busola lui.

— Ştiţi cumva câţi kilometri vom parcurge până acolo? se interesă Wentworth, punându-şi o beretă de camuflaj pe cap. Poate ar trebui să mă uit pe hartă...

— Kilembe nu este pe hartă, îi explică O'Neal. Trebuie să ghicim pe unde se află.

— Sper cel puţin că rezervorul este plin, spuse Fanelli, uitându-se la indicatorul de benzină.

Toyota ieşi din Kinshasa, îndreptându-se spre est, dincolo de fluviul Kongo, către Republica Kilembe. Vremea era caldă şi umedă, cam la fel ca la New York, cu o săptămână în urmă.

La ieşirea din oraş, peisajul se schimbă complet. Păduri de mahon, abanos şi cedrii africani străjuiau şoseaua acoperită cu pietriş. Din direcţia opusă apăru un camion. Şoferul le zâmbi

mercenarilor. Doi tineri stăteau pe bancheta din spate, printre banane. Culegătorii le făcură cu mâna şi le aruncară un ciorchine de banane, pe care Caine îl prinse cu dexteritate, salutându-i la fel de vesel.

— A venit prânzul, spuse el, împărţind bananele.

— Mă întreb de ce ni le-au dat, zise Wentworth, suspicios.

— Probabil că sunt în toane bune, pentru că se duc cu fructele la piaţă, îi spuse O'Neal adjunctului său, care era întotdeauna exagerat de prudent. Mai bine bucură-te de ele.

Toyota trecu pe lângă o mică plantaţie de arbori cu cauciuc, unde muncitorii tăiau copaci mari. Cei care lucrau pe plantaţie nu păreau la fel de veseli ca negrii din camion. Se opriră doar să se zgâiască la ei.

Acum, mercenarii mergeau de-a lungul unui râu, un afluent al Kasaiului. În jur se zăreau câteva sate. Nu erau decât o adunătură de colibe, unde triburile Niloti trăiau la fel de primitiv ca strămoşii lor. Aceşti băştinaşi, încinşi cu o fâşie în jurul şalelor, cu podoabe confecţionate manual din piatră, metal şi os priveau maşina fără prea mare interes. Ştia, mai mult ca sigur că, dincolo de satul lor se întindea civilizaţia secolului douăzeci, dar preferau s-o ignore. Toyota ajunse la frontieră — o mică clădire din pământ, care se prăjea sub soare şi câteva santinele încordate, care se fâţâiau în spatele unei bariere roşu cu alb. Dincolo de ea, erau câteva jeepuri, camioane şi alţi militari.

— *Bonjours, messieurs,* le salută Wentworth pe cele două santinele. *Qu'est-ce qu'il y a*? îi întrebă el, făcând semn spre barieră.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă O'Neal pe adjunctul său.

— Nu ne lasă să trecem, îi răspunse Wentworth. Se pare că Zairul a hotărât să închidă graniţa cu Kilembe.

— La dracu'! pufni Fanelli, dezgustat. Şi noi ce dracu' facem acum?

— Ne retrage, îi răspunse O'Neal. Faceţi cu mâna soldaţilor, ca să ştie că n-o să le facem probleme.

Wentworth se întoarse spre santinele, care-i priveau ostil acum.

— *Bien. Il n'y a rien, messieurs. Merci. Au revoir.*

Fanelli întoarse maşina. O'Neal se uită la ceas. După cum arăta cerul, se pare că se va întuneca peste o oră. Poate chiar mai devreme. Se înnoptează devreme la ecuator.

— Uitați care este treaba, băieți, spuse comandantul Hard Corps. Va trebui să ne strecurăm peste frontieră la lăsarea întunericului. Aveți vreo propunere?

— Să părăsim şoseaua şi să căutăm o porțiune care nu este păzită, spuse Caine. O zonă bine împădurită, care să ne acopere.

— Poate o să aranjez o diversiune drăguță, adăugă Fanelli zâmbind şiret. Găsesc eu ceva să arunc în aer pe aici.

— Vezi să nu arunci vreun soldat zairez, îi atrase atenția O'Neal. Tipii aceştia ne dau de furcă, dar nu sunt duşmanii noştri.

— Păcat că nu au şi ei aceeaşi părere despre noi, zise Wentworth, oftând.

Hard Corps abandonară maşina la aproximativ două mile de frontieră. Pe urmă o luară înapoi cu un rucsac în spate, care conținea strictul necesar, în funcție de preferințele fiecăruia, dar fiecare avea şosete şi lenjerie de schimb, o periuță de dinți şi tuburi de pastă. Aveau de asemenea o trusă de prim ajutor, o gamelă, un binoclu, un poncho impermeabil şi nişte rații.

Nu aveau arme. O'Neal mai avea o macetă şi Caine cuțitul lui. Wentworth găsise o creangă dreaptă de copac, de zece metri lungime, pe care putea s-o folosească drept prăjină. Singura armă a lui Fanelli era o lamă ascuțită de oțel, care-i putea servi drept satâr în luptă, şmecherie care o deprinsese în Vietnam.

Sticla goală de suc din mâna lui Fanelli nu avea rol de armă. De fapt, nu era chiar goală. În locul conținutului ei inițial, pregătise un cocktail Molotov.

Aşa cum se aşteptase O'Neal, întunericul se lăsă repede. Şi era beznă până când Hard Corps ajunseră la frontieră. Au înaintat la adăpostul ierburilor înalte şi al copacilor. Lianele se împleteau de gleznele lor şi rădăcinile îi împiedicau la fiecare pas.

Păsările de noapte strigau în noapte, acompaniind orăcăitul broaştelor şi zumzetul insectelor. *În depărtare răsuna urletul unei pisici sălbatice. Probabil un leopard*, se gândi O'Neal, dându-şi seama ce puţin ştia despre animalele din Africa. Leii preferau locurile deschise şi savanele. Însă leoparzii mişunau noaptea prin junglă să vâneze. Parcă citise undeva că leoparzii erau felinele care atacau cel mai mult omul. Spera să nu fie adevărat.

Insectele îi pişcau pe mercenari în timp ce înaintau spre frontieră. Nici măcar nu puteau să-i omoare, de teamă să nu facă zgomot. Sperau să nu fie otrăvitoare şi să se aleagă doar cu o umflătură.

Deocamdată leoparzii şi insectele erau cei mai mari duşmani ai mercenarilor. Deşi santinelele zaireze erau poziţionate de-a lungul frontierei, nu existau garduri sau ziduri care să delimiteze teritoriile celor două ţări.

În cele din urmă găsiră o porţiune împădurită, cu numai opt santinele care patrulau o porţiune de o milă. O'Neal alese punctul de traversare şi ceilalţi îl aprobară. Comandantul Hard Corps îi făcu semn lui Caine s-o ia înainte. Fanelli puse mâna pe braţul lui O'Neal. Italo-americanul ţinea sticla într-o mână şi făcu semn spre dreapta. O'Neal încuviinţă din cap.

Pe urmă, Fanelli se strecură în linişte mai departe de ceilalţi. Înaintă vreo câţiva metri spre nord şi se ascunse sub un palmier. Apoi ascunse sticla sub o piatră.

Joe Fanelli era expertul în explozibile al echipei. Folosise de toate felurile, de la cele profesioniste, la improvizaţii. Îi plăcea să distrugă ceva într-o explozie răsunătoare. *Dar bomba aceasta nu va face prea mult zgomot*, se gândi el.

Fanelli adună câteva pietre în jurul sticlei. Nu voia să dea foc junglei.

Pe urmă se întoarse în fugă la O'Neal şi Wentworth. Caine se aventurase deja înainte, afundându-se în umbre, ca şi când ar fi făcut parte din natură. Se apropia de frontieră ca o pisică, târându-se în patru picioare şi inspectând fiecare palmier. Nici

nu îndrăznea să respire de teamă să nu-l simtă cineva. Respirația adâncă îl ajuta să-și controleze mișcările și teama.

Dar nu avea nici un efect asupra insectelor, care-i simțeau apropierea și încetau să mai zumzăie. Ori această liniște neobișnuită ar putea atrage atenția santinelelor. Caine se întreba dacă sesizaseră ceva până acum.

Sticla explodă brusc. Benzina fusese amestecată cu noroi, ca să nu provoace un incendiu. Nu fusese o detunătură prea impresionantă, deși pietrele au zburat în copaci și i-au aprins.

Perfect, se gândi O'Neal, încântat de opera lui Fanelli. *O mică diversiune. Exact de ce aveam nevoie. Nici mai mult, nici mai puțin.*

– *Feu!* strigă o santinelă, făcând semn spre flăcări.

Apoi repetă în swahili.

– *Moto*!

– *Ou est-il?* întrebă altul, înainte să vadă despre ce era vorba. *Merde alors! Feu!*

– *Pa-le moto!* exclamă a treia santinelă, în timp ce câțiva soldați alergau deja spre copaci, să stingă incendiul.

Doar două santinele rămaseră în apropierea poziției Hard Corps. Se uitau la camarazii lor care se repeziseră să stingă focul misterios. Steve Caine se ridică pe tăcute în spatele uneia din santinele și-l lovi cu putere după ureche cu mânerul cuțitului. Omul scoase un geamăt înfundat și se prăbuși.

Cel de-al doilea se întoarse cu fața spre Caine și duse mâna la pușcă, îngrozit. Deodată, încă trei figuri apărură din tufișuri și se năpustiră spre el.

Nu știa cu cine să se lupte mai întâi, așa că se luă după propriile sale instincte și îndreptă pușca spre Steve Caine, care părea mai aproape. Dar tresări, când constată că dispăruse. De-abia își dezlipise ochii de la bărbosul alb, pentru o fracțiune de secundă. Unde ar fi putut să se ducă așa de repede?

Când se uită și la ceilalți, era prea târziu. Wentworth îl lovi peste mâini cu bățul lui improvizat, făcându-l să scape pușca jos, iar apoi i-l înfipse în abdomen.

Santinela se îndoi de durere şi locotenentul îi răsuci mâinile la spate, ajutându-se de băţ. Negrul căzu. Wentworth nu-l slăbea din strânsoare.

— *Hapana mtu!* îl imploră santinela în swahili. *Tafadhali, hapana...*

Wentworth îi dădu drumul brusc şi-i aplică o lovitură de karate în gât, care-l făcu să-şi piardă cunoştinţa. Steve Caine apăru lângă cealaltă santinelă. Fusese foarte simplu să dispară. Profitase de momentul în care cei trei mercenari îi distrăseseră atenţia şi se făcuse una cu pământul. Nu era nici o magie, doar o tehnică neaşteptată.

— Aţi făcut treabă bună, domnilor, le spuse O'Neal.

— Ca de obicei, căpitane, îi răspunse Fanelli vesel.

Caine luase deja puşca santinelei şi cartuşele de rezervă. Iar Wentworth confiscase arma celuilalt. Apoi, cei patru mercenari trecură frontiera înainte ca santinelele zaireze să-şi dea seama ce se întâmplase de fapt. Glasuri revoltate strigau în franceză, swahili şi lingala, dar nu se auzi nici o împuşcătură. Hard Corps dispăruseră în junglă, de cealaltă parte a frontierei.

Acum erau în Republica Kilembe.

CAPITOLUL 7

— Mă temeam că n-o să reuşiţi să treceţi, le spuse generalul Zabibu, când dădu mâna cu cei patru mercenari. Ar fi trebuit să-mi dau seama că cei de la Kinshasa vor încerca o stratagemă de acest gen.

— Dar nu au încercat să te oprească să te întorci în ţara ta, nu? se interesă O'Neal, acceptând un pahar de brandy de la Zabibu.

— Ar fi stârnit prea multă publicitate, spuse generalul zâmbind.

Apoi umplu alt pahar şi i-l întinse lui Wentworth.

— Zairului i-ar plăcea foarte mult să mă aresteze sau mă împuşte cât sunt în Zair, dar guvernul nu poate să mă aresteze chiar dacă mă consideră un trădător. Zairul nu vrea să strice relaţiile cu democraţiile vestice.

— *Merci, mon vieux*, spuse Wentworth, acceptând paharul. Oricum, nu te baza prea mult pe protecţia presei. Nu am întâlnit nici un reporter în drumul nostru.

— Poate că n-aţi întâlnit, îi răspunse Zabibu, pregătind încă un pahar de brandy. Dar eu cred în continuare că nu trebuie să mă tem de acţiunile guvernului zairez. Nu vor să mi se întâmple nimic atâta timp cât mă aflu pe teritoriul ţării lor.

Îi oferi paharul lui Fanelli. Italianul cel dur din Jersey oftă şi clătină din cap. Fanelli urmase un tratament de dezalcoolizare. După ce se întorsese din Vietnam şi constatase că veteranii de război erau trataţi ca nişte leproşi, Fanelli îşi înecase necazul în băutură mai bine de un an. O'Neal şi Wentworth îl

găsiseră la un centru de dezalcoolizare când hotărâseră să adune vechea echipă şi să formeze o unitate de mercenari.

Dar trecuseră mai bine de zece ani de atunci. Şi Fanelli fusese mereu în formă. Mai călcase strâmb de câteva ori, dar nu călcase practic decât o singură dată. Aceasta se întâmplase în timpul unei misiuni în Bolivia, cu mult timp în urmă. Fanelli a ajuns în închisoare şi a fost salvat de partenerii săi. Ar fi putut să moară şi el şi restul echipei, din cauza neglijenţei sale.

— Nu, mulţumesc, generale, îi spuse el lui Zabibu, fără să-i explice de ce.

Generalul arată cu totul altfel decât la New York, îşi spuse Fanelli. Zabibu era îmbrăcat într-o cămaşă kaki cu mâneci scurte şi pantaloni de aceeaşi culoare. Uniforma reflecta influenţa Americii asupra personalităţii lui Zabibu. Avea câte o stea de argint pe revere şi una pe chipiu. Majoritatea generalilor africani aveau pieptul încărcat de medalii şi semănau cu un pom de Crăciun.

Zabibu nu era un superficial şi un ipocrit. Biroul lui era simplu. Nu avea decât o masă, două fotolii şi o bibliotecă. Brandyul părea să fie singurul lux pe care şi-l permitea. Şi după strâmbătura lui O'Neal, Fanelli îşi dădu seama că băutura nu era de prima calitate.

— Tu vrei să bei? îl întrebă Zabibu pe Steve Caine, cu paharul în mână.

— Poate după ce se termină misiunea, îi răspunse Caine. Dar mulţumesc, oricum.

— *Comme vous voudrez,* zise generalul ridicând din umeri. Regret că o dau uneori pe franceză. Este prima mea limbă şi gândesc în franceză. Dar o să mă străduiesc să adopt engleza. La urma urmei, este limba oficială a Republicii Kilembe.

— Cum aşa? se miră Fanelli.

— Engleza este limba oficială pentru naţiuni africane, prietene, îi explică Zabibu. Se vorbeşte în Gambia, Botswana, Ghana, Nigeria, Liberia, Zambia şi Zimbabwe. Poate mai sunt şi altele pe care le-am uitat. Bineînţeles, majoritatea cetăţenilor noştri nu vorbesc engleza încă, dar nu există un dialect predo-

minant în rândul kilembanilor. Vorbesc franţuzeşte, swahili, portugheza şi multe alte dialecte. Dar cred că engleza va servi cel mai bine interesele ţării.

— Dacă rezistaţi, remarcă O'Neal, terminându-şi brandyul. Nu vreau să fiu pesimist, generale, dar a trebuit să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea cu patrulele de frontieră şi apoi să rătăcim prin jungla asta afurisită până am reuşit să dăm de oamenii tăi. Unul din ei era cât pe ce să ne împuşte, înainte să apucăm să-i spunem cine suntem. A fost o noapte lungă şi grea.

— Îmi imaginez, zise Zabibu, încuviinţând din cap. Îmi cer scuze, dar trebuie să înţelegeţi ce importantă este această ţară pentru mine şi pentru Africa!

— Am mai purtat această conversaţie, generale, îi spuse O'Neal. Toţi suntem de aceeaşi părere cu tine. Altfel nu ne-am afla aici. Acum însă, am vrea să ne spui despre armele introduse în ţară de CIA.

— *Comment?*

Zabibu îl privi uimit.

— Cum ai aflat despre asta, *mon capitaine?*

— Mi-a spus îngerul meu păzitor, glumi O'Neal. Şi acum, m-ar interesa despre ce arme este vorba.

— Arme de fabricaţie americană, zise Zabibu. Provin din surplusul armatei. Cred că sunt pistoale semiautomate Colt 10-11, Smith & Wesson 32, puşti M-16 de atac, aruncătoare de grenade. Şi, bineînţeles muniţia necesară.

— Nu veţi putea susţine un război cu arme de calibru mic ca acestea, remarcă Fanelli, aprinzându-şi o ţigară şi clătinând din cap. CIA nu v-a ajutat prea mult.

— Războaiele se pot duce cu săgeţi, suliţe şi chiar cu pietre, îl contrazise Caine. Cel puţin aşa am auzit, adăugă fostul luptător Katu.

— CIA a făcut nişte tâmpenii în trecut, dar nu cred că asta este una din ele, remarcă O'Neal. Oricum, nu putea să doteze Kilembe cu avioane şi rachete.

— Va trebui să facem inventarul armelor, spuse Wentworth, întorcându-se spre Zabibu. Cât de serioase sunt atacurile teroriştilor?

— Din ce în ce mai serioase, răspunse generalul. După cum ştiţi, atacă civili — sate de agricultori şi pescari de-a lungul râului. Am trimis soldaţi să-i protejeze, dar teroriştii ne depăşesc numeric şi sunt foarte bine înarmaţi. Au fost ucişi mulţi din soldaţii noştri. Armata statului Kilembe nu este prea mare şi mă tem că inamicul o să ne copleşească treptat.

— Cât de hotărâţi sunt oamenii să menţină această republică? se interesă O'Neal, delectându-se cu paharul de brandy refuzat de Fanelli şi Caine. Nu mă refer la tine, generale, sau la ceilalţi conducători, ci la popor. Susţin această nouă ţară cum ai spus?

— Bineînţeles, răspunse Zabibu, vădit ofensat de întrebare. Aceasta nu este o dictatură. Nu-i obligă nimeni să stea în Kilembe împotriva voinţei lor.

— Nu te supăra, Jacob, îi spuse Wentworth cu blândeţe. Dar ştie toată lumea că ţăranii africani nu se pricep la politică. Nu au avut ocazia să fie conduşi de un guvern care să le permită dreptul la vot sau la cuvânt, aşa că le-ar fi imposibil să înţeleagă democraţia.

— Nu ai nevoie de educaţie ca să-ţi doreşti să fii liber, insistă Zabibu. Şi nu cunoaşteţi destul de bine poporul african ca să-l puteţi judeca.

— Oamenii sunt cam la fel pretutindeni, îi spuse O'Neal sorbind din brandy.

Al doilea pahar nu i se părea mai bun ca primul. Se întreba cât ar trebui să bea, ca să nu mai simtă gustul oribil.

— În Vietnam am văzut o mulţime de oameni care erau victimele războiului. Erau terorizaţi de ambele tabere. Nu se împăcau nici cu guvernul sud-vietnamez, nici cu cel comunist. Şi, în orice caz, nu aveau încredere în nici unul din străinii implicaţi în conflict. Îi interesa un singur lucru — să supravieţuiască. Şi în ce dracu' ar fi putut să creadă? Politica nu prea contează pentru nişte oameni preocupaţi să-şi hrănească odraslele şi să

se ferească de gloanțele soldaților, care pretindeau că sunt de partea lor.

— Angolezii care au devenit kilembani cred în ceea ce facem, spuse Zabibu. De aceea au acceptat formarea noului stat. Poate că nu înțeleg prea bine democrația, dar știu la ce au renunțat. Mulți își amintesc cum era sub dominația belgienilor sau portughezilor, când deveniseră cetățeni de rangul doi în propria lor țară. De aceea se află aici. Fiecare dintre noi dorește să-i fie mai bine, atât lui cât și copiilor. Toți speră într-un viitor mai luminos.

— Foarte bine, spuse O'Neal, nu prea entuziasmat. Dar te amăgești singur, dacă îți imaginezi că poporul tău nu o să colaboreze cu dușmanul, dacă situația o să se înrăutățească. O să-și spună că este singurul mod de a-și proteja familiile. Și nici nu poți să-i acuzi, pentru că au dreptate.

— Cum o să aibă dreptate? se încruntă generalul.

— Soldații tăi nu pot să-i protejeze, pentru că sunt neînarmați și neinstruiți, după cum ai spus-o chiar tu. Ai afirmat că ați redactat o constituție după modelul celei americane, nu? Înseamnă că aveți un punct asemănător Celui de-al Doilea Amendament, care dă dreptul oamenilor să dețină arme?

— Am dezbătut această problemă, spuse Zabibu, nesigur.

— Lămuriți-o și înarmați-vă poporul, insistă O'Neal. Nu poți împânzi țara cu soldați. Ori asta înseamnă că veți avea nevoie de o miliție civilă, înarmată și antrenată să se apere. De ce dracu' crezi că teroriștii vă consideră victime sigure?

— Ai idee cumva de unde vin acești teroriști? se interesă Wentworth. Sunt străini, sau sunt implicați și cetățeni Kilembe?

— Nu au fost identificați încă și nu și-au declarat în mod oficial apartenența la vreo facțiune politică sau naționalitate, îi răspunse Zabibu. În orice caz, majoritatea incidentelor s-au petrecut la frontiera angoleză. Nu cred că vreunul din oamenii noștri participă la aceste acțiuni cumplite — cel puțin nu direct. Admit posibilitatea că cineva adăpostește dușmanul, fiindcă este amenințat.

— Prin urmare, majoritatea teroriştilor provin din Angola? zise O'Neal. Aşa m-am gândit şi eu. Angola este plină de ruşi şi cubanezi. Unul din ei, sau amândoi sunt responsabili de asasinatul care ţi s-a pregătit la New York.

— Sovieticii au mare influenţă în Africa, adăugă Wentworth. De exemplu, au pus practic stăpânire asupra Etiopiei.

— Puţin cam exagerat, spuse Zabibu. Dar numai puţin. Trebuie să înţelegeţi că doctrina comunistă a câştigat tot mai mult teren în Africa, pentru că marea majoritate a guvernelor sunt corupte şi nepopulare.

— Bine, zise O'Neal, care nu prea era interesat de politica africană.

Îl preocupa mai mult situaţia cu care se confruntau în momentul de faţă.

— Prin urmare, ştim că angolezii trimit terorişti. Cu Zairul cum rămâne?

— Nu, îl asigură Zabibu. Guvernul Zairului este la fel de nemulţumit de apariţia statului Kilembe ca angolezii, dar sunt sigur că nu vor trimite niciodată terorişti şi nici nu vor organiza o acţiune violentă împotriva statului nostru. Faptul că statul Kilembe este democratic, o să-i oprească de la asemenea fapte. Zairul nu vrea să-şi compromită relaţiile cu vestul.

— Dar au închis frontiera, îi atrase atenţia O'Neal.

— Ştiu, spuse Zabibu, încuviinţând din cap. Zairul a întrerupt comerţul şi transportul dintre cele două ţări. Speră să ne distrugă economic. Dacă statul Kilembe nu va fi capabil să stea pe propriile sale picioare, guvernul nostru va cădea, ţara se va dizolva şi toate teritoriile se vor întoarce la proprietarii lor iniţiali — Zairul şi Angola.

— Situaţia seamănă cu ce s-a întâmplat în Biafra, spuse O'Neal oftând. Cred că vă daţi seama în ce situaţie sunteţi.

— Probabil că şi voi v-aţi dat seama că va fi dificil, căpitane, îi răspunse Zabibu.

— Dificil este puţin spus, zise O'Neal. Este aproape imposibil, dar vom vedea ce putem face.

— Apreciem gestul, căpitane, spuse Zabibu. Indiferent care va fi soarta Republicii Kilembe, o să vă fim întotdeauna recunoscători pentru ajutor. Banii nu sunt un mijloc suficient pentru a ne arăta recunoştinţa.

— Să nu uitaţi totuşi să ne plătiţi, îi răspunse O'Neal. Şi acum cred că ar fi bine să ne odihnim şi să ne apucăm de treabă de dimineaţă.

— Da, sigur, îl aprobă generalul, ducându-se la birou şi deschizând un sertar. Dar, mai întâi, am ceva pentru voi.

Zabibu puse patru pachete pe birou. Apoi, deschise unul, scoase o insignă cu doi vulturi de argint şi i-o înmână lui O'Neal.

— Felicitări, îi spuse el. Veţi avea rangul de colonel pe durata pregătirii forţelor armate ale Republicii Kilembe. Şi veţi fi instructor special şi observator special.

— Nu m-am gândit că o să ajung vreodată colonel, spuse O'Neal zâmbind. Mulţumesc, domnule.

— James Wentworth, continuă Zabibu, deschizând altă cutie. Acum ai devenit locotenent colonel onorific.

— Mulţumesc, domnule, spuse şi Wentworth, salutându-l pe general.

— Îngâmfat de la West Point, murmură Fanelli.

— Ai spus ceva, sergent? îl întrebă Wentworth.

— Poftim? zise Fanelli cu jumătate de gură. Nu s-a întâmplat nimic. Gândeam cu voce tare.

— Gândeai? se miră Wentworth, prinzându-şi insigna de argint în formă de frunză de stejar la reverul hainei. Asta-i ceva nou pentru tine, sergent.

— Acum nu mai este sergent, anunţă generalul, dându-i insigna cu două frunze aurii de stejar lui Fanelli. Felicitări, domnule maior.

— Maior?

Wentworth se zgâi la Fanelli şi Zabibu ca la doi nebuni.

— Vrei să spui că l-ai făcut ofiţer?

— Ba bine că nu, zâmbi Fanelli. Asta înseamnă că, de aici înainte, voi avea acces la clubul ofiţerilor. Salut, colonelule!

— Jacob, spuse Wentworth, omul acesta nu a fost niciodată ofițer și cred că...

— Las-o baltă, Wentworth, îl opri O'Neal. Sunt ranguri onorifice. Nu înseamnă decât că vom putea să ne impunem mai ușor față de soldații pe care o să-i instruim. Nu te îngrijora!

— Îți place cum sună *maior* Fanelli? îl întrebă Wentworth, strâmbându-se dezgustat.

— Nu văd care este problema, remarcă Zabibu.

— Nu este nici o problemă, îl asigură Wentworth, încercând să evite mutra zâmbăreață a lui Fanelli.

— Bun atunci, zise Zabibu, întorcându-se spre Caine. Mă tem că n-am fost prezentați și nu știu cum te cheamă.

— Credeți că are vreo importanță, domnule? întrebă Caine, zâmbind.

— Te promovez la rangul de maior onorific, îl anunță generalul, dându-i insigna.

— O.K., îi răspunse mercenarul, acceptând calm noul rang.

— Asta-i tot, generale? îl întrebă O'Neal.

— Mai am ceva deosebit pentru colonelul Wentworth. Știam că erai un spadasin, când te-am cunoscut la Fort Benjamin Harrison. Scrimă japoneză. Cum se numește? *Kendo*, nu?

— Stilul meu este *kenjutsu*, îi răspunse Wentworth. Este o formă mai agresivă de luptă cu spada decât *kendo*.

— Înseamnă că acest obiect o să-ți fie mai de folos decât mie, zise Zabibu, scoțând o sabie lungă, japoneză de sub birou.

Wentworth zâmbi. Mânerul lung era înfășurat în mătase neagră și piele de rechin, iar lama stătea într-o teacă din lemn maro, mâncată de vreme.

— Seamănă cu *katana* unui ofițer japonez din al doilea război mondial, spuse Wentworth, examinând oțelul de calitate. Este confecționată în fabrică și nu are valoarea celor manuale, de samurai. Oricum, este o sabie foarte frumoasă. Unde ai găsit-o?

— Am cumpărat-o de la un colecționar, acum șase luni, îi explică Zabibu. Nu știu de unde o avea. Tipul este asiatic și are multe legături cu exportatori din Hong Kong. Când am

văzut-o, m-am gândit la tine, James. Într-un fel, m-a inspirat să apelez la ajutorul tău.

— Acum şase luni, murmură Wentworth. Deci, înainte să se formeze Republica Kilembe.

— Exact, îl aprobă generalul. Dar chiar şi atunci ştiam că vom avea probleme. Mi-am imaginat că vom avea nevoie de ajutor din exterior şi am luat în considerare perspectiva angajării unor mercenari. Iar tu, *mon ami*, nu eşti făcut pentru o viaţă liniştită. Ştiam că o să te intereseze propunerea mea. O armată în vreme de pace te-ar plictisi de moarte.

— Da, nu te contrazic, spuse Zabibu. Îţi mulţumesc pentru darul tău minunat.

— Cu plăcere, zise Zabibu, încuviinţând din cap. Şi acum, vă las să vă odihniţi, cât se mai poate. Cred că lucrurile o să se precipite, cât de curând.

— Slavă Domnului, zise Fanelli, fără prea mare entuziasm.

CAPITOLUL 8

Republica Kilembe se află la sud de râul Kaszi, în sud-vestul Zairului, întinzându-se spre Suarino, în Angola. Nu arăta cine ştie ce pe hartă. Oricum, hărţile nu reprezintă o naţiune atât de neînsemnată.

Principala baza armată de la periferia capitalei Kilembe arăta mai bine noaptea. Se pare că soldaţii îşi petreceau cea mai mare parte din timp în barăcile din lemn. Unii jucau domino sau zaruri, iar alţii dormeau beţi. *Radi-pombe,* o bere nerafinată, cu o concentraţie neobişnuit de mare de alcool era foarte apreciată. Unii erau chiar cu sticlele la gură, când Hard Corps inspectă trupele a doua zi de dimineaţă. O santinelă stătea cu sticla în mână, până să i-o ia O'Neal şi s-o verse pe jos.

— Isuse! exclamă O'Neal, uimit de atâta lipsă de disciplină. O să fie mai greu decât am crezut.

— Jacob a recunoscut că o duc prost la capitolul disciplină, îi reaminti Wentworth. Nu a avut timp să supravegheze trupele personal şi ofiţerii lui cei mai buni patrulează ţara să depisteze teroriştii.

— Rahat! pufni Fanelli. Am văzut bande stradale de adolescenţi care erau mai bine organizate decât adunătura asta.

— Atunci să ne apucăm să-i disciplinăm, le sugeră O'Neal.

Apoi se întoarse spre trupe:

— Drepţi! le comandă el.

Wentworth traduse ordinul şi-l repetă cu voce tare în franceză. Mulţi soldaţi nu vorbeau decât dialectele locale, dar îi lămuriră ceilalţi. Cam jumătate din oameni se supuseră ordinu-

lui. Dar mare parte dormeau încă şi câţiva continuau chiar să joace zarurile, hotărâţi să-i ignore pe albi.

— Văd că avem nevoie de nişte metode drastice, spuse O'Neal, scoţându-şi Coltul 45.

Trase piedica şi îl îndreptă spre o ladă de bere. Alesese o ţintă uşoară, pentru că nu se familiarizase deocamdată cu această armă nouă, furnizată de CIA. O'Neal trase un singur cartuş. Lemnul se despică şi sticlele se făcură ţăndări. Detunătura pistolului părea şi mai impresionantă în acest spaţiu închis..

Oamenii strigară speriaţi. Câţiva puseră mâna pe arme. Unul îndreptă chiar pistolul său mitralieră MAT-49 spre O'Neal. Dar Steve Caine se strecură pe tăcute în spatele soldatului şi-i puse pistolul la tâmplă. Tipul lăsă arma jos şi trecu în centrul camerei. Acum toţi erau atenţi. Cineva înjură în lingala, când berea începu să se scurgă din ladă.

— Bună dimineaţa, domnilor, îi salută O'Neal. Şi acum, aşezaţi-vă în formaţie... la dracu'. Jim, Joe, aranjaţi-i într-un fel.

— Vom încerca, răspunse Wentworth. *Sortez de la caserne! Comprenez-vous. Vite! Vite!*

Scoaseră trupele în curte şi până la urmă îi aliniară în faţa barăcilor. Wentworth rămase cu trupele şi se asigură că nimeni nu avea arme. Ceilalţi îi adunară pe soldaţii din celelalte clădiri, până îi strânseră aproape pe toţi pe terenul de paradă.

— Fiţi atenţi! le spuse O'Neal.

Erau prezenţi în jur de patru sute de soldaţi. Nici măcar nu voia să se gândească unde erau ceilalţi.

— Sunt colonelul O'Neal. O să aflaţi şi cine sunt ceilalţi ofiţeri, pentru că avem de gând să schimbăm stilul vostru de viaţă. În primul rând, va trebui să vă comportaţi ca nişte adevăraţi soldaţi. Aşa că staţi drepţi, fir-ar să fie! Purtaţi-vă cu demnitate pentru voi şi meseria pe care aţi ales-o. Oamenii din ţara aceasta depind de voi, să-i protejaţi. Dacă vreţi să le câştigaţi respectul, trebuie să dovediţi mai întâi că meritaţi acest respect.

Wentworth traduse discursul lui O'Neal şi ceilalţi soldaţi le explicară celorlalţi despre ce era vorba. Mai mult de jumătate din ei, se îndreptară de spate şi ridicară bărbiile în sus. Vorbele

îşi făceau deja efectul scontat. Dar alţii nu păreau impresionaţi.

— Colonele, spuse unul din ei într-o engleză stricată. Noi nu luat ordine de la tine. Noi, acum, democraţie. Toată lumea egal acum.

— Eşti în armată şi trebuie să asculţi de ordine, băiete, îi răspunse O'Neal. *Soldaţii nu au nici o treabă cu democraţia.* Aţi priceput? Şi nu vorbi în formaţia mea, fără să ţi se dea voie. N-o să mai înţelegeţi nimic, dacă discutaţi între voi. Şi acum, tăceţi din gură şi ascultaţi.

Omul se încruntă la O'Neal, dar nu scoase nici un cuvânt.

— Tipul acesta a pomenit de democraţie, zise O'Neal. Poate vă imaginaţi că asta înseamnă să faceţi ce vreţi, dar nu-i adevărat. Înseamnă că oamenii vor avea dreptul la guvernare, la vot, la redactarea legilor. Dar toate acestea au un preţ. Aveţi o mulţime de responsabilităţi. Dacă nu luptaţi pentru această democraţie şi nu vă pasă, cineva din afară o s-o distrugă. Toţi aţi trăit sub alte forme de guvernare, aşa că nu este nevoie să vă spun cum este.

Dură un timp, până le traduse Wentworth şi O'Neal îi mai lăsă un timp să se limpezească.

— Cât sunteţi în armată, aveţi responsabilitatea să apăraţi ţara, le explică O'Neal. Şi asta înseamnă că va trebui să executaţi ordinele primite şi să luptaţi cu succes împotriva unor oponenţi care au fost învăţaţi să acţioneze în echipă. Ca să învăţaţi să vă comportaţi la fel, va trebui să executaţi unele sarcini care o să vi se pară enervante. O să mărşăluiţi împreună, o să faceţi curăţenie împreună – inclusiv în barăci, care arată mai rău decât nişte cocine de porci – o să staţi în formaţie şi o să vă îmbrăcaţi la fel, în uniforme.

O'Neal aşteptă să se termine traducerea, înainte să continue. Figurile soldaţilor oglindeau diverse sentimente – nerăbdare, furie, dezinteres, plictiseală.

— Nu ştiu unde este restul companiei. Presupun că unii au plecat să patruleze, dar sunt convins că alţii stau acasă, cu nevasta şi copiii. Sau au plecat în satul vecin să se îmbete sau să se reguleze – sau amândouă, dacă au noroc. Acest gen de com-

portare va trebui să înceteze din această clipă. Ne aşteaptă un război, fir-ar să fie! Nimeni nu va pleca de aici fără permisiunea mea. Dacă vreți să petreceți noaptea cu o femeie şi o sticlă de băutură, trebuie mai întâi să meritați acest privilegiu. Când se vor întoarce camarazii voştri, vor auzi acelaşi discurs.

O'Neal îşi încrucişă brațele peste piept şi-l privi încruntat pe unul dintre soldați. Omul îl fixă un timp, dar apoi lăsă privirile în jos.

— Şi acum, ascultați-mă bine, pentru că vorbesc serios, le atrase atenția O'Neal. Oricine pleacă fără permisie, va fi considerat dezertor. Şi pentru că suntem în stare de război, dezertarea este egală cu trădarea şi se pedepseşte cu moartea. Pe scurt, dacă plecați, vă împuşc. Unul dintre voi a îndreptat o puşcă spre mine mai devreme. Deoarece nu ați început instruirea şi habar n-aveți ce înseamnă disciplina, o să trec cu vederea acest incident, *de data aceasta.* Dar, de aici înainte, acest gest va fi considerat tentativă de omucidere şi sabotaj îndreptat împotriva armatei ca instituție, prin urmare, împotriva guvernului Kilembe. Ori aceasta este o pedeapsă capitală şi o să vă execut cu mâna mea.

Se lăsă o linişte mormântală. O'Neal îi lăsă să se gândească la ce auziseră, înainte să adauge comentariile finale.

— Vreau să discut separat cu toți ofițerii, îi anunță O'Neal. Restul, întoarceți-vă în barăci şi apucați-vă de curățenie. Aveți două ore la dispoziție să faceți totul lună. Pe urmă, veți face nişte exerciții fizice, înainte de prânz. Apropo, ce vom mânca la prânz?

— Am verificat sala de mese, răspunse Fanelli. Nu prea ştiu ce fel de mâncare este aceea. Seamănă cu nişte frunze, muguri de bambus, peşte şi pâine veche.

— Nici nu vreau să aud! exclamă O'Neal. După douăsprezece ore, simt nevoie să mănânc o friptură de vacă, bizon, sau orice alt animal care se poate vâna pe aici. Soldații mei trebuie să fie bine hrăniți, ca să poată rezista la instruire.

Oamenii îl aclamară încântați. Bineînțeles, era exact reacția la care se aşteptase O'Neal. După aceea le ordonă:

— Rupeți rândurile!

Şi se duse la întâlnirea cu ofiţerii. Wentworth îl însoţi să-i traducă, în timp ce Caine şi Fanelli supravegheau soldaţii.

— N-am vrut să vă beştelesc de faţă cu trupeţii, le spuse O'Neal. Aşa că o s-o fac acum. N-am văzut în viaţa mea asemenea bază militară jalnică. Şi am destul experienţă. Credeţi că aceşti oameni se vor transforma în soldaţi doar pentru că le daţi o armă şi o uniformă? Rahat!

— Am făcut ce am putut, spuse un tânăr locotenent.

Ridică din umeri şi întinse braţele.

— Ni s-au dat nişte maimuţe inculte, ce ai fi vrut?

O'Neal îşi dădu seama că locotenentul era un tip cult şi nutrea prejudecăţi faţă de africani pe care-i considera înapoiaţi.

— Nu vreau să aud asemenea vorbe, îl repezi O'Neal. Dacă nu eşti în stare să-ţi depăşeşti prejudecăţile, să-i tratezi pe aceşti soldaţi ca pe nişte fiinţe umane şi să-i înveţi să lupte, îţi trag un şut în fund şi te scot imediat din armată. Acelaşi lucru este valabil şi pentru ceilalţi.

— N-am găsit nici un program de instrucţie pe aici, îl informă Wentworth. Nu putem şti dacă au fost învăţaţi să mânuiască armele, dacă li s-a spus ce este igiena, tactica militară...

— Nu avem suficiente muniţii, se scuză un tânăr căpitan, aşa că nu ne permitem să le irosim cu trasul la ţintă...

— Atunci, o să-i învăţăm să tragă în gol, spuse O'Neal. O să-i ducem într-un poligon şi o să le arătăm cum se încarcă, descarcă şi întreţine o armă. Aceasta este cea mai importantă parte a instruirii, cel puţin în privinţa tragerilor. După ce vor deprinde această tehnică, o să-i lăsăm să tragă câteva cartuşe, să vadă cum este.

— Între timp, adăugă Wentworth, vă sugerez să luăm armele de la soldaţi, până vor învăţa cum să le folosească. Nu vreau să se producă vreun accident. Deocamdată sunt un pericol mai mare decât teroriştii.

— Sunt perfect de acord, îl aprobă O'Neal. Şi acum, spuneţi-mi, cât timp a trecut de când n-au fost plătiţi soldaţii?

— Plătiţi?

Căpitanul părea surprins.

— Nu au fost plătiţi. Primesc mâncare, haine şi adăpost. Şi, de vreme ce îşi apără ţara, nu văd de ce ar trebui şi plătiţi.

— Pentru că soldaţii sunt oameni şi le place să aibă un ban în buzunar, insistă O'Neal. Nu le poţi cere să fie patrioţi, dacă nu simt personal beneficiile sistemului pe care trebuie să-l apere. Va trebui să rezolvăm această problemă până la sfârşitul săptămânii. O să fie terminaţi după antrenamente şi banii le-ar mai ridica moralul. Nu vă amăgiţi, domnilor. Soldaţii noştri pot să declanşeze o revoltă, dacă nu-i tratăm cum trebuie. S-a mai întâmplat.

Se uită atent la ofiţeri. Toţi erau solizi şi musculoşi. O'Neal bănuia cum fuseseră promovaţi.

— Şi nici nu vreau să aplicaţi tactici de intimidare, îi preveni O'Neal. Nu am nevoie de conducători care se bazează pe muşchi, ca să-şi ţină oamenii sub ascultare, ci de lideri inteligenţi, care să fie capabili să instruiască soldaţii fără să recurgă la pedepse corporale. Dacă maltrataţi trupele, pe voi o să vă considere duşmanul lor, nu pe terorişti.

— Mai doriţi ceva, domnule colonel? îl întrebă locotenentul, ţâfnos.

— Da, mai este, îi răspunse O'Neal. Printre altele, vreau o listă cu soldaţii care au soţie sau familie în imediata apropiere a acestei baze. Vreau să-şi petreacă o parte din timp cu rudele. Şi vreau să ştie care este cel mai apropiat bordel.

— N-am auzit de nici un bordel la Kilembe, se miră căpitanul.

— Ce fel de soldat eşti tu? îl întrebă O'Neal. Toţi oamenii voştri sunt tineri, iar tinerii vor să se reguleze. Ai înţeles? Vreau să se ducă undeva să-şi astâmpere cheful. Dacă nu este un bordel prin apropiere, o să construim unul. Cred că s-ar găsi destule amatoare.

— Nu mi se pare un sfat prea bun, zise locotenentul.

— Puţin îmi pasă de părerea ta, îl repezi O'Neal. Trebuie să ne vedem de treabă, indiferent dacă ne convine sau nu.

CAPITOLUL 9

Teroriştii s-au apropiat de ţinta lor. Eduardo Winchi a condus trupele de atac, alcătuite din douăzeci şi şapte de angolezi bine înarmaţi. Toţi erau experimentaţi în tactica atacului terorist, dar nimeni nu se compara cu Winchi, vestit luptător de gherilă.

Winchi, care făcea parte din tribul Ovimbudu, dispreţuia numele său portughez şi-l considera o adevărată povară din partea părinţilor săi, care, după părerea lui, se guduraseră pe lângă lacheii coloniştilor europeni, care oprimaseră poporul timp de cinci secole. Eduardo Winchi avea numai zece ani când a fugit de acasă să se alăture forţelor revoluţionare marxiste, în 1972.

Într-adevăr, istoria dominaţiei portugheze în Angola nu a fost plăcută. În jur de un milion de africani au fost duşi ca sclavi din porturile angoleze, spre coloniile portugheze din Brazilia. Opoziţia faţă de conducerea portugheză a Angolei s-a intensificat când speranţa abolirii dominaţiei europene a început să înflorească în secolul douăzeci. Multe naţiuni africane îşi câştigaseră deja independenţa. De fapt, Angola a fost ultima colonie europeană importantă care s-a eliberat. În 1975, portughezii au renunţat la dominaţia lor asupra Angolei.

Dar apoi a izbucnit războiul civil între facţiunile politice rivale. Mişcarea Populară de Eliberare a Angolei, condusă de marxişti a fost susţinută de Uniunea Sovietică şi mii de soldaţi cubanezi. În 1976, MPLA a câştiga alegerile. Peste paisprezece ani, Eduardo Winchi figura printre eroii MLPA ai revoluţiei.

De atunci, a luptat în multe locuri. S-a alăturat forțelor cubaneze în războiul civil împotriva lui Jonas Saimbi și Uniunii sale pentru Independența Angolei, sau UNITA, care deține și acum controlul asupra unei mari porțiuni sudice a țării. În iunie 1980 a luptat împotriva trupelor sud-africane. La numai douăzeci și șapte de ani, Eduardo Winchi își petrecuse deja două treimi din viață ca revoluționar marxist și luptător de guerilă.

Dar anii grei și-au pus amprenta asupra personalității sale și în ultima vreme Winchi și-a pierdut viziunea umanistă. A devenit mai brutal, incapabil să se preteze la compromisuri. Un mic grup de prizonieri UNITA, capturat de oamenii lui a fost lichidat personal de el. După ce Kilembe și-a declarat independența, Winchi a devenit și mai fanatic. Voia să radă noua țară din temelii, să-i extermine pe cei vinovați de faptul că au știrbit teritoriul patriei sale.

Banda de teroriști a ajuns la marginea junglei. Winchi le făcu semn oamenilor săi să nu scoată o vorbă. Apoi, a început să se târască pe burtă și coate prin iarba înaltă, ridicând capul cu grijă, să se uite de jur-împrejur. În apropiere se vedea un sat de agricultori.

Winchi se strâmbă dezgustat. Construcția caselor cu pereți de lemn îmbinați cu pământ și acoperiș din crengi de palmieri îi arăta că sătenii aparțineau tribului Bakongo. Winchi considerase întotdeauna că Bakongo erau inferiori neamului Ovimbudu, deși dialectele și tradițiile lor erau foarte asemănătoare.

Țăranii și femeile lor munceau pe câmpurile cultivate cu porumb. Această cereală este o cultură importantă în Angola și Winchi considera porțiunea sudică a statului Kilembe ca aparținând Angolei. Iar țăranii Bakongo erau niște lași trădători, care acceptaseră noua republică independentă. Și Winchi cu oamenii lui aveau de gând să-i facă să plătească scump pentru această erezie.

Trimisese înainte iscoade, să vadă dacă nu riscau să dea peste patrule militare Kilembane. Nu găsiseră nici urmă de soldați: doar șaptezeci sau optzeci de țărani Bakongo care munceau din greu. Femeile măcinau porumbul, să facă pâine. Iar

bărbaţii, îmbrăcaţi în pantaloni scurţi de bumbac şi pălării din trestie, tăiau ştiuleţii şi culegeau porumbul.

Winchi se ridică în picioare şi îşi duse pistolul mitralieră Kalaşnikov la umăr. Apoi le făcu semn celorlalţi să se apropie. Teroriştii apărură din tufişuri, cu armele sovietice pregătite.

— *Askari!* strigă o femeie, făcând semn spre ei. *Pale askari!*

Pe urmă o zbughi la fugă. Winchi şi oamenii lui îşi duseră arma la umăr să tragă în bărbaţi, dar dispăruseră brusc în lanul de porumb. Atunci se îndreptară spre femei, dar constataseră că şi acestea se evaporaseră. Winchi îşi dădu seama că ceva nu era în ordine, dar nu-şi dădea seama ce anume.

Deodată răpăi o rafală de foc automat. De-abia avu timp să se trântească la pământ, în timp ce gloanţele şuierau pe lângă el. Îi auzi pe doi din soldaţii săi urlând de durere. Răsunau sunete înfundate. Un terorist rănit gemu şi se rostogoli, cu burta ciuruită de gloanţe. Alţi trei angolezi muriseră deja. Unul fusese împuşcat în inimă, iar altul între ochi.

— *Automatico espingaradas!* urlă unul din terorişti în portugheză.

— *Quieto!* le porunci Winchi. Lăsaţi capetele jos şi tăceţi din gură!

Nu-şi dădea seama de unde veneau împuşcăturile. Fuseseră luaţi prin surprindere. Abia în momentul acela îşi dădu seama de ce satul i se păruse ciudat. Nu văzuse nici un copil jucându-se pe lângă colibe. Ţăranii şi femeile lor răspunseseră atacului terorist fără să intre în panică. Dimpotrivă, se dovediseră organizaţi, ca şi când i-ar fi învăţat cineva acest rol.

James Wentworth stătea în pragul casei şefului de trib. Din ţeava puştii sale M-16 se ridica un nor de fum. Era mulţumit că ţintise la fel de bine şi cu această armă cu care nu era familiarizat. Trăsese un singur glonte şi îşi nimerise victima direct în cap.

Joe Fanelli şi cei trei soldaţi kilembani care-l însoţeau îi împuşcaseră pe ceilalţi. Până acum, planul de apărare al merce-

narilor funcționase ca un ceasornic elvețian, dar chiar și acesta se putea defecta și mercenarii o știau prea bine.

— *Puis-je adier?* îl întrebă șeful de trib, care stătea în colibă, pe podea, cu o pușcă Mauser veche, ruginită, în brațe.

Ceilalți țărani se aflau în siguranță. Se ascunseseră în subsolul magaziei de provizii, sau pe câmp. Șeful insistase însă să stea cu ei și să-i ajute cum putea. Era mai bătrân de șaptezeci de ani, avea o armă ruginită, fără muniție, dar nu-i lipsea curajul.

— *Merci beaucoup,* îi răspunse Wentworth. Dar acum m-ai ajuta cel mai bine dacă ți-ai purta singur de grijă. Sau, ai putea să-mi încarci pușca, *s'il vous plaît.*

Afară răsună o rafală de foc automat. Fanelli și trei soldați kilembani țineau inamicul la distanță. Alt terorist urlă, cu pieptul și coastele ciuruite de gloanțe.

Fanelli se postase în spatele altei case. Lăsă pușca jos și o sprijini de perete, după care își luă aruncătorul de grenade și un radio receptor.

— Hei, colonele, spuse el. Sunt *maiorul* Fanelli și vorbesc cu colegul meu ofițer.

— Lasă prostiile, îl repezi Wentworth. Care este situația?

— Am doborât câțiva, dar au mai rămas vreo douăzeci de ticăloși. Mă pregătesc să-i lichidez și pe aceștia, colonele.

— Fă-o mai repede! Noi sunt pregătiți.

— Am înțeles, zise Fanelli, ridicând aruncătorul de grenade cu amândouă mâinile.

Îndreptă arma spre iarba înaltă, unde se ascundeau teroriștii. Fanelli apăsă pe trăgaci și lansă o grenadă de 40 mm spre poziția dușmană. Proiectilul explodă într-o izbucnire de flăcări. Detunătura sfâșie trei teroriști; cadavrele lor zburară în aer. Forța exploziei ajunse până la Winchi și ceilalți trei angolezi, care fură aruncați câțiva metri de impact. Winchi scăpă pistolul mitralieră din mână și căzu amețit. Unul din camarazii săi se lovi cu capul de un cedru african, împrăștiindu-și creierii.

Teroriștii care supraviețuiseră alergau în toate direcțiile. Câțiva fugeau înapoi, în junglă. Făcuseră prostia s-o ia spre sat.

unde-i aştepta Wentworth. Mercenarul trase trei focuri, care le sfâşie piepturile.

Alţii încercau să ajungă în estul satului. Luptătorii kilembani au observat şi au început să tragă. Erau soldaţi neexperimentaţi, dar mercenarii îi instruiseră bine în cele două săptămâni de când sosiseră. Gloanţele lor doborâră vreo şase duşmani.

Deocamdată nu ţinteau prea bine. Trăseseră în stomac, nu în inimă, aşa cum fuseseră învăţaţi. Câţiva terorişti mai norocoşi muriseră repede, dar alţii se zvârcoleau cu intestinele ieşite.

Forţele de guerilă se regrupară şi începură să tragă. Un soldat Kilembe nu se adăposti la timp şi căzu secerat. Între timp, alt angolez era răpus.

Fanelli lăsase jos aruncătorul de grenade. Văzu că oamenii lui erau încolţiţi şi le sări imediat în ajutor, împrăştiind creierii unui angolez.

Celălalt terorist întoarse puşca spre el, dar Fanelli sesizase manevra şi-i ciurui pieptul. Îi căzu Kalaşnikovul din mâini, în timp ce se zbătea în ghearele morţii.

Patru angolezi se îndreptară spre vest, către câmpul de porumb. Steve Caine îi urmărea din ascunzişul său de la liziera junglei. În haosul şi confuzia atacului, Caine se furişase de la locul lui şi se ascunsese într-un tufiş, mai aproape de ei. Mercenarul desfăcu mânerul cuţitului, scoase aţa de pescuit, cârligul şi o atârnă de creanga unui *namna-yatunda,* după care se strecură în tăcere lângă trunchiul unui copac aflat la câţiva metri depărtare.

Caine îi lăsă pe terorişti să se apropie de poziţia lui, înainte să deschidă focul. Un angolez se prăbuşi cu coloana vertebrală ciuruită. Ceilalţi se întoarseră şi îşi văzură camaradul căzând. Îngroziţi, ridicară armele, scrutând jungla.

Caine trase de aţă şi tufişul începu să se clatine. Teroriştii traseră în direcţia unde sesizaseră mişcarea. Zeci de gloanţe biciuiră tufişul inofensiv, în timp ce Steve stătea ghemuit lângă trunchiul copacului, în afara liniei de foc.

Ţinti cu grijă şi împuşcă alt terorist, înainte ca angolezii să-şi dea seama că îi păcălise. Gloanţele se înfipseră în tâmpla

dreaptă a omului, zburându-i partea de sus a craniului. Creierul se împrăştie peste camaradul său uluit, care se întoarse spre camaradul lui. Dar Caine nu-i dădu timp să se lămurească, lichidându-l la fel de rapid ca şi pe celălalt.

Cel de-al patrulea şi ultimul luptător de guerilă îşi întoarse Kalaşnikovul spre Caine şi deschise focul. Gloanţele se înfipseră în scoarţa copacului, în timp ce mercenarul se întinse pe burtă şi răspunse la fel. Angolezul scoase un strigăt şi căzu ţinându-se de burtă. Caine plescăi dezgustat de lipsa de precizie a tirului său şi-i scurtă chinul, trăgându-i un glonte în inimă.

Eduardo Winchi şi alt terorist se uitau la cei doi albi care se apropiau dinspre sat. Ceilalţi terorişti fuseseră ucişi sau reuşiseră să fugă în junglă. Winchi se ridică încet, încruntându-se la figura care stătea dinaintea lui. Bărbatul alb era îmbrăcat în uniformă de camuflaj şi ţinea un M-16 în mână. În partea dreaptă a curelei atârna un pistol, iar în stânga o sabie lungă.

— Vrei să te predai? îl întrebă James Wentworth.

Vorbise în engleză, dar era evident ce spusese.

Winchi răspunse scoţând macheta.

— Cum doreşti, zise Wentworth, aruncându-i puşca lui Fanelli şi trăgând sabia din teacă.

Winchi ridică macheta şi trecu la atac. Wentworth reuşi să strecoare *katana* pe sub cuţitul de vânătoare al lui Winchi. Sabia trasă o tăietură adâncă pe umărul angolezului. Liderul terorist scoase un strigăt şi scăpă macheta din mână. Wentworth se răsuci şi prinse mânerul sabiei cu amândouă mâinile. Stătea în spatele rănitului, cu *katana* ridicată.

Apoi, roti sabia şi tăie gâtul lui Winchi, secţionând arterele şi vertebrele. Teroristul căzu într-o baltă de sânge. Wentworth scutură sângele de pe sabie.

— Tu ce ai de gând? îl întrebă el pe celălalt terorist, arătând cu *katana* spre el. Te predai , sau vrei să ai aceeaşi soartă ca prietenul tău?

Angolezul nu înţelegea englezeşte, dar văzuse ce i se întâmplase lui Winchi, aşa că-şi ridică mâinile.

CAPITOLUL 10

— Păcat că ai ratat prima întâlnire cu duşmanul, Bill, zise James Wentworth. Unul din oamenii tăi a fost ucis dar, ţinând cont de faptul că forţa atacului a fost mai mare decât ne-am aşteptat, ne-am descurcat destul de bine.

— Presupun că mortul n-ar fi de acord cu tine, îi răspunse William O'Neal pe un ton sec, examinând unul din Kalaşnikovurile confiscate de la terorişti.

— Toţi erau înarmaţi la fel?

— Câţiva aveau pistoale mitralieră sovietice PPS, îi răspunse Wentworth, desprinzându-şi *katana* de la curea, ca să se poată aşeza pe scaun, în biroul temporar al lui O'Neal de la sediul kilemban. Nu am văzut arme uşoare sau aruncătoare de grenade şi nici unul din terorişti nu avea grenade. În orice caz, nici unul din cei pe care i-am ucis, sau cel capturat. Nu ştiu cum erau înarmaţi cei care au reuşit să fugă.

— Nu şi-au imaginat probabil că vor avea nevoie de armament mai serios, spuse O'Neal. Au crezut că vor ataca nişte ţărani. Dar supravieţuitorii vor raporta mai mult ca sigur ce s-a întâmplat, când vor ajunge în Angola. Nu ne putem baza pe faptul că atacurile viitoare vor fi la fel de stângace.

— Apropo, spuse Wentworth zâmbind. Te felicit. Ai ghicit exact unde vor ataca teroriştii.

— Ştiam că majoritatea atacurilor au avut loc în satele de la frontiera cu Angola, îi răspunse O'Neal. Mi-am imaginat că vor folosi şi acum aceeaşi strategie, dacă le-a mers în trecut. Şi am trimis nişte patrule militare experimentate în satele din jur. M-am gândit că nu o să aveţi nevoie de prea mulţi oameni şi am vrut să văd cum se descurcă soldaţii proaspăt instruiţi. Vor să se convingă cu ochii lor că inamicul nu este invincibil.

— Nimeni nu este, remarcă Wentworth. Cum a mers instruirea cât am fost plecați?

— Destul de bine, zise O'Neal. Am format o mică armată din tipi inteligenți și entuziaști. Învață repede și unii au început deja să-i instruiască pe ceilalți. Singura problemă este că nu vorbim aceeași limbă. Cineva trebuie să traducă mereu din engleză în franceză, din franceză în swahili și din swahili în Dumnezeu știe mai ce. Totuși, la capitolul acesta stăm bine.

— Și la care stăm prost? îl întrebă Wentworth.

— Nu avem destule arme, stații radio și medicamente pentru răniți, răspunse O'Neal exasperat. Nimic nu este în cantități suficiente.

Puse pistolul mitralieră pe birou și se uită la el.

— Iar inamicul are o mulțime de arme rusești, adăugă el. Sovieticii îi aprovizionează pe angolezi de peste zece ani. Și cubanezii s-au infiltrat tot de atunci. Pun pariu că guvernul de la Lindala cooperează cu cel de la Havana pentru a distruge statul Kilembe.

— Da, evident, îl aprobă Wentworth. Deci, ce este de făcut?

— O să ne descurcăm cu ce avem, îi răspunse O'Neal și vom încerca să punem mâna pe mai multe arme rusești, zise el, pipăind Kalașnikovul.

— Și cum vom reuși acest lucru, în condițiile în care tot comerțul cu Kilembe este întrerupt? se interesă Wentworth.

Dar își dădu seama imediat la ce se gândea O'Neal.

— Acum am înțeles la ce te referi. O să facem rost de arme la fel cum le-am dobândit și pe acestea.

— Da, de la dușman, îi confirmă O'Neal. Între timp, vom continua instruirea forțelor de apărare cu armele pe care le avem la dispoziție.

— Nu prea avem cine știe ce, zise Wentworth. Și armele sunt foarte variate. Puști belgiene și franceze – multe din al doilea război mondial. Traficanții francezi de arme le-au vândut niște puști NATO și israelienii le-au dat niște arme Galil, înainte ca Zairul să închidă frontiera. Și mai avem, bineînțeles rezerva lăsată de CIA, care constă în mai puțin de două sute de arme.

— Știu, spuse O'Neal. Avem arme care folosesc muniție de 7,62, 5,56 și 9 milimetri. Avem puști de opt milimetri, Mausere

belgiene de 7,9. Şi situaţia este destul de complicată, pentru că muniţia n-o să ajungă.

— Ar fi cumplit să rămân fără muniţie în timpul unui atac şi să constat că cel de lângă mine are o puşcă de alt calibru, spuse Wentworth.

— Cel mai bine ar fi ca fiecare divizie să folosească acelaşi tip de arme, propuse O'Neal. Un batalion o să primească puşti NATO FAL, altul M-16, altul Galil şi aşa mai departe. Când o să facem rost de suficiente arme ruseşti pentru un batalion, vom proceda la fel. Pistoalele o să revină ofiţerilor.

— Cum rămâne cu cele de 8 şi 7,9 milimetri? se interesă Wentworth. Nici o armată din lume nu mai foloseşte asemenea calibru.

— Te înşeli, îl contrazise O'Neal. Armata Kilembană le foloseşte. Sunt arme cu calibru mare şi rază întinsă de acţiune. Aşa că le vom împărţi soldaţilor care dovedesc calităţi de ţintaşi.

— Tot n-o să ajungă, îi atrase atenţia adjunctul său. Şi am înţeles că vrei să înarmezi şi civilii.

— O să primim mai multe puşti, îl asigură O'Neal. Şi mai există şi alte arme în afară de cele de foc. Chemă-i pe Steve şi Joe. Vreau să vă prezint pe cineva care o să ne ajute.

— Cineva deosebit? îl iscodi Wentworth, ridicând din sprâncene.

— Mai mult decât deosebit, îl asigură comandantul Hard Corps. N-ai mai întâlnit niciodată pe cineva care să-i semene.

Pigmeul nu avea nici un metru treizeci înălţime. Era slab şi vânos. Pielea era mai deschisă la culoare decât cea a locuitorilor din regiunea Congo, iar părul negru, creţ, era strâns în creştetul capului său mare cu un inel de alamă. Nu avea decât o pânză în jurul şoldurilor şi un colier alcătuit dintr-o bucată de lemn, un ciob de fildeş neprelucrat, o gheară subţire, neagră, de la un leu sau leopard şi o cruciuliţă de bronz. Fiecare obiect era separat de celălalt prin noduri. Pigmeul nu voia ca podoabele lui să zornăie când mergea.

Le zâmbi celor patru mercenari Hard Corps care se apropiau de el. În mâna dreaptă ţinea o suliţă, iar în cea stângă o ţigară răsucită, din care pufăia, scoţând fumul pe nas.

O'Neal îl prezentă lui Wentworth, Caine şi Fanelli.

— Este Moshi, şeful tribului local Bambute. Ştie englezeşte şi este un mare războinic şi vânător.

— O să-mi spuneți Moshi, O.K.? zise pigmeul, vesel. Vorbesc bine englezeşte. Am învățat de la un misionar, dar mi-a spus şi de Dumnezeul creştin. De omul de pe cruce, ştiți, nu?

— Sunt sigur că misionarul ar fi încântat, zise Wentworth, încercând să-şi ascundă sarcasmul din glas. Mă bucur să te cunosc, şefule Moshi.

— Moshi este de ajuns, insistă el. Tribul meu vrea să vă ajute să luptați împotriva duşmanilor statului Kilembe. Am auzit la radio vorbindu-se de libertate şi ne place ideea.

— Te cred, Moshi, spuse Steve Caine, încuviințând din cap. Anii petrecuți alături de populația Kato îl învățaseră să înțeleagă atitudinile oamenilor, indiferent cărei culturi îi aparțineau.

— Am auzit de magia Bambute şi de-abia aştept s-o văd. Pot să-ți arăt şi eu nişte vrăjitorii, la rândul meu, dacă oamenii tăi sunt de acord. Unele vrăjitorii sunt secrete, aşa că n-aş vrea să vă ofensez.

— În general, albii râd de noi şi spun că nu avem dreptate, zise Moshi încruntându-se.

— Eu n-o să râd, îi promise Caine.

— Bine, albule, zâmbi Moshi. O să te învățăm nişte vrăji Bambute şi o să ne înveți şi tu de-ale tale. Ce ştii?

— Vrăji de luptător, îi răspunse Caine zâmbind.

— Cu atât mai bine, spuse pigmeul.

— O să te însoțească maiorul Caine, îi spuse O'Neal. Este reprezentantul nostru şi o să lucreze cu oamenii tăi. Am toată încrederea în el. Dacă doreşti, o să te însoțesc şi eu, dar apoi va trebui să mă reîntorc aici, să-i ajut pe ceilalți.

— Bine, îl aprobă Moshi. Maiorul o să stea cu noi. Iar tu o să ai grijă de oameni fără vrăjile Bambute.

— Mulțumesc, Moshi, zise O'Neal. Apoi se întoarse spre Caine.

— Accepți să-ți petreci o săptămână cu tribul Bambute?

— Da, sigur, îi răspunse Caine, dându-i puşca lui Fanelli. N-o să am nevoie de armă. Ai grijă de ea până mă întorc.

— O clipă, Tarzan, îl opri Fanelli, care nu era de acord să-l vadă neînarmat. Poate o să ai totuşi nevoie de armă, pentru numele lui Dumnezeu. Nu uita că teroriştii mişună peste tot.

— Bambute nu au arme şi nici nu avem posibilitatea să-i înarmăm deocamdată, îi spuse Caine. Nu vreau să vadă cum este o puşcă, dacă n-o pot avea. N-ar fi cinstit. Oricum am la mine un pistol, pentru orice eventualitate. Şi să nu uităm de arma mea de bază, adăugă el, pipăindu-şi cuţitul.

— Isuse, murmură Fanelli. Crezi că afurisitul ăla de cuţit este o mantie care te face invizibil, sau ce?

— Nu-ţi fă griji pentru mine, Jo, zâmbi Caine. Aveţi destule pe cap. Dacă nu mă întorc peste nouă zile, este clar că n-o să mă mai întorc deloc.

— Ai dreptate, Steve, îi răspunse O'Neal. Ai grijă de tine şi mult noroc.

Caine dădu mâna cu camarazii săi înainte să plece cu Moshi. Cei trei mercenari se uitară după ei până ieşiră pe poartă. Mercenarii ştiau că Steve şi pigmeul vor străbate savanele, spre pădurea tropicală care se întindea în zare.

— Şi acum să ne vedem de treburile noastre, le spuse O'Neal. Joe, vezi ce explozibil poţi să improvizezi. Nu prea avem grenade. Zabibu ne-a promis că o să ne trimită nişte chimişti ca să fabricăm ceva mai eficient decât clasica dinamită.

— Da, sigur, îl aprobă Fanelli, uitându-se în direcţia în care dispăruseră Caine şi Moshi. Fir-ar să fie, regret că Steve a plecat aşa. Ultima oară când a pornit-o spre junglă fără noi, nu l-am mai văzut trei ani.

— Ştie ce face, zise Wentworth. El o să-şi vadă de treaba lui, iar noi de-a noastră.

— M-da, mormăi Fanelli, întrebându-se în gândul lui dacă o să-l mai vadă vreodată pe Steve Caine.

CAPITOLUL 11

Luis Perez consultă o hartă de perete a continentului african. Apoi, ofiţerul cubanez înfipse un ac negru în porţiunea marcată drept nordul Angolei, deşi Republica Kilembe susţinea că face parte din teritoriul ei. Harta era împânzită de numeroase ace roşii de gămălie. Acestea marcau atacurile angoleze încununate de succes asupra satelor din Kilembe.

Iar acul negru marca victoria părţii adverse.

Ventilatorul prins în tavan arunca o umbră neagră asupra hărţii, ca aripa unui vultur african. *Se potriveşte*, se gândi Perez. Harta consemna moartea. Campania fusese triumfătoare până când compania lui Winchi fusese lichidată de nişte săteni.

Această înfrângere îl deranja pe Perez, în ciuda victoriile obţinute. Mai ales că îl cunoscuse pe Eduardo Winchi. Teroristul fusese unul dintre puţinii angolezi care se bucurau de respectul lui, ca luptători de guerilă. Winchi avea multă experienţă şi comanda destui oameni pentru a captura un singur sat. Perez insistase să plece întotdeauna în număr mare, în caz că întâlneau vreo patrulă kilembană. Douăzeci şi opt de oameni atacaseră acel sătuc şi numai trei se întorseseră vii în Angola.

– *Boa tarde, capitao*, îl salută João Jangwa când intră în biroul cubanezului de la baza sa temporară din Cuango Valley. *Como esta...*

– *Falar espanhol!* îl repezi Perez.

Era printre puţinele expresii portugheze pe care reuşise să le înveţe în timpul şederii sale în Angola.

– Vorbeşte în spaniolă, tovarăşe. Şi acum sunt *colonelul* Perez, nu căpitan. *Comprende?*

— *Sí*, răspunse Jangwa, zâmbind forțat. Felicitări, tovarăşe colonel. Sunt sigur că vă bucurați pentru promovarea bine-meritată. Vă urez bun venit în Republica Angola.

— Mai bine mă întorceam într-o cocină de porci cubaneză, pufni Perez. Noi doi ne cunoaştem bine, camarade Jangwa, aşa că nu are rost să ne pierdem vremea cu dulcegării sau sloganuri de partid. Nu prea ne înghițim, dar avem un scop comun. Ştii de ce am fost trimis din nou de cei de la Havana?

— Bineînțeles, îi răspunse angolezul cel solid, încrucişându-şi brațele musculoase peste piept. Sper să te descurci mai bine în Kilembe decât compatrioții tăi împotriva forțelor rebele sanviniste din sudul Angolei.

— O să triumfăm, Jangwa, îl asigură Perez. TU, eu şi tovarăşul Baridi vom lucra împreună. Presupun că-l cunoşti pe Baridi?

— *Sí*, răspunse Jangwa, încuviințând din cap. Marcel Baridi. Un Bakongo din Republica Populară Congoleză, care vorbeşte franceză, lingala şi puțină kikongo. Mă bucur că Brazavilul s-a hotărât să ne trimită un sprijin. Dar va fi la fel de greu să ne înțelegem cu el, cum îți este ție să înțelegi portugheza. Ştii că nu vorbeşte spaniola, nu-i aşa?

— Vorbeşte englezeşte, zise Perez. Nici o grijă, o să-l înțeleg pe Baridi. În schimb, nu înțeleg de ce compania lui Winchi a dat greş, adăugă el, arătând punctul negru de pe hartă.

— Am discutat cu supraviețuitorii, colonele, îi răspunse Jangwa. Au spus că sătenii erau pregătiți pentru atac. Se pare că au fost ajutați de bărbați înarmați cu puşti automate şi aruncătoare de grenade. Indiferent cine au fost, s-au dovedit mult mai eficienți decât patrulele de până acum.

— Şi nu aveți idee cine ar putea fi? se încruntă Perez.

— Se pare că unul din ei era alb. Ar putea fi CIA sau mercenari americani.

— Da, posibil, zise cubanezul, începând să se fâțâie prin birou.

— Renegatul Zabibu şi-a petrecut patru ani în America. Poate că a fost instruit la centrele de pregătire ale CIA. Nu deținem prea multe informații despre el. Dar agenții CIA nu se prea pricep la atacuri şi războaie de guerilă. Bineînțeles, este posibil ca

Zabibu să fi luat legătura cu CIA la ultima lui vizită la New York şi să fi făcut rost de nişte agenţi experimentaţi, din vechiul Grup de Operaţiuni Speciale din Vietnam.

— Credeam că americanii nu vor să se amestece în conflictul Kilembe, zise Jangwa.

— Nici ruşii nu vor, râse Perez. Nici Moscova nu vrea să se implice, dar doresc ca rezultatul să fie în favoarea lor.

— Ruşii nu sunt stăpâni în Angola, colonele, îi reaminti Jangwa.

— Sigur, nu sunt stăpâni nici în Germania de Est, Polonia sau Cehoslovacia, îi răspunse Perez. Şi nici în Cuba. Atunci, de ce crezi că mă aflu eu aici? Pentru că statul cubanez vrea să vă ajute pe voi, angolezii, când vă vede atât de pasionaţi de socialism. Nu eşti prost, tovarăşe. Nu este de faţă nici unul din tinerii idealişti comunişti, aşa că, hai să nu ne mai prefacem că nu ştim că sunt toţi nişte pioni într-un mare joc de şah jucat de sovietici şi americani. Atât cubanezii cât şi angolezii joacă de partea sovieticilor, iar Kilembe vrea să fie cu americanii. Probabil că Statele Unite s-au implicat în acest conflict, fie direct, fie indirect. Washington se va grăbi, mai mult ca sigur să recunoască guvernul de la Kilembe la următoarea Adunare Generală a ONU, deşi nu au recunoscut încă guvernul angolez.

— *Yanqui porcos,* pufni Jangwa, dând-o pe portugheză când îi înjură pe americani.

— Totuşi, continuă ofiţerul cubanez, studiind harta, după cum ai spus şi tu, este posibil ca albii să nu aibă nici o legătură cu CIA — cel puţin nu direct. Poate că Zabibu a angajat mercenari americani sau europeni să-i ajute mica armată.

— Da, este foarte posibil, îl aprobă Jangwa, care-şi amintea de mercenarii americani prinşi şi judecaţi de tribunalul de la Luanda, acum câţiva ani.

Perez continuă:

— Jacob are destui ani să-şi amintească de vremea când ţara lui, Zairul, se afla sub stăpânirea belgienilor şi se numea Congo Belgian, îi explică el, băgându-şi un trabuc subţire în gură. După ce au obţinut independenţa, în Zair a izbucnit un război civil între Lumumba — se referea la Patrice Lumumba, conducătorul comunist al Zairului independent — şi Moise Tshombe,

creştin fanatic, care visa să facă din noua naţiune congoleză o democraţie adevărată. Sunt convins că Zabibu se consideră un Tshombe modern.

— Am mai auzit această lecţie de istorie, spuse Jangwa oftând. Nobilul Lumumba a fost ucis de soldaţii imperialişti şi Uniunea Sovietică îl glorifică pe acest mare patriot al mişcării socialiste internaţionale până în ziua de azi. Universitatea Patrice Lumumba îi recunoaşte realizările şi revoluţionarii din ţările Lumii a Treia sunt trimişi în Uniunea Sovietică să studieze la această universitate, care poartă numele marelui nostru tovarăş.

— *Muy bien,* îi spuse cubanezul pe un ton sec. Dar nu la asta mă refeream. Ci la faptul că Moise Thsombe a angajat mercenari europeni, conduşi de un britanic, cunoscut sub numele de colonelul „Mike Nebunul" Horce. Mulţi consideră că mercenarii sunt cei care au câştigat bătăliile, nu armata lui Thsombe. Mercenarii sunt profesionişti şi puţin le pasă de regulile Convenţiei de la Geneva. Au adesea succes acolo unde soldaţii obişnuiţi au dat greş.

— Sunt de acord că este posibil ca mercenarii să lupte pentru Kilembe, spuse Jangwa, dar, până acum, tovarăşii noştri au dat greş o singură dată.

— Trebuie să zdrobim această aşa-zisă naţiune în patru luni, îi spuse Perez. Aşa am primit ordin. Ţara voastră este deja în pragul falimentului din cauza luptelor cu sud-africanii fascişti şi cu forţele sandiniste. Angola nu-şi permite să se angajeze în alt conflict pe termen lung.

— Da, înţeleg, zâmbi angolezul. Dar bănuiesc că termenul limită de patru luni a fost fixat de superiorii tăi. Mă întreb, ce soartă ai avea dacă ai da greş? Te-ar aştepta plutonul de execuţie, nu-i aşa?

— Posibil, recunoscu Perez. Dar, mai întâi, o să aduc pe alţii în faţa plutonului de execuţie. Dacă e să mor, o să mă asigur mai întâi că aceia care nu mi-au ascultat ordinele vor avea aceeaşi soartă. Nu ţi se pare corect, tovarăşe?

— Nu ţi-am subestimat niciodată cruzimea, colonele, îi răspunse Jangwa, îngândurat. Sper doar că vei fi la fel de dur cu duşmanii, cum eşti cu aliaţii.

— Poți să fii sigur că așa voi fi, îi declară Perez.

Fură întrerupți de o bătaie în ușă. Apăru un negru slab, mic de statură. Era îmbrăcat în uniformă de camuflaj, cu un desen anume, spre deosebire de trupele angoleze, care purtau haine verzi. Avea de asemenea niște cizme italienești și o beretă maronie, care-l făceau să se deosebească radical de soldații angolezi. Dar Perez și Jangwa ar fi recunoscut oricum uniforma congoleză, chiar dacă nu l-ar fi cunoscut deja pe Baridi.

— Bine ai venit, tovarășe căpitan, îl salută Perez, dând-o pe engleză, în timp ce studia rangul prins de buzunarul cămășii lui Baridi. Considera că armata congoleză era condusă de idioți, dacă adoptaseră această practică ciudată. Țin din nou să mulțumesc guvernului tău, prin persoana ta, pentru ajutorul acordat în asemenea momente, împotriva unui stat cu o ideologie contrară țărilor noastre.

— Dacă națiunea Kilmebe ar rezista, cine știe ce rebeliuni ar avea loc la mine acasă, spuse ofițerul congolez. Și acum să trecem la treabă. Am găsit patruzeci și doi de soldați angolezi pe care-i consider potriviți pentru unitatea mea de operațiuni speciale, tovarășe colonel.

Ofițerul congolez de-abia îl băgase în seamă pe Jangwa. Nu-l interesa decât să intre în grațiile cubanezului.

— Ceea ce înseamnă că vom avea în total aproape o sută de oameni.

— Bun, zise Perez. Vreau să fie cât mai bine pregătiți pentru misiunea lor. Vei supraveghea personal instruirea lor, căpitane Baridi. Nu vreau să se facă nici o greșeală.

— *No comprendo ingles*, îi reaminti Jangwa lui Perez.

— *Dispenseme*, îi răspunse cubanezul în spaniolă. Căpitanul și cu mine discutăm detaliile unui plan care va semăna discordie în rândurile kilembanilor. Dacă va avea succes, vor ajunge să lupte între ei.

— Ar fi ideal, spuse Jangwa. Și cum aveți de gând să înfăptuiți această minune?

— Minunile se regăsesc numai în mitologia religiilor, spuse Perez, zâmbind șiret. Strategia noastră este foarte simplă. Voi africanii nu sunteți uniți. Ovimbundu nu se înțeleg cu Bakon-

go. Bantu nu au încredere în Beteke şi aşa mai departe. Aşa că vom folosi aceste resentimente în favoarea noastră.

— Cum? se interesă angolezul.

— Căpitanul Baridi este un Bakongo — după cum ştii prea bine, îi explică Perez. Aproape jumătate din populaţia Republicii Populare Congoleze aparţine acestei etnii. Dar cel mai important este faptul că acest grup etnic se regăseşte şi în Kilembe.

— Vă rog să treceţi direct la subiect, insistă Jangwa.

— Cum doreşti.

Cubanezul scutură trabucul.

— Căpitanul Baridi şi o unitate specială de congolezi şi angolezi se vor strecura peste frontieră în Kilembe. Unii din ei vor fi îmbrăcaţi în haine ţărăneşti, iar alţii în uniformele patrulelor kilembane. Pe urmă, se vor deda la acte de brutalitate şi cruzime, în care voi, africanii sunteţi neîntrecuţi.

— La fel ca strămoşii tăi, spanioli, îl contră Jangwa. Închisorile politice cubaneze sunt vestite în lumea întreagă. Insula Pinilor nu s-a făcut cunoscută în nici un caz pentru umanitarismul cu care trataţi deţinuţii, dar te rog să continui, colonele.

— Ceea ce va urma este cât se poate de evident, zise Perez încordat. Satele kilembane vor crede că sunt atacate de triburi necivilizate, iar triburile vor spune că sunt decimate de patrulele kilembane. Oamenii se vor ridica unul împotriva altuia. Aşa ar fi trebuit condusă această confruntare de la bun început. Exploatarea credinţelor şi prejudecăţilor locale este cel mai bun mijloc de a-i distruge.

— Cum rămâne atunci cu generalul Zabibu şi mercenarii lui? se interesă Jangwa. Crezi că o să înghită şi ei această gogoaşă?

— Ce mai contează! chicoti Perez.

Apoi trase adânc din trabuc, savurându-l înainte să adauge:

— Kilembanii o să-i acuze că nu sunt în stare să stăpânească elementele primitive ale republicii şi militarii. Probabil că cetăţenii o să-i spânzure până la urmă pe Zabibu şi mercenarii săi — asta *dacă* vor avea noroc.

CAPITOLUL 12

Steve Caine fusese acceptat de pigmeii din tribul Bambute din prima zi. Nu era prima oară când micuţii africani luau legătură cu albii. Mulţi dintre ei aveau ceasuri electronice de plastic, mărgele şi şepci de baseball decolorate. Şi, după cum spusese Moshi mai devreme, mai erau dotaţi şi cu câteva radiouri, care-i ajutau să menţină legătura cu lumea civilizată.

Caine nu ştia prea multe lucruri despre pigmei, decât că erau triburi nomade de vânători, dezinteresate să se stabilească într-un loc şi să cultive pământul. În ceea ce-l privea, nu-l deranja deloc. Hard Corps nu aveau nevoie de agricultori care habar n-aveau să se apere. Un trib de vânători iscusiţi le-ar fi mai de folos.

La fel ca majoritatea americanilor, Caine auzise şi citise diverse poveşti incredibile despre ferocitatea pigmeilor şi se spunea că unii dintre ei erau canibali. Dar, experienţa pe care o avusese cu tribul Katu îl învăţase să nu se încreadă în zvonuri.

Tribul nu se arătă prea surprins când Moshi apăru cu un alb. În timp ce şeful lor le explica motivul prezenţei sale, mercenarul stătea lângă un foc de tabără, unde câţiva pigmei mâncau un fel de carne. Un bătrân îi oferi şi lui o bucată, pe care o acceptă zâmbind. O mestecă repede şi o înghiţi fără să întrebe ce era. De fapt, nici nu voia să ştie.

Caine îi studie. Puţini bărbaţi aveau peste un metru treizeci şi majoritatea erau cu câţiva centimetri mai scunzi. Femeile'i se păreau timide şi retrase şi stăteau departe de Caine, deşi nu-şi acopereau sânii goi.

Singurele adăposturi erau nişte colibe din crengi şi frunze de palmier. Caine remarcă de asemenea că toţi din tribul Bam-

bute aveau arme. Sulițele erau, se pare cele mai populare. Mulți pigmei aveau sulițe mai mari ca ei. Unele dintre ele constau din nişte simpli pari cu vârfuri ascuțite, arse în foc. Dar majoritatea aveau vârfuri metalice, din alamă sau oțel. Şi deoarece Caine nu credea că pigmeii se ocupau cu prelucrarea metalelor, trase concluzia că le obținuseră făcând schimburi cu alți africani.

Câțiva aveau arcuri din bambus sau lemn tânăr, cu legături din piei de animal. Văzu că săgețile aveau pene în vârf şi capetele lor ascuțite erau din lemn ascuțit sau os.

Unii aveau cuțite moderne sau macete. Lamele erau ruginite, dar marginile păreau ascuțite. În rest, nu mai văzu alt sortiment de arme. Mercenarul zâmbi, gândindu-se cum ar putea să-i impresioneze, fără să facă pe superiorul.

— Oamenii mei îți urează bun venit, îi spuse Moshi. I-am pus să-ți construiască un adăpost.

— Dacă se poate, aş prefera să-mi arate cum se face, zise Caine. Şi o să-i învăț şi eu altceva, la rândul meu.

— Bine, îl aprobă Moshi, surprins de rugămintea lui.

Bambute se arătară încântați să-l învețe să-şi construiască adăpostul. Când termină, Caine le mulțumi şi se apropie de un pâlc de bambuşi tineri. Apoi, tăie o bucată cu cuțitul şi începu s-o cioplească, până făcu un tub de un metru. Pe urmă, trecu un fir de cupru prin el, să se asigure că era gol.

Pigmeii îl priveau vădit dezamăgiți. Crezuseră că omul înalt, cu piele albă şi barbă neagră o să le arate ceva nou şi util, dar se pare că o să facă un fluier, ca să-i amuze. Bambute confecționau de secole astfel de instrumente. Totuşi, se gândeau că albul era bine intenționat.

Caine termină de scobit tubul de bambus şi rupse o bucată de sârmă. Acum se felicită în gând că o adusese. Apoi, luă un bumb de lemn de pe jos şi-l puse în capătul bucății de sârmă, asigurându-se că se potriveşte în tubul de lemn, înainte să introducă săgeata improvizată. Pe urmă, alese un copac mai îndepărtat, pentru că nu voia să-i lovească. Nu era sigur că o să nimerească direct la țintă, mai ales că nu era familiarizat cu acest gen de armă.

Când termină pregătirile, duse tubul la gură, inspiră adânc şi suflă cu toată puterea. Săgeata ţâşni din tub şi se înfipse în copac. Caine făcu semn spre ţinta aleasă şi-i invită să vadă rezultatul cu ochii lor. Doi bărbaţi curajoşi îşi luară inima-n dinţi şi se apropiară de copac, în timp ce restul rămaseră pe loc. Nu prea îşi dădeau seama ce se întâmplă.

– *Ona hapa!* strigară cei doi când găsiră săgeata improvizată înfiptă în trunchi. *Ona hapa!*

Acum se apropiară şi ceilalţi. Se uitau uimiţi şi discutau aprins între ei. Apoi îi zâmbiră lui Caine şi dădură din cap aprobator. Mercenarul le răspunse la fel.

– Este o vrajă de luptător? se interesă Moshi, uitându-se la tubul de lemn de parcă ar fi fost tablele legii lui Moise.

– Este o vrajă foarte uşoară, îi răspunse Caine. Puteţi vâna animale sau oameni cu tubul acesta.

– Da, este foarte bun. O să ne înveţi cum se face?

– Da, o să vă învăţ, îi răspunse Caine.

Îi ajută pe pigmei să confecţioneze singuri tuburi şi săgeţi, din sârmă sau ghimpi şi le arătă cum să le întrebuinţeze. Şi uite aşa, la sfârşitul primei zile, reuşi să-şi câştige admiraţia lor.

Caine şi pigmeii învăţau pe rând, unii de la alţii. Vânătorii Bambute îi arătară cum să extragă otrava din rădăcina unei plante de pe malul râului. O foloseau de secole pentru a înmuia vârful săgeţilor şi acum aveau de gând s-o folosească şi la noua armă.

Îl învăţară de asemenea cum să frece trupul cuiva cu frunze de palmier, ca să-i dispară mirosul şi să nu fie simţit de vânat. Erau vânători neîntrecuţi şi, uneori ucideau chiar elefanţi. Înarmaţi doar cu suliţe, micuţii vânători profitau de statura lor, care-i ajuta să se strecoare neobservaţi. Ştiau cum să imite ciripitul păsărilor şi zumzetul insectelor, înainte să se arunce asupra unei zebre.

Caine le arătă cum să prindă pene de săgeţi, pentru a îmbunătăţi precizia proiectilelor. Îi învăţă să-şi prindă mici crengi pe corp, ca să se camufleze mai bine printre tufişuri şi crengi.

Le arătă cum să facă de santinelă şi să ucidă un om fără zgomot, cu mâna goală.

Cu ajutorul lui Moshi ca translator, le explică strategia fundamentală de care vor avea nevoie când se vor confrunta cu duşmani înarmaţi modern. Le explică în aşa fel încât să înţeleagă, comparând activitatea de echipă cu metodele de vânătoare folosite deja de bambute.

La şase zile de la sosirea lui Caine, un grup de niloţi se apropie de tabăra pigmeilor. Bambute recunoscură vizitatorii. Făcuseră comerţ cu ei şi cele două culturi diferite descoperiseră că era în interesul lor să coopereze.

Niloţii se deosebeau fizic de pigmei, mai ales în privinţa înălţimii. Aveau în jur de un metru cincizeci şi cinci, chiar şi mai mult. Un vânător nilot avea un metru optzeci, umeri musculoşi şi talie îngustă.

Nu erau nomazi în adevăratul înţeles al cuvântului şi îşi petreceau mai puţin timp în junglă decât pigmeii. Poate aşa se explica şi pielea neagră, cu nuanţe albăstrui a niloţilor. Bărbaţii din acest trib se rădeau în cap din motive greu de înţeles. Câţiva din ei îşi mânjeau faţa şi piepturile cu cenuşă, ca un fel de vopsea de război.

Doi dintre vizitatori aveau puşti vechi, ruginite, dar cei mai mulţi erau înarmaţi cu suliţe, bâte şi macete. Suliţele aveau lame de alamă, în formă de frunză şi bâtele aveau ghiunturi metalice. Nilotul cel înalt, care era conducătorul grupului făcu un pas înainte şi se adresă lui Moshi într-o limbă complet necunoscută pentru Caine. Şeful bambute îi răspunse la fel şi se întoarse spre mercenar.

— Omul acesta este Jiko, îi explică el, înclinând capul în direcţia şefului nilot. Este fiul adoptiv al unui şef de trib. Este cel mai mare din trib. Oamenii lui Jiko au venit din nord.

— Cum să-i urez bun venit? îl întrebă Caine.

— Nu este nevoie, îi răspunse şeful bambute. Jiko m-a întrebat de tine. I-am spus că eşti prieten cu oamenii mei şi ne ajuţi să luptăm împotriva celor care vor să distrugă Kilmebe. Guvernul este de acord să ne lase în pace, continuă Moshi. Soldaţii

săi sunt cei care trebuie să apere țara. Şi pe noi o să ne lase să trăim aşa cum vrem. De aceea vrem să-i ajutăm.

— Da, înțeleg, îl asigură Caine.

Îşi aminti că tribul Katu din Vietnam se ghida după aceleaşi principii când lupta alături de americani împotriva comuniştilor.

— Jiko spune că soldații Kilembe sunt oameni răi, zise Moshi. Susține că i-au atacat satul. Au ucis mulți oameni şi au luat femeile. Şi dacă tu eşti soldat kilembe, înseamnă că eşti la fel de rău.

— La dracu'! pufni Caine. Trebuie să fie o neînțelegere, Moshi. Probabil că Jiko a confundat teroriştii cu patrulele militare kilembane.

— O să-i transmit ce ai spus, îi răspunse pigmeul.

Moshi îi traduse mesajul lui Jiko. Dar războinicul nilot strigă ceva furios şi îndreptă lancea în direcția lui Steve Caine. Mercenarul bănuia că nu o să-i placă deloc ce o să audă.

— Jiko spune că eşti un laş şi un mincinos, zise Moshi. Vrea să se bată cu tine cu sulița sau cu bâta. Fără arme, pentru că nu are. I-am spus că accepți.

— *Ce* ai făcut? se încruntă Caine.

— Dacă nu vrei să lupți, o să te ucidă oricum, îi declară pigmeul. Oamenii mei nu pot să te ajute. Aceasta este lupta ta, Steve Caine.

— Nu vreau să mă cert cu tipul acesta, îi spuse mercenarul, în timp ce îşi desfăcea pistolul de la curea. Jiko se înşeală în privința mea şi probabil şi în privința soldaților.

— Probabil? se miră Moshi. Vrei să spui că este posibil ca soldații kilembani să-i fi atacat satul?

— Uneori, patrulele întreprind acțiuni pe cont propriu, recunoscu Caine. Nici unei armate nu-i place să admită că se întâmplă şi aşa ceva, dar nu-i exclus.

— Atunci va fi rău pentru noi toți, se încruntă Moshi. Vrei să lupți cu Jiko?

— Din câte văd, nu am de ales, îi răspunse Caine, luând un par lung de un metru jumătate. Va fi perfect ca suliță improvizată, dacă-i fixa şi cuțitul în vârf.

Jiko le ordonă oamenilor săi să stea de-o parte şi să-l lase să-l înfrunte singur pe bărbatul alb. Niloţii începură să bată în tobe şi să cânte. *O fi vreun ritual*, se gândi Caine. Probabil că se roagă zeilor să-l ajute pe Jiko în luptă. Caine spera totuşi să nu fie un ritual prea eficient.

— Ai nevoie de cuţitul cu mânerul gol pe dinăuntru, îi reaminti Moshi. O să-l legi de prăjină, nu-i aşa?

— Nu, îi răspunse mercenarul, dându-i cureaua şi cuţitul şefului pigmeu. Nu am de gând să-l ucid pe Jiko. Dacă reuşesc să-l dezarmez, poate o să reuşesc să-l calmez şi să-l conving că guvernul kilemban nu este duşmanul lor.

— Frumos din partea ta, dar este o prostie, Steve Caine, îi răspunse Moshi, clătinând din cap. Jiko o să te ucidă. Nu-i pasă de tine.

— Mulţumesc pentru încurajare, zise Caine pe un ton sec.

Bambute şi niloţii lăsară suficient spaţiu de manevră pentru cei doi combatanţi. Caine şi Jiko se pregăteau să se încaiere, în timp ce spectatorii făcuseră cerc în jurul lor. Jiko zâmbi când văzu că albul era înarmat doar cu un par. Războinicul nilot îşi îndreptă suliţa spre adversarul său şi începu să se apropie, cu genunchii îndoiţi, aplecându-se înainte.

Caine ţinea parul în ambele mâini, aşteptându-şi oponentul să lanseze primul atac. Şi Jiko nu-l dezamăgi. Se întoarse, dând impresia că o să-l lovească în şold şi apoi se năpusti spre burta albului. Dar Caine nu se lăsă păcălit şi pară lovitura cu parul. Lemnele se loviră una de alta. Jiko răsuci imediat suliţa în mâini, dar Caine lăsă capul în jos şi-l lovi în piept.

Războinicul se dădu înapoi, ameţit. Era uimit de iscusinţa lui Caine, dar reacţionă imediat, îndreptând suliţa înainte, să-şi ţină departe adversarul. Apoi ţinti în sus, spre faţa lui Caine, dar albul pară lovitura şi de data aceasta.

Cizma lui Caine îl lovi în plin, în abdomen. Apoi apucă repede suliţa şi i-o smulse din pumnul încleştat, aruncând-o. Pe urmă, roti prăjină, intenţionând să-l lovească peste picioare, dar reflexele lui Jiko erau remarcabile.

Negrul se năpusti înainte. Mercenarul ridică băţul să se apere, dar Jiko îl şi apucase de gât. Caine ridică parul şi-l lovi pe

Jiko peste mâini, făcându-l să slăbească strânsoarea. Însă, când vru să-l lovească din nou, negrul pară atacul cu umărul şi înşfăcă parul, încercând să i-l smulgă din mâini.

Caine adoptă principiul de bază din jiujitsu, mişcându-se o dată cu adversarul său, în loc să opună rezistenţă. În momentul acela, Jiko începu să-şi piardă echilibrul şi Caine îl lovi cu cizma în gleznă, trântindu-l la pământ. Mercenarul ridică parul, simulând că vrea să-l termine, dar apoi îl aruncă şi se dădu înapoi.

Glasuri uimite se ridicară din mulţime. Oamenii lui Jiko, care-l aclamaseră până acum, erau uimiţi de atitudinea lui Caine. Deşi pigmeii ţineau cu albul, nu-l încurajaseră. Însă toţi erau la fel de uimiţi că îşi cruţase adversarul.

Doar Jiko nu era impresionat. Luă un pumn de pământ când începu să se ridice şi-l aruncă înspre Caine. Dar mercenarul era prea experimentat să nu ştie că nu luptau toţi ca nişte gentlemeni. Se feri, ducându-şi braţul la ochi. Apoi negrul se năpusti la Caine cu braţele întinse, gata să-l apuce de gât.

Caine evită atacul stângaci şi-i trase un pumn în plex. Războinicului nilot i se tăie răsuflarea. Urmară apoi o serie de lovituri experte, în faţă şi abdomen, care-l doborâră la pământ, epuizat. Veteranul se pregătea să-i aplice lovitura finală, când îl văzu vomitând şi se dădu la o parte. Jiko stătea în genunchi, ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Moshi! îl strigă Caine pe şeful de trib pigmeu, gâfâind după atâta efort.

— Sunt aici, îl asigură şeful bambute.

— Spune-le, te rog, niloţilor că nu vreau să mă lupt cu ei. Îmi ucid duşmanii fără să clipesc, dar pe ei nu-i consider adversari. Prefer să discutăm, decât să le vărs sângele. Va veni cât de curând timpul să luptăm cu toţii.

— O să le transmit, Steve Caine, îi răspunse Moshi zâmbind, în timp ce îşi răsucea o ţigară. Poate că o să te asculte acum.

CAPITOLUL 13

— Câteva sate şi ferme susţin că au fost atacate de patrule kilembane, îi explică William O'Neal lui Steve Caine, după ce ascultă povestea mercenarului bărbos. Comunicaţiile cu triburi primitive, cum sunt niloţii pe care i-ai întâlnit sunt practic inexistente. Nu putem decât să estimăm vag cam câte triburi au fost lovite de inamicul deghizat în patrule kilembane.

— Eşti sigur că soldaţii kilembani nu au nici un amestec? îl întrebă Caine. Nu mi s-au părut prea disciplinaţi înainte să venim noi. Probabil că mai sunt destui ca ei. Cred probabil că jafurile şi violurile fac parte din amuzamentul războiului.

— M-am gândit şi la această posibilitate, îi mărturisi O'Neal, îndreptându-se spre harta agăţată de perete. Incidentele sunt marcate pe hartă. Şi nici unul nu s-a produs în zonele patrulate de kilembani. Sigur, asta nu înseamnă că n-ar fi putut să se abată de la poziţia lor, ca să atace un sat, dar este greu de crezut că au făcut-o de cinci ori săptămâna trecută.

— Şi, în afară de asta, adăugă O'Neal, turnându-şi o cană cu ceai, am verificat personal fiecare patrulă, pe o rază de patruzeci de mile de primele două incidente semnalate. Nici un soldat nu avea arma murdară. Nu se trăsese recent cu nici o puşcă. Nu au nici o vină, Steve. Mă îndoiesc că vreuna din patrule este responsabilă de atacul asupra tribului nilote.

— Ar mai fi încă ceva interesant, continuă O'Neal. Activitatea teroristă a inamicului practic a încetat. A fost înlocuită, se pare de aceste atrocităţi, care lasă impresia că oamenii din statul kilembe au început să lupte între ei. Teroriştii au fost respinşi o singură dată, aşa că nu putem trage concluzia că au re-

nunțat. Inamicul nu a făcut altceva decât să-și schimbe tactica. Acum încearcă să semene zânzanie și neîncredere în noul stat.

— Inteligentă mișcare, remarcă Wentworth, sorbind din ceai. Mă întreb cine o fi avut această idee? Probabil un strateg rus sau cubanez din Angola.

— Nu contează a cui a fost ideea, zise Caine. În orice caz, este evident că dă roade. Am reușit să conving tribul de niloți conduși de Jeko să nu asmută celelalte triburi asupra militarilor kilembani. Dar mai sunt și alte sate gata să riposteze împotriva celor în uniformă. Altă problemă este faptul că pigmeii bambute nu sunt dispuși să ne ajute până nu se lămuresc lucrurile. În fond, nimeni nu vrea să ajute pe altul să lupte împotriva dușmanilor, dacă acesta se va întoarce apoi împotriva lor.

— Și crezi că ajutorul lor ar fi fost prețios? se interesă Wentworth.

— Foarte folositor, îi răspunse Caine. Sunt vânători neîntrecuți și experți în camuflaje. Sunt foarte curajoși și s-ar descurca bine în luptă. I-am învățat să folosească și alte arme primitive, cum ar fi tuburile cu săgeți și le-am explicat în ce constă războiul de guerilă. Au prins repede. Vă asigur că nu ne-ar prinde bine să-i avem dușmani.

— Nu știu dacă ar servi la ceva să le spunem triburilor bambute și nilote ce am aflat despre atacurile asupra satelor și fermelor, zise O'Neal, scoțând pachetul de țigări din buzunar. Nu ar avea nici un motiv să ne creadă. Crezi că poți să-i ții sub ascultare un timp, Steve?

— Da, un timp, răspunse Caine. Dar nu știu cât o să mai aștepte până o să se întoarcă împotriva noastră.

— Ești convins că te afli în siguranță printre ei? îl întrebă Wentworth.

— Credeți că este cineva în siguranță, domnule locotenent? răspunse Caine. În orice caz nu cred că mă pândește un pericol mai mare decât pe ceilalți dintre noi.

— Bine, spuse Wentworth, sunt sigur că vei fi prudent. Dar îți sugerez să-ți amintești că acum ești maior. Ai fost promovat de generalul acestei armate și trebuie să te comporți ca atare.

Nu te arăta prea familiar cu trupele. Şi apropo, nu uita că eu sunt locotenent colonel.

— Cum doreşti, domnule locotenent, zise Caine zâmbind. Şi acum, dacă nu mai ai nevoie de mine, am plecat.

— O clipă, îl opri Wentworth.

— Încetează, Jim, zise O'Neal, încercând să rămână serios. Lasă-l să-şi vadă de treabă.

Caine ieşi din birou. Wentworth se uită după el, clătinând uluit din cap. O'Neal suflă un fuior de fum în tavan, privind cum era împrăştiat de curentul ventilatorului.

— Hei, Jim, spuse comandantul Hard Corps. Nu uita de ce ne-a promovat Zabibu. Rangurile noastre sunt onorifice. Nu suntem cu adevărat colonei şi maiori.

— Ştii de când sunt locotenent? îl întrebă Wentworth, cu o urmă de dezamăgire în glas. Nu mi-am imaginat niciodată că voi rămâne toată viața cu acest grad, după ce am absolvit West Point ca şef de promoție.

— Suntem mercenari, Jim. Nu contează dacă ne spunem locotenenți, căpitani, colonei sau mareşali. Haide, Jim! De fapt, nu mai avem nici un grad, în nici o armată. Până să ne promoveze Zabibu, nu mai purtase nimeni nici un grad, de când ne-am întors din Vietnam.

— Ştiu că este o prostie, îl aprobă Wentworth, dar îmi surâdea ideea să fiu colonel.

— Acum eşti, îl asigură O'Neal. Dar nu încerca să te transformi în ceea ce nu eşti. Şi, mai ales, nu încerca să-i schimbi pe Caine şi Fanelli. Ştiu ce au de făcut. Stilul lor este diferit de al tău, dar sunt oameni capabili şi nu ne-au dezamăgit niciodată. Hard Corps a rezistat, nu încerca să-l destrami.

— Bine, îl aprobă Wentworth zâmbind. Apropo, azi nu l-am văzut pe Fanelli. Ce face? Confecționează bombe în atelierul omului aceluia de ştiință nebun?

— El şi chimiştii au terminat deja de preparat un explozibil gelatină, îi explică O'Neal. Nu prea ştiu în ce constă, dar Joe spunea că seamănă cu trotilul, cu un agent stabilizator. Ne pare bine că se potriveşte cu grenadele.

— Când este vorba de distrugeri, Joe este în mediului lui, recunoscu Wentworth. Doar a confecționat mine de teren din aripi de liliac în Bolivia. Nu ştiu pe cineva care să se poată lăuda cu asemenea performanță şi nici nu cred că şi-ar dori.

— L-am trimis pe Joe cu o patrulă în nord-vestul țării, îl informă O'Neal. Acolo s-au raportat ultimele atacuri asupra satelor şi fermelor. Poate Joe va reuşi să găsească o dovadă, care să demonstreze că oamenii noştri nu au nici un amestec.

— Caine se pricepe mai bine la interpretarea urmelor, remarcă Wentworth. Ar fi fost mai potrivit pentru acest gen de misiune decât Fanelli.

— Ştiu, îl aprobă O'Neal. Dar avem nevoie de el să colaboreze cu pigmeii. Doar el poate să se apropie de oamenii primitivi. Şi Fanelli are câțiva care se pricep să depisteze urmele în grupul său.

— Sper să aibă şi pe cineva cu capul pe umeri, spuse Wentworth posomorât, încercând să-şi ascundă grija sinceră pe care o resimțea față de Fanelli.

Joe Fanelli era supărat. Din harta zonei reieşea că exista o şosea în nord-vestul țării. *Auzi, şosea,* se gândi el posomorât. Nu era decât o potecă afurisită, neumblată de Dumnezeu ştie când. Regiunea se afla în plină junglă, într-o fostă provincie a Zairului.

Iarba, ferigile şi buruienile năpădiseră drumul. Vița şi lianele încâlcite formau bariere serioase în calea celor trei jeepuri S.U.A. Câțiva oameni mergeau înaintea vehiculelor. Trei din ei cunoşteau zona şi o luaseră înainte să vadă dacă era vreo primejdie. Iar ceilalți erau ocupați să curețe drumul pentru maşini. Tăiau vegetația cu machetele. Era greu şi soldații făceau cu rândul, să nu se obosească.

Fanelli zdrobi un țânțar pe gât, înjurând pe înfundate. Spera că tipii din față ştiau ce fac. Inamicul putea să-i audă apropiindu-se de la o jumătate de milă. Alții încheiau convoiul, în caz că erau atacați din spate.

— Eşti sigur că există oraşe pe aici, locotenente? îl întrebă Fanelli pe locotenentul Mgawa, principalul său traducător.

— Da, îi confirmă negrul, încuviinţând viguros din cap. Era un tânăr intelectual mai obişnuit cu bibliotecile decât cu jungla. În nord sunt dealuri cu plantaţii de cafea. Bumbacul se cultivă pe câmpiile de la poalele lor.

— Te cred pe cuvânt, îi spuse Fanelli, deşi nu pricepea de ce s-ar obosi cineva să cultive ceva pe un teren năpădit de buruieni.

— În curând vom ajunge într-un sat, aflat la numai câţiva kilometri depărtare, îl asigură Mgawa. Vă rog să aveţi răbdare.

— Bine, mulţumesc, locotenente, îi răspunse Fanelli, aprinzându-şi o ţigară.

— Poate o să dăm de banditii aceia, zise tânărul ofiţer. Ar fi rău de ei, nu-i aşa, domnule maior?

— S-ar putea să nu fie bine nici de noi, îi răspunse Fanelli. Mai întâlnise tineri din aceştia nerăbdători în Vietnam. Nu se pricepeau decât să se pună în bătaia gloanţelor. Apoi zâmbi, amintindu-şi că şi el fusese la fel. De-abia aşteptase prima luptă. Se înrolase voluntar, ca să le arate tuturor celor de acasă, din Jersey că Joe Fanelli era un tip dur, care câştigase câteva medalii în luptă.

Îşi imaginase că o să se întoarcă din război ca un erou. Dar nu reuşise decât să fie rănit şi lăsat la vatră pe motive medicale. Sigur, obţinuse nişte medalii, dar acasă nu-l aşteptau parade militare, aşa cum crezuse. Sigur, n-o să-l aştepte nici de data aceasta. Mercenarii nu aveau parte de parade. Luptau în războaie mici, meschine, în care guvernele nu voiau să se implice. Acceptau misiuni neplăcute, foarte riscante, pe care le respingeau toţi. Dar aceasta era meseria pe care şi-o alesese de bună voie şi nici nu-i trecea prin cap să se ocupe de altceva.

Deodată, locotenentul Mgawa scoase un strigăt şi se clătină pe picioare. Îi intrase o săgeată în braţul stâng. Se prăbuşi în spatele jeepului, în genunchi, ţinându-se de braţul rănit.

– La dracu'! exclamă Fanelli, luându-şi puşca M-16 de pe umăr şi adăpostindu-se în spatele vehiculului. La pământ, toată lumea!

Dar ordinul mercenarului veni prea târziu pentru soldatul care se trezi cu o săgeată în piept. Omul scoase un strigăt de agonie şi se prăbuşi, în timp ce ceilalţi se grăbeau să se adăpostească. Alt soldat urlă şi căzu cu o săgeată între umeri.

Un negru gol se mişcă în iarba înaltă, în spatele celui cu săgeata între umeri. Fanelli îndreptă puşca spre el şi deschise focul automat. Omul urlă, ciuruit de gloanţe. Şi, înainte să cadă, o săgeată şuieră pe la urechea stângă a lui Fanelli. Se înfipse în caroseria de metal a jeepului.

Fanelli se îngrozi, dar îşi păstră sângele rece. Se întoarse, cercetând copacii, să vadă de unde venise. Alt om apăru după un mahon. Era îmbrăcat în nişte piei de antilopă. Avea un arc şi încerca să tragă o săgeată.

Mercenarul se mişcă încet, cu precizie. Ridică puşca şi trase rafală. Arcaşul urlă de durere când glontele îi sfâşie umărul. Alt glonte îi distruse arcul, iar al treilea se înfipse în trunchiul copacului, lângă cotul negrului, trântindu-l în tufiş.

Probabil că nu murise, se gândi Fanelli, *dar nici nu mai prezenta un pericol imediat*. Mercenarul scrută jungla.

De-o dată, atacatorii apărură din toate direcţiile. Negrii se ridicau din tufişuri şi iarba înaltă, trăgând cu arcul în patrule. Câţiva aruncau cu suliţe, iar alţii băteau cu bâtele lor de război în scuturile de lemn. Zgomotul era menit să distragă soldaţii, ca să se lase ciuruiţi de săgeţi.

Câţiva din oamenii lui Fanelli urlară de durere. Un soldat se prăbuşi cu o lance în burtă. Vârful metalic i se înfipsese în intestine. Căzu cu faţa în jos şi leşină de durere.

Dar soldaţii îşi revenîră şi ripostară. Puştile scuipară un voleu de gloanţe. Arcaşii îşi aruncară arcurile şi o rupseră la fugă. Şi cei care bătuseră în scuturi căzură victime. Tufişurile tremurau, în timp ce răniţii cădeau pe podeaua verde a junglei.

O săgeată şuieră peste capul lui Fanelli, zburându-i şapca. Se cutremură de frică, încercând să depisteze arcaşul, dar vegetaţia era impenetrabilă.

Ah, Doamne, este ca în Vietnam — inamici invizibili, ascunşi în tufişuri. Fanelli trase la întâmplare. Ţintele erau imposibil de depistat şi nici puştile M-16 nu erau prea grozave. Gloanţele de calibrul 5,56 erau prea mici să străpungă vegetaţia deasă.

Fanelli şi-ar fi dorit un Thompson de 45, sau o mitralieră de 60. Sau chiar una cu cartuşe de 7,62 mm. Ah, un asemenea monstru ar face minuni! Ar secera toate tufişurile.

— Ah, fir-ar să fie! zbieră Fanelli, ca şi când ar fi scos un strigăt de luptă.

În momentul acela apărură două figuri. Unul din ei era gol de la talie în sus şi ţinea un mic arc de bambus în mână. Celălalt era îmbrăcat în uniformă de soldat kilemban şi îşi ţinea în mâini faţa ciuruită de gloanţe. Apăruseră pentru o fracţiune de secundă, plini de sânge şi era evident că erau pe moarte. Iar apoi se prăbuşiseră peste tufişuri.

— Ah, Cristoase! exclamă Fanelli îngrozit.

Uniforma pătată de sânge îi deşteptă o imagine de coşmar.

Mi-am împuşcat proprii mei oameni, se gândi Fanelli. *Dar ce dracu' căutau acolo, printre inamici? De fapt, ce mai contează! L-am ucis...*

Un negru solid ţâşni din tufişuri. Era un tip musculos, cu o fâşie încinsă în jurul şoldurilor şi un colier de dinţi de crocodil la gât. Avea un scut de lemn într-o mână şi o bâtă în cealaltă. Era lungă de jumătate de metru, cu o măciulie groasă: o armă ucigaşă, în mâna unui nebun.

Fanelli ridică puşca sa M-fără cartuşe, în timp ce atacatorul său roti ghioaga. Lemnul se lovi de metal şi puşca zbură din mâna lui Fanelli. Mercenarul sări în picioare, gata să riposteze. Negrul fusese cât pe ce să-i zdrobească nasul. Atacatorul şuieră ca un şarpe, printre dinţii albi, încleştaţi, care-i scoteau în evidenţă pielea neagră.

În jur răsunau urletele şi împuşcături, dar Fanelli nu le băga în seamă. În momentul acela, restul lumii era o iluzie. Nu mai exista decât Joe Fanelli şi tipul cel mare, care voia să-i zboare creierii. Cel mai important era să supravieţuiască. Se gândi să-şi scoată Coltul de calibrul 45, dar îşi dădu seama că oponentul lui o să-i zboare capul înainte să apuce să-l tragă din suportul de piele. Africanul zâmbi, convins că triumfase, când îşi ridică bâta deasupra capului.

În momentul acela, Joe Fanelli îl lovi cu toată puterea în vintre.

Africanul gemu, îndoindu-se de durere, cu bărbăţia zdrobită. Fanelli îl apucă de încheietura mâinii şi o răsuci. Omul scăpă bâta din mână, dar se întoarse şi îl lovi cu scutul de lemn, proiectându-l în spatele jeepului. Africanul se apleca să-şi ridice bâta.

Fanelli profită de ocazie şi-i trase un picior în plină figură. Lovitura îi dădu capul pe spate, dar nu-l doborî. *Era dur afurisitul*, se gândi Fanelli.

Mercenarul îl lovi în plexul solar. Omul se clătină, ridicând scutul. Americanul pară atacul şi-i trase un pumn în braţ, făcându-l să scape scutul din mână.

Acum Fanelli îl domina. Îl lovi în bărbie, desfigurându-l. Îl pufnise sângele pe nas şi pe gură, dar tot nu căzuse. Fanelli îi trase un croşeu de stânga şi unul de dreapta şi negrul căzu în sfârşit, pierzându-şi cunoştinţa.

O figură în uniformă apăru din junglă. Fanelli puse mâna la pistol, dar încremeni când recunoscu uniforma şi insigna unui sergent Kilemban. Omul zâmbi şi ridică un pistol mitralieră sovietic PPS, îndreptându-l spre Fanelli.

În momentul acela răsunară trei împuşcături. Două gloanţe se înfipseră în pieptul sergentului şi unul îi şterse zâmbetul de pe buze. Pistolul mitralieră îi scăpă din mână şi negrul căzu mort.

Când se întoarse, Fanelli îl văzu pe locotenentul Mgawa rezemat de jeep. Avea un pistol Smith & Wesson în mâna dreaptă, deşi nu reuşise să-şi scoată săgeata din braţul stâng.

Apoi locotenentul lăsă pistolul jos şi-l puse la loc, în suportul din piele. Fanelli îşi dădu seama că lupta încetase.

— Mulţumesc locotenente, spuse mercenarul, ajutându-l să se urce în jeep. Îţi sunt dator.

— N-aveţi de ce, domnule, spuse Mgawa, cu faţa scăldată în sudoare. Nu era de-ai noştri...

— Mi-am imaginat, îl aprobă Fanelli. Nici unul din oamenii noştri nu are arme ruseşti.

— Domnule maior, spuse un sergent kilemban — de data aceasta unul adevărat — apropiindu-se de Fanelli. Am luat prizonieri patru sălbatici. Ce facem, îi luăm cu noi, sau îi ucidem?

— N-o să omorâţi pe nimeni atâta timp cât sunteţi sub comanda mea, îl repezi Fanelli. Adu un medic pentru locotenentul Mgawa. Câţi răniţi avem?

— Câţiva, îi răspunse sergentul. Am pierdut şase oameni şi, din cei răniţi, unii n-o să supravieţuiască. Ne întoarcem?

— Da, îi răspunse Fanelli. Cred că avem veşti pentru cei din tabără.

CAPITOLUL 14

Generalul Zabibu se uita la cadavrele înşirate pe terenul de paradă. Unii erau soldaţi ucişi în timpul patrulării, dar cei mai mulţi erau inamici deghizaţi în sălbatici sau patrule kilembane.

— Sunteţi *siguri* că aceştia erau terorişti? întrebă Zabibu, făcând semn spre trupurile soldaţilor deghizaţi.

— Doar au încercat să ne ucidă, domnule general, răspunse Fanelli, vădit enervat. Ce dovezi mai doriţi?

— Nici unul din ei nu avea tăbliţe de identificare, Jacob, interveni Wentworth. De fapt, nu aveau nici un act. Doar arme, muniţii şi provizii. Nici unul din militarii tăi nu-i recunosc. Nu ştiu dacă terorişti este termenul potrivit pentru ei, dar te asigur că nu sunt oamenii noştri.

— Slavă Domnului! exclamă Fanelli, amintindu-şi ce sperietură trăsese, când crezuse că îşi ucisese unul din soldaţi.

— Şi cu ăştia ce mai este? întrebă Zabibu, referindu-se la morţii îmbrăcaţi în portul tradiţional african.

— Sunt tot terorişti, îl asigură Wentworth, îngenunchind lângă un mort şi apucându-l de gleznă. Uită-te la asta, Jacob, zise el, ridicând piciorul cadavrului.

Zabibu îl examină atent. Talpa era aproape netedă, fără bătături şi unghiile fuseseră tăiate de curând. Generalul cunoscuse destui băştinaşi să-şi dea seama că acest om umblase încălţat.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Zabibu.

— Şi dacă nu am reuşit încă să te conving, continuă Wentworth, aş putea să-ţi arăt altul, care are ceas şi anume unul cehoslovac. Mai sunt şi alţii care poartă articole fabricate în ţările Cortinei de Fier! Unii sunt încălţaţi chiar cu cizme cubaneze.

— Nu încape nici o îndoială că aceşti oameni erau invadatori din Angola, zise Zabibu. S-au deghizat în băştinaşi nilote, încercând să ne convingă că patrulele noastre au fost atacate de triburile locale. Ar fi trebuit să-şi închipuie că, la o examinare mai atentă a hainelor...

— Îmi imaginez că iniţial şi-au propus doar să dea câte o lovitură şi să dispară, zise Wentworth, mângâindu-şi sabia de samurai. Tipii îmbrăcaţi în santinele trebuiau să-i ajute, în caz că apăreau complicaţii şi era nevoie de arme de foc, în afară de arcurile cu săgeţi. Oricum, cred că planurilor lor s-au schimbat când l-au găsit pe Fanelli printre patrule.

— Maiorul Fanelli, îl corectă mercenarul din Jersey.

Fanelli nu ţinea la ranguri, dar ştia că-l enerva pe Wentworth.

— Când au văzut un alb în grup, continuă Wentworth, hotărât să ignore remarca lui Fanelli, au bănuit probabil că este un mercenar sau CIA. Oricum, nu putea şti cu cine aveau de-a face în realitate.

— Foarte frumos, colonele, pufni Fanelli. Află că am lichidat o mulţime de ticăloşi. Şi, ţinând cont de timpul scurt de instruire de care au avut parte trupele, consider că s-au descurcat destul de bine.

— Este uimitor ce aţi realizat cu oamenii mei, spuse Zabibu recunoscător, privind o companie de soldaţi care mărşăluiau în pas cadenţat. Luna trecută, soldaţii aceştia semănau mai mult cu o adunătură de neisprăviţi. Până să veniţi voi, am pierdut toate bătăliile cu inamicul.

— Nu am fi putut realiza nimic, dacă oamenii tăi nu şi-ar fi dat toată silinţa, îi spuse Wentworth. Sunt demni de toată lauda.

— N-ar strica să ne plăteşti mai bine, bombăni Fanelli, dar vorbise prea încet, aşa că generalul nu avea cum să-l audă.

Wentworth îl privi încruntat. Dar Zabibu era atent la soldaţii care mărşăluiau pe terenul de paradă. Se gândea la viitorul acestei ţări, care rămânea destul de nesigur. Republica Kilembe era înconjurată de forţe ostile mai mult ca oricând.

— Bună ziua, domnule general, îl salută William O'Neal. Jim te-a informat despre mascarada taberei adverse?

— Au murit o mulțime de oameni, colonele O'Neal, îi răspunse Zabibu, posomorât.

— Este un joc, zise O'Neal ridicând din umeri. Jumătate din căsătorii se dovedesc un eşec, dar oamenii continuă să stea împreună, din interes. Băncile, guvernele, toată lumea se joacă uneori cu viețile oamenilor. Şi dacă stai bine să te gândeşti, războiul ţi se pare singurul joc cinstit.

— Cred că fiecare are propria lui filozofie de viață, spuse Zabibu încordat. Dar a ta este cam cinică, domnule colonel. Presupun că aşa sunt toți mercenarii profesionişti.

— Nu mercenarii declanşează războaiele, îi răspunse O'Neal. Noi nu facem decât să luptăm, după ce conducătorii guvernelor — oameni ca tine — le-au declanşat. Pe mine unul nu mă deranjează. Aceasta este meseria mea şi, atâta timp cât consider că lupt de partea cui trebuie, nu-mi fac griji.

— Chiar dacă nu eşti de partea învingătorilor? îl întrebă Zabibu.

— Încă n-ai pierdut, generale, îi răspunse O'Neal. Din fericire, partea adversă a dat greş când au atacat patrula lui Fanelli. Am luat legătura prin stație cu plutoanele de pe teren. O să încurajăm fiecare sat, fiecare trib mai numeros să-şi trimită reprezentanţi aici, ca să vadă cu ochii lor cine îi ataca, de fapt.

— Şi crezi că n-o să se mai întâmple pe viitor? spuse Zabibu.

— Vom comunica prin parole cu comunitățile civile, îi răspunse O'Neal. O să le schimbăm din când în când şi o să ne asigurăm ca toți militarii să le cunoască atunci când se îndreaptă spre o aşezare. Tot mai mulţi civili vor fi instruiţi de soldaţi. O să-i ajungă să-i cunoască şi să poată deosebi soldații adevăraţi de cei falşi.

— În afară de faptul că vor putea să riposteze împotriva invadatorilor, pe viitor, adăugă Wentworth.

— Dar nu avem destule arme şi muniții pentru soldaţi, dar minte pentru civili! le reaminti Zabibu.

— Vom avea grijă să schimbăm această situație, îi răspunse O'Neal. Până acum am fost în defensivă. A venit timpul să trecem şi la ofensivă.

— La ofensivă? se încruntă Zabibu. Îți dai seama sper, că Republica Kilembe nu se războieşte cu nimeni în mod oficial. Dacă lansați o ofensivă militară împotriva țărilor vecine, le veți da motive să ne invadeze. Şi nu am avea nici o şansă.

— Nu te îngrijora, îl asigură O'Neal. Nu avem de gând să inițiem o confruntare pe scară largă. Vrem doar să le arătăm cum este când ne folosim de tactica lor. La urma urmei, au reuşit să-şi ducă la bun sfârşit atacurile teroriste pentru că guvernul tău nu a putut dovedi existența lor. Dar acum lucrurile s-au schimbat. După cum ai observat, cadavrele au o mulțime de articole comuniste. Au de toate — de la puşti sovietice, la busole importate din Germania de Est.

— Am observat, spuse Zabibu. Şi asta dovedeşte amestecul Angolei?

— Sunt reporteri vestici în Kilembe? se interesă Wentworth.

— Da, câțiva, îi răspunse Zabibu. Majoritatea stau la hotelul Cosmopolite. Este singurul mai răsărit din toată țara. Cred că sunt şi câțiva americani, deşi cei mai mulți provin din Europa.

— De obicei, încercăm să-i evităm, dar acum ar trebui să profităm de prezența lor, spuse O'Neal. Adu-i aici să fotografieze aceste cadavre. Spune-le adevărul, fără să pomeneşti însă de noi. Presa nu te-ar prezenta într-o lumină prea bună dacă ar şti că ai angajat mercenari şi nici noi n-am avem nevoie de publicitate.

— Crezi că o să ne servească la ceva? îl întrebă Zabibu.

— Toate țările dau importanță presei, îi explică Wentworth. Chiar tu ai spus că Zairul se teme să vă atace, pentru că nu vrea să-şi strice imaginea. Şi cu toate că eu unul nu sunt foarte convins, recunosc că este adevărat deocamdată.

— Angolei n-o să-i pese foarte mult, spuse O'Neal, dar nici nu o să mai lanseze atacuri teroriste până nu se asigură că planurile lor nu vor fi deturnate. Nu o să câştigăm războiul cu ajutorul ziariştilor, dar o să câştigăm ceva timp.

— Timpul este un factor esențial pentru noi, spuse Zabibu, zâmbind. Sesiunea de toamnă a Națiunilor Unite se va ține peste două luni. Adunarea Generală va avea pe ordinea de zi diverse probleme, printre care și recunoașterea Republicii Kilembe ca națiune independentă și primirea ei în organizație.

— Da, ar fi un pas important, spuse O'Neal. Când urmează să aibă loc alegerile voastre naționale?

— Luna viitoare, îi răspunse Zabibu. Încerc să aduc observatori ONU, pentru a vedea cu ochii lor că alegerile candidaților și președintelui sunt democratice. Oamenii vor avea ocazia prima oară să voteze cu adevărat.

— Asta ar însemna că ONU ar putea de asemenea să trimită trupe pentru menținerea păcii și să le înșire de-a lungul frontierei, dacă am reuși să convingem lumea întreagă că Angola desfășoară activitate teroristă aici, remarcă Wentworth.

— Cred că ar trebui să ne concentrăm asupra presei, zise O'Neal, pentru a convinge ONU să trimită observatori. Nici unul dintre dușmani — nici măcar rușii și cubanezii — nu vor îndrăzni să facă nimic, atâta timp cât Kilembe mișună de observatori ONU. Deocamdată, noi vom continua instruirea soldaților și vom încerca să facem față provocărilor adverse.

— Și o să facem o mică excursie pe teritoriul lor, adăugă Fanelli zâmbind.

— Eu unul am rezervele mele în privința unui eventual raid în Angola, insistă Zabibu. Bineînțeles, despre Zair nici nu poate fi vorba, dar nici despre Angola nu deținem prea multe informații.

— Avem destui prizonieri care să ne furnizeze informații, îi explică O'Neal. M-am asigurat să fie păziți de oameni competenți. Au primit ordin să stea cu ochii pe ei și să ne dea de știre dacă unul din ei vrea să vorbească.

— Sper că le-ai precizat să nu obțină informații de la ei torturându-i, interveni Fanelli. Câțiva soldați din patrula mea voiau să taie în bucăți prizonierii. Locotenentul Mgawa m-a ajutat să-i potolim. Mgawa este de părere că nu voiau decât să se răzbune puțin.

— Mi se pare un om folositor, acest Mgawa, remarcă O'Neal.

— Este şi vorbeşte cel puţin patru limbi, zise Fanelli. În afară de faptul că s-a descurcat bine în luptă, deşi a fost rănit. Acum este la spital, cu braţul bandajat. Cred că ar trebui promovat. Mi-a salvat viaţa.

— Îl promovam oricum, spuse Wentworth.

— Caine trebuie să apară din clipă în clipă, remarcă O'Neal uitându-se la ceas. Când se întoarce, o să începem să interogăm prizonierii.

— Maiorul Caine este expert în interogatorii? se interesă Zabibu.

— Să zicem că ştie cum să ia oamenii, îi răspunse comandantul Hard Corps.

CAPITOLUL 15

Steve Caine constată că nu mai era nevoie să vorbească. Intră în celula de piatră, fără ferestre, cu un singur pat. James Wentworth al III-lea şi un prizonier erau singurii ocupanţi ai celulei. Prizonierul era gol, legat cu lanţuri la mâini şi la picioare. Caine stătea cu picioarele cruciş, desfăşurând o pânză în care erau învelite un platou de alamă cu mangal, un cleşte şi cuţitul lui.

— Spune că este din Congo, zise Wentworth. Vorbeşte franceza, nu portugheza. Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Caine îl privi gânditor, pentru o clipă, fără să-i răspundă.

— Republica Populară Congoleză? Sunt şi ei implicaţi?

— Aşa se pare, zise Wentworth. Se simt datori, din punct de vedere ideologic să ajute Angola, din câte susţine prizonierul. Se tem probabil că populaţia lor Bakongo o să fie atrasă de Kilembe, unde există de asemenea acest trib.

— Asta schimbă complet perspectiva, spuse Caine, concentrându-şi din nou atenţia asupra platoului cu mangal.

— *Qu' est-ce que ça veut dire?* întrebă prizonierul, nervos.

— *Comment?* zise Wentworth, adresându-se congolezului captiv. Vrei să ştii ce face prietenul meu? O să afli destul de curând. Este un adevărat coşmar.

— *Je ne comprend pas*, zise prizonierul, privindu-l îngrozit pe Caine, care dădu foc mangalului.

— O să înţelegi tot, când prietenul meu o să se ocupe de tine, îl asigură Wentworth. Ştii, a învăţat tot ce se putea despre tortură în anii petrecuţi în Orient. Puncte de presiune, centri nervoşi şi alte lucruri de genul acesta. Un fel de acupunctură malefică. Au ridicat această tehnică la rangul de ştiinţă.

— *Cochons!* şuieră prizonierul, scuipându-l pe Wentworth. N-o să-ţi spun nimic.

— Vai ce curajos eşti, remarcă Wentworth, uitându-se la saliva de pe pantalonii lui de uniformă. Dar o să vorbeşti, îţi garantez. Este incredibil ce pot face aceste unelte simple. De obicei, prietenul meu începe cu degetele de la picioare. În tălpi sunt mii de terminaţii nervoase. Uneori se foloseşte de cleşte să zdrobească articulaţiile degetelor şi apoi introduce lama unui cuţit sau un ac înroşit în foc. Îl înfige în măduva osului rupt.

Prizonierul se cutremură, ferindu-şi privirile. Mercenarul îşi dădu seama că se gândea la ameninţarea torturii. Aşa şi trebuia. Voiau să-i înfrângă voinţa fără să apeleze la tortură.

— Aceasta este tortura ideală, continuă Wentworth. Poate continua ore în şir, fără să omori subiectul respectiv. Chiar şi zile. Dar noi nu avem atâta timp la dispoziţie. Dacă nu vorbeşti după trei ore, prietenul tău o să treacă la alte părţi ale corpului. Poate o să-ţi smulgă dinţii cu cleştele. Sau unghiile de la mâini. Sau o să-ţi înfigă lama încinsă a cuţitului sub braţ, sau în fund.

Strigăte de agonie răsunară pe hol, din celula alăturată. Prizonierul se ridică, tremurând îngrozit.

— Se pare că ceilalţi prieteni ai mei s-au apucat deja de treabă, spuse Wentworth. Toţi prizonierii o să vorbească până la urmă. Sunt convins că-i cunoşti mai bine ca mine. Care crezi că se va lăsa cel mai greu? Care va ceda primul?

— Du-te dracului, spuse prizonierul printre dinţi.

— Tu o să ajungi acolo înaintea mea, dar după ce ai simţit gustul torturilor, îi spuse Wentworth. O să-ţi *doreşti* să fii mort. Poate o să încerci să te sinucizi, dar n-o să te lăsăm noi. Dacă tortura va continua până mâine, prietenul meu s-ar putea să folosească tehnici care o să-ţi slăbească inima. Unul din latino-americanii pe care i-am torturat a făcut un şoc, după ce i-am zdrobit testiculele cu cleştele. I le-am smuls pe rând şi apoi a trebuit să coasem pielea, ca să nu mai sângereze. Oricum, tipul nu şi-a mai revenit niciodată. A gemut ca un animal rănit timp de cinci zile, până să moară. Nu prea se ştie exact de ce a murit. Probabil de o infecţie.

— Taci din gură, îl imploră prizonierul.

— Păcat că n-o să ştie nimeni ce eroic te-ai purtat, spuse Wentworth oftând. N-o să te punem în celulă cu camarazii tăi. Dacă supravieţuieşti, o să te ducem probabil înapoi în Congo, prin Zair. Dacă eşti schilod, orb şi castrat, poate s-o milostivi vreun grănicer de-ai voştri să-ţi tragă un glonte în cap. Sau poate o să te găsească hienele înaintea lui. Sigur, dacă o să scapi întreg, ai toate şansele să povesteşti prin ce ai trecut.

— Ce garanţie am că n-o să mă ucizi după ce o să vorbesc? îl întrebă prizonierul.

— N-avem nimic cu tine, personal, îi spuse Wentworth.

Era unul dintre puţinele adevăruri pe care le rostise de când intrase în celulă.

— Nu vrem să te ucidem. Nu va fi nici o problemă să te trecem peste frontieră.

— Şi camarazii mei? se interesă tipul.

— Câţiva dintre ei ne-au dat deja informaţii despre o bază militară angoleză, bine aprovizionată cu arme şi mijloace de transport, răspunse Wentworth. Prietenul meu le-a rupt oasele ca să-i facă să vorbească. Nu vrem decât să ne confirmi spusele lor, să vedem dacă sunt adevărate sau nu. După aceea, veţi fi eliberaţi cu toţii şi transportaţi la frontiera cu Zairul sau Angola. Până acum, nici unul din camarazii tăi nu a suferit traumatisme grave, deşi câţiva din ei, vor trebui să meargă în cârje până la graniţă.

— Nu ştiu dacă pot avea încredere în tine, zise prizonierul derutat.

Îl îngrozea mai mult tăcerea lui Caine, decât ameninţările lui Wentworth.

În momentul acela, Steve îl privi cu ochii lui întunecaţi, impasibili, care nu trădau nici un pic de emoţie. Congolezul încremeni. Nu voia să fie atins de acest om. Nu mai suporta această fiinţă rece ca un cadavru.

— O să vorbesc, colonele, zise prizonierul, dar spune-i să plece.

— *Un instant, s'il vous plaît,* îi răspunse Wentworth.

Apoi se întoarse spre Steve şi i se adresă în engleză.

— Prietenul nostru vrea să-mi vorbească între patru ochi.

Caine încuviinţă din cap şi îşi adună instrumentele. Apoi, ieşi din celulă şi închise uşa în urma lui. Prizonierul începuse deja să turuie în franceză. Zâmbi şi o porni pe coridor, spre o uşă deschisă, de unde se auzeau gemete şi strigăte ascuţite.

— Nu aveţi nici o şansă să ajungeţi cântăreţi de operă, zise Caine, apărând în pragul uşii.

Joe Fanelli şi doi kilembani care se oferiseră să „urle şi să geamă, de mama focului“, stăteau confortabil în fotolii, cu sticle de bere şi scrumiere în faţa lor. Fanelli se uită la Caine şi se întoarse spre cei doi negri, făcându-le semn să se oprească.

— A muşcat momeala? se interesă el.

— Şi încă cum, răspunse Caine, încuviinţând din cap. Şi-a dezlegat limba. Wentworth are un casetofon ascuns în haină, aşa că o să cunoaştem toate detaliile. Sper să ne spună ceva util.

— Era speriat? întrebă unul din kilembani, zâmbind sadic.

— Bineînţeles că era, îi răspunse Caine. Şi nu mi se pare deloc amuzant. Omul credea că va fi torturat şi ucis. Că prietenii lui suferă. Găseşti că este nostim?

— Nu, domnule maior, răspunse omul, serios. Nu mi se pare deloc amuzant.

— Nici n-a fost nevoie să te atingi de el, nu-i aşa, Steve? îl întrebă Fanelli, ducând sticla la gură.

— Nu, spuse Caine, punând mâna pe sticlă. Te superi dacă ţi-o iau?

— Da, mă supăr, zise Fanelli încordat, dar poţi s-o iei.

— Vreţi să ieşiţi puţin? le spuse Caine celor doi kilembani. Maiorul Fanelli şi cu mine avem ceva de discutat.

Oamenii se supuseră imediat. Ieşiră din cameră şi se îndreptară spre scări. Caine închise uşa şi puse sticla de bere pe masă.

— Nu am de gând să-ţi fac morală, Joe, zise el. Ştii că eşti alcoolic şi ce se poate întâmpla, dacă te apuci din nou de băutură.

— Văd că n-o să uitaţi niciodată incidentul din Bolivia, spuse Fanelli încruntat.

— Avem nevoie de tine treaz, insistă Caine. Dacă vrei să te îmbeţi, fă-o când ne întoarcem în Statele Unite.

— Bine. Şi acum ai de gând să mă spui comandantului că am băut bere?

— Drept cine mă iei? îl întrebă Caine. Doar n-o să-mi torn camaradul unui ofițer.

— Cred că i-ai spune lui O'Neal, dacă ai crede că sunt un pericol pentru misiune, zise Fanelli. Şi ai avea dreptate, Steve.

— Promiți că n-o să pui gura pe alcool? îl întrebă Caine.

Fanelli dădu cu piciorul în masă, răsturnând berea. Apoi se uită în jur satisfăcut.

— Acum mă simt mai bine, spuse el.

— Eşti nebun de legat! exclamă Caine, clătinând din cap. Du-te să bei o cafea. Eu o să mai rămân pe aici, în caz că Wentworth are nevoie de ceva.

— Mă duc să văd dacă nu mi-au plecat soliştii, îl anunță Fanelli. O să avem din nou nevoie de ei, când vor repeta micul nostru număr.

Wentworth apăru în capătul culoarului. Fanelli şi Caine auziră uşa grea de metal închizându-se şi ieşiră pe culoar.

— Ai aflat ceva interesant, domnule locotenent? se interesă Fanelli. Adică, pardon, domnule colonel.

— Nu contează, îi răspunse Wentworth indiferent. După cum a spus Bill, rangurile acestea sunt onorifice oricum. Prizonierul mi-a povestit despre o bază militară, aflată la cinci kilometri sud-est de frontiera cu Angola. Se pare că este exact ce...

Wentworth se întrerupse, uitându-se prin cameră. Ridică din sprâncene, când văzu masa răsturnată şi sticlele sparte de bere.

— Ce s-a întâmplat aici? îi întrebă el.

— M-am gândit să fac această celulă să semene cu un club american, îi explică Fanelli chicotind.

— Nu cred că o să-mi răcesc gura de pomană, întrebându-te de ce. Ai făcut-o, zise Wentworth, clătinând încet din cap.

— Cu atât mai bine, pentru că tot n-ai înțelege, îi răspunse Fanelli vesel.

CAPITOLUL 16

Hard Corps înaintau încet prin junglă, în bezna nopții. Erau însoțiți de cinci soldați kilembani și trei pigmei bambute. Kilembanii fuseseră aleși pentru această misiune deoarece cunoșteau zona.

Steve Caine părea la el acasă în junglă. Avea un arc de bambus cu săgeți pe umăr, un Colt 45 la curea și bine-cunoscutul său cuțit. Nu se înarmase cu pușcă sau grenade.

Dar William O'Neal și Joe Fanelli aveau mai multă încredere în M-16 lor, decât în armele primitive ale lui Caine. Fanelli mai avea și niște explozibile improvizate în rucsacul său. Părea foarte calm, deși muniția ar fi putut să arunce în aer un bloc întreg, dar nu toți aveau încredere în detonatoarele lui. În orice caz, nu voiau să le încerce eficacitatea.

James Wentworth al III-lea era înarmat cu o pușcă FAL; cu calibrul de 7,62 mm, cu amortizor și, bineînțeles cu sabia lui de samurai. Alții, inclusiv O'Neal, aveau macete, dar nu le prea foloseau, pentru că acum traversaseră frontiera cu Angola și se aflau pe teritoriul dușman. Chiar și cel mai mic zgomot putea să le trădeze prezența.

Kilembanii erau înarmați cu puști de asalt M-16, pistoale și câteva grenade sovietice de mână, confiscate de la teroriști. Pigmeii bambute aveau arcuri, săgeți, tuburi și sulițe. Micuții războinici zâmbeau tot timpul, parcă ar fi mers la picnic, nu într-un raid asupra unei baze inamice. O'Neal se întreba dacă nu făcuse cumva o greșeală să implice pigmeii.

Poate chiar una fatală.

Mai avea şi alte griji. Mulțumită tehnicilor de interogatoriu ale lui Wentworth şi Caine aflaseră unde se afla baza militară angoleză. Trei prizonieri le furnizaseră informații care nu corespundeau însă, în ceea ce priveşte numărul de soldați, de arme şi aprovizionarea cu muniție. Nu era de mirare, pentru că nu toți erau atenți. Sau poate că mințiseră.

Wentworth şi Caine mai interogaseră şi alți prizonieri, dar doi dintre ei fuseseră trimişi în misiune şi nu prea ştiau nimic despre Angola. Iar alți doi prizonieri ghiciseră intenția mercenarilor şi refuzaseră să vorbească.

O'Neal ar fi vrut să ştie totuşi la ce să se aştepte când vor ajunge acolo. Încercă să-şi alunge îngrijorarea, în timp ce se strecurau prin junglă. În curând o să se lămurească, oricum.

Hard Corps ar fi vrut să aibă puşti cu infraroşii sau trasoare, fiindcă bezna era de nepătruns. Doar lui Caine nu părea să-i pese, dar el era obişnuit să colinde noaptea ca o vulpe ieşită la vânat. Iar ceilalți trei mercenari se temeau mai mult să nu dea peste animale sălbatice, decât peste oameni. Dacă era vreun şarpe otrăvitor încolăcit la picioarele lor sau un tufiş plin cu scorpioni?!

Raidul Hard Corps dădu roade până la urmă, pentru că, dincolo de junglă, într-o savană cu iarbă înaltă, tufişuri pitice şi câțiva copaci găsiră baza militară angoleză.

Se întindea pe o milă ca diametru. O'Neal o studia cu binoclul lui Zeiss, regretând din nou că nu era dotat cu echipament de noapte, să penetreze bezna. Pe terenul inamic se înălțau câteva clădiri. Majoritatea erau construcții mari, de lemn, probabil barăci pentru soldați. O'Neal înjură pe înfundate. *Construcțiile acestea ar putea adăposti mai mult de patru sute de oameni!*

Iar parcul auto conținea cel puțin zece camioane şi şase Land Roveruri. Camioanele erau Ziluri sovietice de patru tone, asemănătoare cu camioanele armate ale NVA în Vietnam. Mai era şi o uriaşă cisternă, plină cu mii de litri de benzină.

Combustibilul servea de asemenea la alimentarea generatoarelor electrice ale bazei. În copaci atârnau felinare şi O'Neal observă că se zărea lumină la câteva ferestre. Era clar că angolezii voiau să construiască o bază permanentă aici. Sau poate chiar un oraş, în viitor. Copacii puteau furniza lemnul necesar şi poate exista posibilitatea să deschidă şi mine.

Nu va fi prea uşor să atace baza, se gândi O'Neal. Singurul lor avantaj era că angolezii nu se aşteptau la o ofensivă kilembană. Măsurile de securitate erau minime. Nu erau garduri, camere video, echipamente cu infraroşii sau detectoare de mişcare. O'Neal numără patru santinele înarmate, care patrulau pe jos şi doi tipi, care păzeau parcul auto.

Conform informaţiilor obţinute de la prizonieri, clădirea păzită era depozitul de muniţii. Se pare că nu avea decât o singură uşă şi nici o fereastră. Iar acest fapt dovedea că informaţiile fuseseră corecte.

O'Neal dădu binoclul şi celorlalţi şi-i lăsă să examineze locul cu ochii lor. Dacă voia ca misiunea să aibă sorţi de izbândă, trebuiau să acţioneze toţi la unison, precis şi eficient. Fiecare din ei ştia cam ce are de făcut când va ajunge la bază. O'Neal îi făcu semn cu degetul lui Caine şi-i indică perimetrul cel mai apropiat de parcul auto. Caine încuviinţă din cap. Înţelesese că el şi cei trei pigmei trebuiau să lichideze santinelele de la depozitul de muniţii şi paznicul de afară.

Comandantul Hard Corps îl trimise apoi pe Fanelli să scape de tipul din partea opusă a perimetrului. O'Neal o să se ocupe de paznicul din ultimul perimetru. Soldaţii kilembani vor sta de-o parte deocamdată şi-i vor susţine pe ceilalţi dacă lucrurile ieşeau prost.

Steve Caine şi cei trei bambute acţionară primii. Se strecurară spre parcul auto. Greierii amuţiră când simţiră prezenţa lor. Paznicul încremeni în loc, sesizând tăcerea.

În momentul acela, cei trei bambute începură să ţârâie, imitând cu mult talent sunetul insectelor. Santinela scrută bezna, dar nu zări siluetele care se târau pe burtă, prin iarba înaltă.

Aşa că se întoarse şi începu să meargă, cu puşca Kalaşnikov atârnată de umăr.

Nu-l observă pe Steve Caine. Mercenarul se strecură în spatele omului şi înălţă cuţitul. Lovitura căzu cu precizie. Îi împlântă cuţitul în rinichiul stâng şi-i astupă gura cu mâna. Omul se zbătu în strânsoarea lui Caine. Mercenarul scoase cuţitul şi i-l înfipse în gât, amuţindu-l definitiv. Apoi, îl lăsă pe jos şi-i tăie carotida.

Pe urmă, le făcu semn războinicilor bambute să se apropie. Unul din ei îi dădu arcul de os cu săgeţi. Caine încuviinţă din cap şi făcu semn spre depozitul de muniţii şi pigmeii porniră într-acolo.

Ajunseră în spatele clădirii fără să fie depistaţi. Războinicul mai în vârstă înaintă spre uşă, în timp ce ceilalţi doi se apropiau din părţi opuse. Caine îşi puse la loc cuţitul şi se pregăti să pună o săgeată în arc, în caz că pigmeii vor avea nevoie de ajutor.

Războinicul bambute se strecură cu suliţa ridicată. Aproape ajunsese la colţul clădirii, unde se aflau cele două santinele. Dar se opri şi scoase un sunet gutural, care imita perfect grohăitul unui porc.

— *O, que?* murmură unul dintre paznici, făcând un pas înainte.

Soldatul angolez îl zări prea târziu pe pigmeu. Vârful suliţei i se înfipse sub bărbie, despicându-i gâtul. Soldatul se zbătu timp de câteva minute.

Celălalt se întoarse spre camaradul lui. Nu ştia ce se întâmplase. În momentul acela apărură şi ceilalţi doi pigmei, cu tuburile de suflat la gură. Inspirară adânc şi aruncară două săgeţi în gâtul omului. Soldatul deschise gura să ţipe, dar otrava îi paralizase deja muşchii. Pigmeul îl apucă şi-l dezechilibră. Omul încercă să se zbată, dar i se umflase deja gâtul de la combinaţia de cucută şi curara. Otrava înainta spre creier.

Pe jumătate paralizat, în comă, angolezul încetă să mai opună rezistenţă. Unul dintre pigmei îi scurtă suferinţa, înfigându-i un cuţit în inimă. Caine era încântat. Lăsă arcul în jos

şi se strecură spre depozitul de muniţie, să se alăture micuţilor săi parteneri.

Deşi nu făcuseră aproape deloc zgomot, atrăseseră atenţia celorlalte santinele. Dar camarazii lui erau pregătiţi.

James Wentworth al III-lea se uita prin cătarea puştii sale FAL. Ştia că amortizorul diminua acurateţea armei. Când se fixă pe şapca santinelei, apăsă pe trăgaci. Nasul omului se transformă într-o masă de sânge, când glontele de calibrul 7,62 îşi croi drum spre creier.

Joe Fanelli atacă altă santinelă când tipul se întoarse să se uite la depozitul de muniţii. Mercenarul ţinea în mână două bucăţi de lemn, cu sârme între ele. Fără să stea pe gânduri, îl înfăşură de gâtul angolezului şi strânse cu toată puterea, tăindu-i carotida şi vena jugulară. Apoi Fanelli trânti cadavrul şi îşi luă puşca.

Ultima santinelă sesiză de asemenea ceva ciudat şi auzi pocnetul înfundat al armei cu amortizor a lui Wentworth. Se uita dintr-o parte într-alta, dar stătea cu spatele la William O'Neal. Comandantul Hard Corps se strecură în spatele santinelei şi ridică maceta cu amândouă mâinile şi-i despică ţeasta. Angolezul muri aproape pe loc. O'Neal puse cizma pe gâtul cadavrului şi smulse maceta.

Până acum merge bine, se gândi O'Neal, dar îşi dădu seama că de-abia acum venea cea mai grea parte a misiunii.

Wentworth şi Fanelli se îndreptară spre depozitul de muniţii, iar cei cinci kilembani se ascunseră după maşini, în parcul auto. Fanelli scoase nişte chei şi începu să meşterească lacătul, zâmbind.

— Ce rahat, aş putea să-l deschid şi cu o pilă, murmură Fanelli.

— Puţin îmi pasă cu ce-l deschizi. Mişcă-te mai repede! îi ordonă O'Neal.

— Gata, zise Fanelli. Sesame deschide-te!

Depozitul conţinea provizii însemnate de arme sovietice. Puşti AK-47 erau prinse de podea, alături de pistoale mitralieră PPS şi MAT-49 franţuzeşti. O'Neal le examină rapid şi obser-

vă că armele franțuzești fuseseră adaptate pentru calibrul 7,62. Mai erau și aruncătoare de grenade RPG-7, mortiere de 81 mm și două lansatoare antiaeriene Grail SA-7.

— Isuse! exclamă Fanelli. Sunt plini de muniție și grenade. Se pare că am dat lovitura, căpitane.

— Mai trebuie să le și scoatem de aici, murmură O'Neal. Joe, desfă lanțurile, să luăm armele.

— Nici o problemă, îl asigură Fanelli.

— Ba avem destule probleme, pentru că ne aflăm pe teritoriul unei baze inamice. Vreau să plec de aici cât mai repede posibil.

Fanelli se apucă de treabă. O'Neal ieși să cerceteze împrejurimile. Wentworth, Caine și cei trei bambute stăteau cu ochii ațintiți asupra celorlalte clădiri. Nu se vedea nici o mișcare, dar luminile erau aprinse la câteva ferestre.

O'Neal se bucură să audă muzică de la un radio. Insectele zumzăiau și broaștele orăcăiau în voie. Dacă ar fi fost prea liniște, însemna că mai asculta și altcineva.

Oricum, n-avea rost să se amăgească. Se mai puteau întâmpla atâtea, înainte să se întoarcă la Kilembe. Nu știa când se schimbau gărzile. Baza era destul de mare să aibă un serviciu de santinelă bine organizat. Putea să apară oricând un comandant să verifice santinelele, sau să le înlocuiască.

Aveau o mulțime de făcut, într-un timp foarte scurt. Era o chestiune de noroc și lui O'Neal nu-i plăcea să se bazeze pe noroc. Un bun comandant nu-și permitea să fie optimist.

— Am desfăcut toate lanțurile, îl anunță Fanelli, ieșind din depozit. Acum nu mai avem nevoie decât de oameni care să le care.

— Ai făcut treabă bună, îi șopti Wentworth lui Fanelli. Văd că nu ți-ai pierdut deprinderea de pe vremea când tăiai lanțuri ca să furi biciclete.

— Cu tot respectul, locotenente, îi răspunse Fanelli, făcând un gest obscen, cu degetul mijlociu.

— Du-te la parcul auto! îi ordonă O'Neal.

Nu avea chef de tachinările dintre Wentworth şi Fanelli. Ştia că încercau să înveselească spiritele, dar nu era timp de aşa ceva.

— Ştii ce ai de făcut.

— Da, sigur, îl asigură Fanelli.

Mercenarul din Jersey se îndreptă spre maşini, în timp ce ceilalţi stăteau de pază. Fanelli îi găsi pe cei cinci kilembani şi-i informă cum mergeau lucrurile. Trei din ei vorbeau în engleză şi doi în franceză, aşa că nu era o problemă să se înţeleagă.

— Ai ales ceva bun pentru noi, sergente? îl întrebă Fanelli pe Roger Tikiti, un sergent kilemban capabil, care fusese mecanic auto în Zair.

— Am pus ochii pe două camioane frumoase, îi răspunse Tikiti zâmbind. Sunt cele mai grozave din tot lotul, după părerea mea, domnule maior.

— Bravo, îl lăudă Fanelli. O să le folosim pe amândouă. Arată-mi-le şi mie.

Tikiti îl duse la cele două Ziluri 151. Fanelli verifică repede cauciucurile, se uită la motor şi la nivelul combustibilului. Părea totul O.K. Oricum, trebuiau să se mulţumească deocamdată cu această inspecţie, pentru că nu aveau cum să dea o raită cu ele, să le încerce. Mamuţii ruseşti de patru tone păreau să fie în bună stare de funcţionare şi rezervoarele de benzină erau pline. Mai mult nici nu puteau să spere.

— Bune, zise Fanelli, dând din cap, aprobator. Începeţi să încărcaţi. Puneţi muniţia în primul camion, spre spate. În felul acesta va fi mai ferită de gloanţe. O.K.?

Tikiti şi ceilalţi se supuseră.

— Acum trebuie să mă ocup şi de celelalte vehicule. O să mă întorc după ce termin treaba. Tu, sergent, o să vii cu mine, să-mi dai o mână de ajutor.

Patru kilembani se îndreptară spre depozitul de armament, în timp ce Fanelli îşi scoase rucsacul. Începu să scoată explozibilele improvizate. Apoi, împreună cu Tikiti, începu să plaseze bombele sub camioane şi Land Rover-uri. Expertul Hard Corps le legă cu fire de un generator cu baterie. Dispozitivul putea fi

declanşat cu ajutorul unei telecomenzi, pe care Fanelli o ținea în buzunar.

— Mai avem unul, domnule maior, remarcă Takiti.

— O să-l plasez sub rezervorul cisternei, spuse Fanelli. Când o să explodeze ar fi bine să fim cât mai departe de aici, dacă nu, avem toate şansele să sărim în aer cu un continent întreg.

— Înseamnă că este riscant, domnule maior, spuse Takiti, încruntat.

— Să sperăm că lucrurile o să meargă conform planului, îi răspunse Fanelli.

Cei patru kilembani cărau o ladă încărcată cu puşti Kalaşnikov. O'Neal venea în urma lor, cu trei Kalaşnikovuri în brațe. Le duseră la parcul auto, unde Takiti arătă în ce camion să le pună. O'Neal verifică totul încă o dată cu Fanelli, să se asigură că se încheiaseră toate pregătirile în parcul auto. Apoi se întoarseră cu cei patru soldați să mai ia arme.

Wentworth, Caine şi războinicii bambute supravegheau baza, în caz că apărea inamicul. Părea pustie, cu excepția acordurilor muzicale şi a celor câteva ferestre luminate. O'Neal spera să aibă noroc până la sfârşit, în timp ce-i ajuta pe cei patru kilembani să care o ladă plină cu arme.

Până la urmă, reuşiră să încarce în cele două camioane toate puştile, aruncătoarele de grenade şi mortierele. Nu mai rămăseseră decât câteva lăzi cu muniție, grenade şi două cutii cu pistoale Makarov. O'Neal şi soldații gâfâiau obosiți după ce căraseră zece lăzi.

Deodată, apărură doi soldați în uniformă din clădire. Unul era un subofițer angolez, iar celălalt un locotenent. Se îndreptară direct spre depozitul de arme şi-i văzură imediat pe cei care cărau lăzile cu muniție.

— *Ladrãos!* strigă sergentul.

Ofițerul deschise gura să cheme ajutoare şi îşi scoase pistolul. Steve Caine îşi încordă arcul şi trase o săgeată, care se înfipse direct în pieptul locotenentului. Vârful de oțel străpunse carne şi muşchii, perforându-i inima. Strigătul lui se transfor-

mă într-un geamăt. Ofițerul reuși să scoată pistolul, înainte ca otrava să-și facă efectul și să-l încremenească definitiv. I se îndoiră genunchii și se prăbuși.

În același timp, doi războinici bambute suflară săgeți otrăvite, care se înfipseră în obrazul stâng și-n bărbia sergentului. Omul se întoarse, încercând s-o rupă la fugă. Cel de-al treilea războinic pigmeu îi trase o săgeată în umăr. Sergentul căzu și se târî câțiva metri.

Unul din pigmei zâmbi și suflă altă săgeată, care se înfipse de data aceasta în fundul angolezului mort. Pe urmă, chicotiră toți trei ca niște școlărițe, amuzați de țeapa din fundul sergentului.

Dar veselia lor fu întreruptă tragic de o rafală de mitralieră, din pragul unei clădiri. Pigmeul cel glumeț, care trăsese săgeată se trezi cu pieptul sfâșiat de gloanțe. Ceilalți doi bambute se uitau la trupul sfârtecat al camaradului lor.

Wentworth apăsă pe trăgaciul armei sale cu amortizor. Din locul unde era, îl vedea foarte bine pe cel din prag, cu mitraliera. Trase două rafale. Gloanțele de calibrul 7,62 se înfipseră în trunchiul angolezului, care scăpă arma din mână și se prăbuși pe trepte.

Împușcăturile treziseră toată tabăra. Țeava unei puști sparse geamul și apăru la o fereastră. Caine încordă arcul și trimise o săgeată într-acolo. Nu conta dacă nimerise pe cineva, pentru că n-o să mai aibă oricum nimeni curajul să se apropie de fereastră.

— Gata, la mașini! strigă O'Neal în timp ce alerga cu o ladă de grenade în mână. Haideți să plecăm odată!

Ceilalți îi urmară exemplul și se retraseră spre camioane. O rafală de gloanțe se înfipse în pământ, nu departe de ei. Statura și viteza pigmeilor îi avantajau. Era practic imposibil să tragi în asemenea ținte. Reușiră să ajungă la parcul auto nevătămați. Nu le pieriseră zâmbetul nici măcar acum, când se jucau cu moartea.

Un soldat kilemban căzu cu spatele sfâșiat de gloanțe când încercă să pună lada cu muniție în cel de-al doilea camion.

O'Neal lăsă jos lada cu grenade, se întoarse şi îşi desprinse arma M-16 de pe umăr. Apoi se lăsă într-un genunchi şi trase înspre cei trei angolezi. Erau soldaţi neexperimentaţi, care nu se căliseră încă în toiul luptei. Angolezii trăgeau aiurea, alergând spre parcul auto, fără să încerce să se adăpostească după vehicule.

Greşelile de pe câmpul de luptă sunt întotdeauna fatale. Iar angolezii făcuseră prea multe, ca să merite să trăiască.

O'Neal trase o rafală în cel mai apropiat de poziţia lui. Soldatul aruncă puşca şi îşi acoperi faţa desfigurată de gloanţe.

Alt soldat se lăsă în jos, încercând să se rostogolească în spatele unei construcţii din lemn, care părea a fi o latrină. Tipul avusese o idee bună, dar îi venise prea târziu. O'Neal trase trei gloanţe şi angolezul încremeni în loc.

Al treilea intră în panică şi o luă la fugă spre magazie, scăpând arma din mână. Amărâtul nu-şi dăduse seama că se îndrepta direct spre puştile angoleze, care trăgeau în toate direcţiile. Nu apucă să facă prea mulţi paşi, pentru că fu ciuruit de gloanţe.

– Haideţi! le strigă Fanelli oamenilor lui. Să ne cărăm dracului de aici! Locul acesta este îngrozitor.

Fanelli şi Tikiti porniseră motoarele camioanelor. Doi kilembanii săriră în remorca primului. O'Neal se aşeză lângă şofer, după ce sări peste un cadavru. Era un soldat kilemban, cu plămânii şi inima sfâşiate de gloanţe. La volan stătea Fanelli, cu o ţigară neaprinsă în colţul gurii.

– Dă-i drumul! îi ordonă O'Neal, încărcându-şi puşca M-16.

– Nu cred că ceilalţi au reuşit să se urce în celălalt camion, căpitane, îi răspunse Fanelli, încordat.

– Nu contează, dă-i drumul oricum, insistă O'Neal. Nu-i ajutăm cu nimic dacă stăm să fim ucişi. Iar plecarea noastră o să distragă atenţia duşmanului, aşa că o să fie în avantajul lor.

Fanelli apăsă pe acceleraţie exact când un glonte se şterse de coapsa lui O'Neal şi se înfipse în podea, între picioarele lui. Comandantul Hard Corps gemu mai mult de spaimă decât de durere.

Tikiti aştepta nerăbdător să se urce şi ceilalţi. Stătea la volan, înjurând în engleză, franceză şi swahili.

– *Porco-cão!* şuieră un glas.

Tikiti se întoarse la fereastra din partea opusă şoferului. Un căpitan angolez băgă pistolul Makarov prin fereastra deschisă, îndreptându-l spre faţa lui. Se zgâi la mutra furioasă a angolezului şi ridică mâinile încet de pe volan.

Acum când moartea era atât de aproape, Tikiti constată cu uimire că se întreba ce îi spusese angolezul. El unul nu înţelegea pic de portugheză.

Deodată, faţa angolezului explodă pur şi simplu. Tikiti zbieră îngreţoşat când văzu şuvoiul de sânge împroşcând fereastra şi scaunul din faţă. James Wentworth dădu la o parte cadavrul decapitat. Nici măcar nu remarcase Makarovul din mâna mortului. Şterse sângele de pe lama sabiei samurai şi o băgă la loc în teacă, înainte să deschidă uşa şi să se urce lângă Tikiti.

– *Merde alors!* exclamă Tikiti, revenindu-şi imediat din şoc.

Era prima oară când vedea un om decapitat.

– I-ai tăiat capul...

– Exact, cred că asta am făcut, îi răspunse Wentworth calm. Şi acum, hai să mergem!

– Da, haide, zise kilembanul, încuviinţând viguros din cap. Wentworth se uită în spatele camionului. Un om tocmai se urcase. După dimensiunile lui, era un pigmeu. Apoi apăru Steve Caine. Îl văzu pe Wentworth şi-i făcu semn cu arcul să pornească.

Caine sări exact când maşina se pusese în mişcare. Fu cât pe ce să alunece şi trebui să lase arcul, ca să se poată sălta înăuntru. Exact când ateriză în camion, un glonte despică lemnul, deasupra capului său.

Mercenarul îl privea mirat pe tipul care alerga ca un nebun după camion. Înjura în spaniolă şi ţinea pistolul aţintit spre maşină. Scena ar fi fost comică, dacă omul n-ar fi avut o armă, cu gloanţe adevărate.

Caine scoase tubul cu săgeţi de la curea. Înainte să-l ducă la buze, observă că tipul era ofiţer cubanez. Mai văzuse această

uniformă în misiunilor lor din America Centrală, dar era prea întuneric să distingă ce grad avea. Oricum nu conta.

Suflă în tub şi cubanezul se opri, ducând mâinile la faţă. Ţepuşa se înfipsese direct în ochiul lui stâng.

Ambele camioane părăsiră baza, în timp ce trupele angoleze trăgeau frenetic şi alergau la parcul auto, hotărâţi să-i urmărească. Fanelli se uită în oglinda retrovizoare, calculând distanţa dintre ei şi tabăra militară. Probabil că şi cel de-al doilea camion de îndepărtase destul, aşa că puse mâna pe telecomandă şi apăsă pe buton, refuzând să se gândească la ce va urma. Nu trebuia să se lase impresionat de oamenii care vor muri în urma exploziilor, de cei schiloditi, de dezastrul care-l lăsa în urma lui.

Detonatorul declanşă exploziile. Camioanele şi Landrover-urile săriră în aer ca nişte floricele de porumb. Bucăţi de metal şi carne carbonizată se împrăştiară în toate direcţiile.

Apoi explodă şi cisterna. Flăcările cuprinseră tot parcul auto şi clădirile apropiate. Jumătate din baza militară era scăldată în benzină arzândă. Fanelli se bucura că nu putea să audă strigătele muribunzilor pârjoliţi de incendiu. Îşi mască sentimentele râzând şi se întoarse spre O'Neal, spunând:

– Pac!

CAPITOLUL 17

— De ce nu i-ați oprit pe ticăloșii aceia la frontieră? întrebă Luis Perez după ce ascultă raportul despre atacul asupra bazei militare angoleze.

— Au trecut peste blocaje și au intrat direct pe teritoriul kilemban, îi răspunse *João* Jangwa. Patrulele de frontieră nu se așteptau în nici un caz să fie atacate de două camioane rusești, venite *de pe* teritoriul Angolei. Până să se dezmeticească, inamicul a aruncat cu grenade și i-a obligat să se dea la o parte. A fost o incursiune simplă, nemiloasă și puțin cam țicnită, dar a mers.

— *Cristo!* exclamă Perez. De ce nu a anunțat nimeni patrulele de frontieră prin radio?

— Și cine ai fi vrut să transmită informațiile necesare, colonele? îl întrebă Jangwa. Jumătate din trupele de la bază au murit sau sunt grav rănite. Toți s-au ales cu arsuri, iar cei care se puteau ține cât de cât pe picioare, ajutau răniții.

— Trebuie să se considere norocoși dacă n-o să-i trimit pe toți în fața plutonului de execuție pentru incapacitatea lor de a menține ordinea, tună cubanezul, dând cu pumnul în birou.

— Și ce-ai realiza cu asta? îl întrebă angolezul, perfect conștient că Perez vorbea la mânie și nu avea de gând să-i execute pe supraviețuitori. Nu au murit destui de mâna dușmanului, fără să-i mai ucidem și noi?

Perez nu se deranjă să-i răspundă. Se întorsese spre harta Africii, atârnată pe perete. Punctele roșii care însemnau victoriile nu le mai depășeau numeric pe cele negre. Iar acum, pentru prima oară, un ac cu gămălie neagră era înfipt pe teritoriul

angolez, dincolo de statul rebel Kilembe. Şi era cu atât mai rău, pentru că fusese cea mai importantă confruntare, de la izbucnirea conflictului, câştigat de partea adversă.

Cubanezul se cutremură de furie. Republica Kilembe se întărea pe zi ce trece şi Perez intrase în criză de timp. Havana voia ca rebelii să fie zdrobiţi cât mai repede. Iar Moscova dorea ca noua republică să aibă soarta Biafrei.

Lui Perez nu prea îi păsa cu adevărat de dorinţele Havanei şi Moscovei, dar se temea pentru viaţa lui. Dacă reuşea să îngenuncheze Kilmebe, va fi promovat cu adevărat şi va putea să-şi aleagă misiunile. În schimb, dacă va da greş, va plăti cu viaţa.

Pentru el nu exista cale de mijloc: ori câştiga, ori pierdea.

Marcel Baridi intră în biroul lui Perez. Căpitanul congolez părea mult mai solemn decât fusese la prima lor întâlnire. Nici nu era de mirare. Doar condusese plutonul de asalt deghizat în războinici de trib şi soldaţi kilembani. Planul lui, de a semăna discordie între naţiunile republicii Kilembe dăduse greş şi acum trebuia să-şi asume responsabilitatea pentru acest eşec.

— Bărcile sunt gata, tovarăşe colonel, spuse Baridi în engleză. Căpitanul fiecărei ambarcaţiuni este experimentat în navigaţia pe râuri. Presupun că doriţi să inspectaţi armele şi personalul suplimentar.

— O să fac mai mult decât atât, zâmbi Perez, sprijinindu-se de marginea biroului, o să conduc personal atacul.

— Nu mi se pare o idee bună... spuse Baridi.

— Mai bine ai *spera* să fie o idee bună, îl repezi Perez. Pentru că o să mă însoţeşti. Vorbeşti franceza şi alte limbi, aşa că o să ne fii de folos.

— Dar, domnule colonel... vru să protesteze Baridi, dar renunţă până la urmă.

Ştia că era inutil.

— O să vii şi tu, Jangwa, zise cubanezul, adresându-se în spaniolă ofiţerului angolez. Vor fi şi trupe angoleze, aşa că voi avea nevoie şi de un secund care să ştie portugheza.

— Aş prefera să-ţi fac rost de un translator, colonele, îi răspunse Jangwa pe un ton sec, dar presupun că nu vrei să-i faci altcuiva această onoare.

— Dacă va fi să lupt, vreau să fii lângă mine, zise Perez, zâmbind rece. Te cunosc, Jangwa. Eşti un supravieţuitor. Nu te înghit şi ştiu că sentimentele sunt reciproce, dar atâta timp cât avem nevoie unul de celălalt, încrederea poate fi reciprocă. Aşa că o să mă însoţeşti, tovarăşe.

Jangwa se încruntă. Colonelul Perez îi explicase planul său de a pătrunde în Kilembe pe apă, cu intenţia de a lansa o serie de atacuri nimicitoare împotriva naţiunii rebele. Strategia iniţială prevedea ca această misiune să aibă loc după ce statul Kilembe va fi slăbit de conflicte interne. Dar planurile lui Perez se schimbaseră radical după eşecul tacticii teroriste şi mai ales după atacul asupra bazei angoleze.

La început, Perez intenţionase să trimită doar una sau două ambarcaţiuni mici, cu o mână de oameni deghizaţi în pescari. Bărcile vor merge în jos, pe râul Cuango, până la frontiera cu statul kilemban. Apoi agenţii vor debarca, lansând noi raiduri de guerilă asupra inamicului. Acum însă, Perez hotărâse să amplifice forţele invadatoare şi să iniţieze atacuri mai ambiţioase.

Poate că era disperat, pentru că termenul limită fixat de Havana se apropia vertiginos. Sau poate că era supărat pentru că fusese ucis un ofiţer cubanez în atacul asupra bazei. Oricum, indiferent de motiv, Perez era hotărât să arunce în joc tot ce avea.

Jangwa bănuia că era de asemenea un motiv personal. Cubanezul se simţise jignit de îndrăzneala misterioşilor străini albi, angajaţi de guvernul kilemban. Ghiciseră strategia lui Perez şi îndrăzniseră în cele din urmă să treacă frontiera în Angola, să fure două camioane încărcate cu arme, să ucidă mai mult de o sută de soldaţi şi să distrugă o bază militară. Parcă i-ar fi râs în nas lui Perez şi l-ar fi provocat special la o confruntare ca între doi bărbaţi adevăraţi.

Şi, indiferent ce defecte avea, cubanezul nu era în nici un caz un laş. Se pricepea bine la lupte, mai ales la cele corp la

corp. *João* Jangwa era un bărbat solid, mai puternic din punct de vedere fizic decât Perez. Doborâse mulți oameni cu macheta, dar nu-şi dorea o confruntare cu acesta. Cubanezul era agil şi rapid ca o panteră neagră.

Dar Jangwa nu vedea cu ochi buni planul lui Perez. Cubanezul îşi dorea prea mult să-i învingă pe cei care-l umiliseră. Tactica lui nu putea avea decât două rezultate: fie distrugea republica Kilembe, fie era distrus.

– Avem o săptămână la dispoziție să alegem cei mai buni oameni pentru această misiune, le spuse Perez, întorcându-se de la perete.

Punctele negre de pe hartă îl fixau sfidător, ca nişte ochi duşmani.

– Avem doar o săptămână la dispoziție să pregătim totul. A venit timpul să le arătăm ticăloşilor de kilembani ce înseamnă războiul şi să le dovedim că prietenii lor mercenari din vest nu sunt nemuritori.

CAPITOLUL 18

Evenimentele se acceleraseră. Ziarele publicau tot mai multe articole despre Republica Kilembe. Fotografiile armelor şi echipamentelor de fabricaţie sovietică demonstrau că generalul Zabibu avea dreptate când susţinea că ţara lui era asediată de angolezi şi cubanezi, ceea ce implica indirect Congo şi Uniunea Sovietică.

Ploua cu acuzaţii din toate direcţiile. Guvernul Zairului, Angolei şi al Republicii Congo refuza să recunoască statul kilemban, dar nega acuzaţiile de agresiune împotriva micuţei republici autoproclamate.

Deşi Zairul refuza să întreţină legături comerciale sau diplomatice cu Kilembe, era dispus să ridice restricţiile de la frontieră şi să permită traficul liber între cele două ţări, cu excepţia cetăţenilor zairezi, care aveau nevoie de autorizaţii speciale pentru a intra pe teritoriul kilemban.

ONU a hotărât să trimită observatori speciali la alegerile din Kilembe. Vor aduce de asemenea trupe de asigurare a păcii, care vor apăra frontierele în timpul alegerilor. Recunoaşterea noului stat de către Organizaţia Naţiunilor Unite depindea de felul în care se vor desfăşura alegerile. Dacă oamenii nu veneau la vot, Republica Kilembe nu avea nici o şansă.

Aceste veşti erau şi bune şi rele pentru Hard Corps. Când vor sosi reprezentanţii ONU, mercenarii vor trebui să dispară. Kilembe va ţine alegerile, va fi recunoscută probabil şi va trimite Hard Corps restul banilor datoraţi, după ce se vor întoarce în S.U.A.

În schimb, inamicul îşi intensificase activitatea. Terorismul încetase timp de opt zile de la incursiunea mercenarilor pe teritoriul Angolei, dar se dovedi a fi doar calmul dinaintea fur-

tunii. Se pare că partea adversă hotărâse să facă un ultimul efort pentru a-i face pe kilembani să renunțe la noua lor democrație. Dacă cetățenii se temeau să meargă la vot în ziua alegerilor, republica se va destrăma, cu sau fără prezența observatorilor ONU.

Mercenarii nu puteau învinui civilii că se temeau. Fuseseră uciși vreo zece soldați în apropiere de râul *Cuango*. Pe unii îi spulberaseră pur și simplu iar pe alții îi împușcaseră, răniseră, tăiaseră cu macetele sau îi torturaseră până la moarte.

Câteva sate pescărești de-a lungul râului *Cuango* căzuseră de asemenea victimă atacurile. Inamicii le arseseră colibele și măcelăriseră civilii. Joe Fanelli examinase personal unul din aceste locuri și raportase veștile acelor membri Hard Corps.

— Exploziile au lăsat adevărate cratere, le spuse el. Cred că au folosit mortiere. Și se pare că este mâna unor profesioniști. Se vede după felul în care au împușcat cadavrele.

— Deci, avem de-a face cu niște militari adevărați, murmură O'Neal. Ați găsit cumva vreo urmă, să ne dăm seama de unde vin ticăloșii ăștia?

— De pe râu, răspunse Fanelli. Se pare că atacurile recente au venit de pe râu. Nu trebuie să fii genial să-ți dai seama că inamicul vine cu două-trei ambarcațiuni și mătură totul în cale.

— Mda, îl aprobă O'Neal, studiind harta din biroul lui. Dar oamenii noștri supraveghează râul. Și nu a raportat nimeni vreo ambarcațiune, în afară de bărcile pescărești obișnuite.

— Ultimul atac a avut loc exact acolo unde râul *Cuango* desparte teritoriul kilemban de cel zairez, remarcă Fanelli. Doar nu credeți că Zairul și-a unit forțele cu Angola și Congo?

— Orice este posibil, recunoscu O'Neal, aprinzându-și o țigară. Trebuie să luăm în considerare și această ipoteză. Dar avem oricum destule probleme. De exemplu, nu avem destui oameni disponibili care să păzească malul râului. Ne-ar fi de folos un sonar, dar nu avem nici o speranță.

— Situația este împuțită rău, căpitane, remarcă Fanelli. Nu cred că au mai mult de zece avioane în toată țara. Jumătate nu zboară și nu putem să facem o recunoaștere aeriană în toată regula. Nu au nici telefoane sau stații radio. Tehnologia lor este la nivelul anului 1928.

— Da, zise O'Neal oftând. Kilembe nu are practic nimic în afară de curaj şi dorinţa de autoguvernare. Păcat că nu este de ajuns.

— Crezi că ţara nu are nici o şansă, indiferent ce am face? îl întrebă Fanelli.

— Aş vrea să fie altfel, îi răspunse O'Neal. Chiar dacă ONU s-ar reuni pentru recunoaşterea statului Kilembe, asta nu înseamnă că situaţia lor s-a rezolvat. Kilembe are prea mulţi duşmani.

— Atunci de ce dracu' ne mai pierdem vremea aici, căpitane? îl întrebă Fanelli. Nu ne-a ajuns experienţa tristă din Vietnam?

— Nu am fost angajaţi ca să câştigăm războiul, Joe, îi răspunse O'Neal, ci ca să instruim soldaţii, să-i ajutăm să lupte şi să reziste până la alegeri. Nu putem spera altceva decât să se menţină pe poziţii şi să ştie să se apere pe viitor. Dacă vom reuşi să oprim inamicul încă vreo câteva zile, misiunea noastră s-a încheiat. Nu putem ajuta cu absolut nimic economia statului Kilembe.

— Mă tem că ai dreptate, interveni James Wentworth, intrând în birou. Când o să se prăbuşească economia, o să cadă şi guvernul. Jacob ştie şi el, dar crede că vor reuşi s-o salveze până la urmă.

— Sper să aibă dreptate, zise O'Neal. Apropo, unde este generalul Zabibu? Ne aflăm într-o situaţie foarte dificilă şi nu putem da de comandantul militar al forţelor kilembane.

— Este în capitală. Se întâlneşte cu preşedintele pentru pregătirea primirii observatorilor ONU, îi explică Wentworth. I-am spus deja că vom pleca înainte să apară cei de la ONU. Ziariştii o să mişune peste tot şi nu avem nevoie de publicitate. Jacob a fost de acord că o zi-două nu mai contează oricum. De fapt, acum putem pleca oricând dorim. Ne-am îndeplinit contractul.

— Înainte să plecăm, vreau să-i distrugem pe cei care lansează atacurile de pe râu, zise O'Neal.

— Se pare că ştim tot despre ei, în afară de faptul cum dispar după fiecare atac, zise Wentworth oftând. Aveţi vreo idee?

— Se camuflează, sugeră Caine.

Mercenarul cel înalt şi bărbos intrase pe tăcute în birou şi prinsese ultima parte a conversaţiei. Le zâmbi partenerilor săi, când văzu că vorbele lui îi lăsaseră cu gura căscată.

— Cum adică se camuflează, Steve? îl întrebă O'Neal, uimit. Hai, omule, lămureşte-ne odată! Nu avem timp de pierdut.

— Le-am făcut o scurtă vizită pigmeilor lui Moshi şi tribului de niloţi conduşi de Jiko. V-am povestit de Jiko, nu?

— Tipul care a încercat să te străpungă cu suliţa? zise Fanelli. Presupun că acum v-aţi împrietenit.

— Exact, îi răspunse Caine. Duelul a fost o neînţelegere. Oricum, mi-a spus că oamenii lui trăiesc de secole pe malul râului *Cuango*. Sunt vânători şi pescari iscusiţi. Şi deoarece păsările, peştii, reptilele mici şi alte vieţuitoare asemănătoare se sperie de oameni şi forme ciudate, cum ar fi bărcile, care nu fac parte din mediul lor obişnuit...

— Ah, parcă ar fi o prelegere a Societăţii Geografice Naţionale, pufni Fanelli.

— Lasă-l să vorbească, Joe, zise O'Neal. Steve se pregăteşte să spună mai multe cuvinte decât rosteşte de obicei într-o lună întreagă.

— Explicam cum îşi camuflează oamenii lui Jiko bărcile pentru a pescui şi vâna pe râu, zise Caine. Le acoperă cu frunziş iar apoi aşteaptă să se apropie prada.

— Crezi deci că inamicul şi-a deghizat ambarcaţiunile în culturi de orez sau mai ştiu eu ce, spuse Wentworth. Asta ar explica multe lucruri.

— Bine, interveni O'Neal. O să sporim supravegherea râului, la nord faţă de ultimul atac. Anunţaţi-i pe toţi să fie atenţi la snopurile de trestii exagerat de dese, care plutesc pe apă sau la crengile care se întind mult peste râu. Oricum, te pricepi mai bine la asta decât mine, Steve.

— O pornim şi noi spre râu, căpitane? îl întrebă Fanelli nerăbdător.

— Exact, răspunse comandantul Hard Corps, încuviinţând din cap. S-ar putea să fie cea mai mare bătălie de la izbucnirea acestui conflict şi ultima noastră şansă să-i zdrobim pe ticăloşi înainte să plecăm acasă. Doar n-o să ratăm ocazia!

CAPITOLUL 19

Teoria lui Steve Caine se dovedi foarte exactă. O echipă de supraveghere de pe malul sud-estic la râului *Cuango* transmise un mesaj prin stație mercenarilor când zăriră o „Insulă“ suspicioasă. Cei patru mercenari ajunseră cu vreo oră după lăsarea întunericului. Unitatea de supraveghere consta numai din patru oameni, inclusiv locotenentul Felix Shanta, un kilemban vorbitor de engleză, care fusese soldat în Botswana, înainte să se alăture mișcării kilembane.

— După ce ne-ați spus la ce să fim atenți, a fost o joacă de copii să depistăm bărcile, după cum spuneți voi, americanii, zise Shanta, scărpinându-și obrazul stâng, sub banda care acoperea ochiul.

Acest semn piratieresc îi dădea un aspect și mai feroce. O'Neal se întreba dacă tipului îi lipsea într-adevăr un ochi.

— Sunteți siguri că ați găsit ambarcațiunile inamice? îl întrebă Wentworth când mercenarii îl urmară pe Shanta pe o cărare îngustă prin junglă.

— Foarte siguri, îl asigură Shanta, dând la o parte niște crengi, să le arate micul lui post de supraveghere.

Era un mic luminiș, înconjurat de arbuști, ferigi și iarbă înaltă. Cei trei camarazi ai lui Shanta stăteau pe jos. Aveau puține provizii, patru puști Kalașnikov și două binocluri, folosite pentru a supraveghea râul prin frunziș.

Locul era ideal pentru a ține sub observație râul fără să fie văzuți. Dar spațiul îngust și puzderia de țânțari le îngreuna misiunea. Însă kilembanii suportau cu stoicism; cunoscuseră și vremuri mai rele.

— Inamicul are două bărci, *oui?* le explică Shanta.

Unul din oamenii lui îi făcu semn să se uite la ceva cu binoclul, dar Shanta nu-l băgă în seamă.

— Bărcile sunt destul de mari. Au motoare cu abur. Le camuflează în aşa fel încât să semene cu nişte insule. Sunt şireţi, ticăloşii.

— Cum de cunoşti atâtea detalii despre bărci? îl întrebă O'Neal. Sunt destul de bine camuflate.

— Nu chiar, insistă Shanta. Ştii, domnule colonel, n-am fi observat insula dacă nu ne-aţi fi atras atenţia ce să urmărim. La început, am remarcat că este înconjurată de bambuşi tineri — un lucru neobişnuit, pentru că aceşti copaci nu cresc pe ţărm.

— *Où se trouvent les bateux?* îl întrebă Wentworth pe soldatul care nu reuşise să atragă atenţia lui Shanta. *Pouvez vous m'indiquer, s'il vous plaît*?

— *Oui, monsieur,* răspunse omul, mulţumit că-l băgase cineva în seamă, în sfârşit.

— Am observat de asemenea, continuă să explice Shanta, că tufişurile din centrul insulei păreau uscate. Chiar şi copacii erau veştejiţi. Ori aşa ceva era imposibil pe o insulă înconjurată de apă. Aşa că, privind mai atent, am observat până la urmă două cabine separate, cu ţevi mari, ascunse printre frunze. Ne-am lămurit apoi că erau arbuşti adevăraţi legaţi de alţii şi puşi unii peste alţii, ca să pară mai înalţi. *Cochons, oui*? Da, sunt nişte porci isteţi...

— Da, povestea este grozavă, într-adevăr, spuse Wentworth, uitându-se prin tufiş cu binoclul. Dar o să ne-o spui altă dată. Avem toate dovezile de care aveam nevoie. Bărcile se îndreaptă în direcţia aceasta.

— Fir-ar să fie! exclamă O'Neal, ducând binoclul la ochi.

Bărcile semănau cu nişte bambuşi plutitori, cu arbuşti în centru. Shanta avusese dreptate când spusese că aveau motoare cu aburi, dar nu se vedea fumul. O'Neal auzi în schimb duduitul motoarelor şi îşi dădu seama că bărcile cu abur fuseseră convertite în şalupe cu motor. Ingenuitatea comandantului era de apreciat. Generatoarele atrăgeau mai puţin atenţia decât fumul.

Fiecare ambarcaţiune avea în jur de doisprezece metri şi era plină de trupe. O'Neal bănuiau că erau în jur de patruzeci-cinci-

zeci de soldați. Dar numărul era mai puțin important. Conta mai mult cum erau înarmați. Comandantul Hard Corps zări câteva amenințări pe punte. Camuflajul de bambus ascundea nişte tuburi metalice, fixate pe suporturi. Puteau fi nişte telescoape sofisticate, dar era puțin probabil ca cei din şalupe să fie interesați de astronomie.

— Ce zici de astea, căpitane? îl întrebă Fanelli. Sunt puşti de 52 sau ceva asemănător cu ce foloseau comuniştii în Vietnam. Acum ştim cum au ras satele pescăreşti.

— Da, îl aprobă O'Neal posomorât, lăsând binoclul jos. La cât bate o asemenea armă? La şase metri?

— La vreo şapte şi jumătate, îi răspunse Fanelli.

— Sunt la vreo doi metri de țărm şi se apropie din ce în ce mai mult. Le vine foarte uşor să distrugă satele.

— Să vedem dacă nu putem să le venim de hac, zise O'Neal, întorcându-se cu fața spre Fanelli. Cred că te descurci cu Grailul SA-7.

— O să mă descurc, căpitane, îi răspunse Fanelli, dar se vedea că era îngrijorat. Dar nu ştiu dacă se va dovedi eficientă. Grailul este o armă antiaeriană. Trage o rachetă în infraroşii, care poate lovi o țintă la şase mile depărtare.

— Țintele acestea sunt mai apropiate, îi atrase atenția O'Neal.

— Da, zise Fanelli, încuviințând din cap. Dar nu ştiu dacă are sau nu instrumente de localizare a căldurii. Şi chiar dacă ar avea, sunt proiectate să sesizeze căldura eliminată prin țeava de evacuare a avionului. Nu au nici o legătură cu bărcile.

— Cred că o să ne lămurim, declară O'Neal. Steve, tu şi colonelul Wentworth o să fixați mortierul. Ştiu că aveți experiență, din Vietnam.

— Am înțeles, răspunse Wentworth, iar Caine încuviință din cap.

— Ascultă, domnule colonel, spuse Shanta nervos. O să ceri întăriri prin radio, nu?

— Nu mai este timp, îi răspunse Shanta, desprinzându-şi arma de pe umăr. O să-i oprim pe ticăloşii ăştia înainte să se deplaseze mai departe.

— Dar colonele, zise Shanta, uitându-se în jur. Nu suntem decât *opt.*

— Ştiu şi eu să număr, zise O'Neal. Spune-le oamenilor tăi să ia AK-uri 47 şi să înainteze vreo trei sute de metri spre nord. Să meargă pe lângă ţărm, dar să se ascundă.

— Domnule, sper că nu vreţi să păşim pe fâşia de plajă de pe malul râului, zise Shanta îngrozit. Vă daţi seama că sunt crocodili în zonă?

— Crocodili? zise O'Neal ridicând din sprâncene. Adică nişte reptile mari, cu fălci puternice şi dinţi mari?

— *Oui,* îl aprobă Shanta. Sunt cu miile pe aici. Ţărmurile şi apele sunt foarte periculoase.

— Sper să fie, zâmbi O'Neal, şiret. Poate că mama natură o să ne dea o mână de ajutor astă-seară. Şi acum, ordonă oamenilor tăi să ocupe poziţiile. În două minute o să înceapă împuşcăturile.

Shanta îşi adună posomorât oamenii şi-i conduse spre nord. O'Neal se uită la ceilalţi. Fanelli pregătea Grailul, iar Caine şi Wentworth se ocupau de mortier, estimând distanţa dintre bărci şi ţărm. O'Neal simţi senzaţia binecunoscută de nerăbdare şi frică, pe care o resimţea mereu în apropierea morţii.

Doamne, se gândi el. *De ce admiţi aşa ceva?* Dar afluxul de adrenalină şi gustul bătăliei îi dădu răspunsul la această întrebare. Viaţa ţi se pare mai dulce şi mai palpitantă când eşti în primejdie. Nici un drog nu se poate compara cu această situaţie. Nici riscul pierderii banilor sau proprietăţilor nu se aseamănă cu jocul dur cu moartea.

O'Neal ştia de ce o făceau. Şi o s-o facă la nesfârşit, până o să piară într-o confruntare, până la urmă.

Şi ştia că bătălia din noaptea aceasta putea fi ultima.

— Gata, începem bâlciul? îl întrebă Fanelli pe Caine, în timp ce îşi aşeza arma pe umăr.

— Aştept ordinul, îi răspunse Steve Caine, îngenunchind lângă mortier.

– Nu prea sunt condițiile ideale lansării mortierelor, se plânse Wentworth, studiind armele cu binoclul. Crengile copacilor ar putea fi o piedică.

– Nimic nu este perfect, îi răspunse O'Neal apropiindu-se. Faceți ce puteți, nu ne permitem să dăm greş.

– Minunat, murmură Wentworth. Gata, Steve. Ținta este la ora unu. Foc!

Caine lansă primul mortier, care trasă un arc larg. Depăşi copacii şi îşi continuă drumul peste apă.

Şuieră când se apropie de țintă. Trupele inamice de la bord se feriră şi îşi acoperiră capetele. Proiectilul căzu în apă, la un metru de cea de-a doua barcă.

– Am dat greş! spuse Wentworth. A țintit prea departe spre stânga. Să încercăm cu ținta la ora trei.

– Vreți să trag eu? întrebă Fanelli, cu aruncătorul de grenade pe umăr.

– Nu încă, îi răspunse O'Neal.

Steve Caine se pregăti să tragă în ținta nevăzută, fixând tirul la ora trei. Nu punea niciodată la îndoială ordinul unui ofițer. Membrii Hard Corps aveau încredere unul într-altul.

Wentworth studia bărcile cu binoclul. Văzu soldați inamici îmbrăcați în uniforme angoleze şi congoleze pe punte. Mai era şi un tip suplu în uniformă cubaneză. Se pare că dădea ordine.

Soldații se apropiaseră de puştile de pe punte, îndreptând țevile negre în direcția mercenarilor. Wentworth simți cum i se strânge stomacul şi strânse în mână sabia samurai.

Fanelli observase de asemenea că inamicul se pregătea să-i spulbere. Văzuse atâția oameni pierind în flăcări. Ucisese o mulțime chiar cu explozibilele fabricate de el şi se întrebase întotdeauna cum era să mori aşa. Îți dădeai sufletul pe loc, sau te chinuiai? Sau simțeai un scurt moment de agonie, când carnea, oasele şi organele interne erau dezintegrate de explozie?

Cel mai mult nu se temea de moarte. Fanelli văzuse oameni supraviețuind cu picioarele retezate de explozie, cu ochii scoşi din orbite, auzise urletele bărbaților castrați de schije.

Fanelli deschise focul cu aruncătorul de grenade. Căutătorul cu infraroşii se concentrase asupra primei ambarcațiuni. O lu-

mină roşie arăta că arma era pregătită. Nu mai avea de făcut decât să apese pe butonul de lansare. *Isuse!* se gândi Fanelli încordat. *Dă odată ordinul să-i lichidăm pe bandiții ăştia înainte să ne lichideze ei pe noi!*

Fanelli de-abia aştepta să treacă la acțiune.

Caine lansă cel de-al doilea mortier. Se înălță din nou peste copaci şi şuieră, înaintând spre țintă. Probabil că şi mercenarii şi inamicii lor priveau proiectilul cu respirația tăiată.

Bomba explodă, ridicând o minge de foc spre cer. Trupurile oamenilor fură aruncate în aer de forța exploziei. Alți soldați preferară să se arunce peste bord.

— Acum, Joe! strigă O'Neal, băgând alt mortier pe gura armei lui Caine. Foc!

Fanelli execută ordinul imediat. Apăsă pe butonul aruncătorului de grenade Grail şi văzu o cometă lungă întinzându-se peste râu. Racheta AA lovi botul primei bărci şi explodă furtunos.

Ambarcațiunea rupse practic barca în două. Oamenii cădeau în râu ca nişte păpuşi de cârpă, în timp ce barca era mistuită de flăcări. O'Neal îl mângâie pe cap pe Caine şi stoicul mercenar lansă alt mortier, care nimeri din nou la țintă, rupând ambarcațiunea în două.

— Uau! exclamă Wentworth.

Era prima oară când camarazii săi îl auzeau folosind această interjecție. Nu făcea partea din vocabularul său obişnuit.

— Cât de rău sunt loviți? strigă O'Neal.

— Bărcile sunt praf. N-a mai rămas nimic din ele, decât lemnul arzând.

— Cei care au supraviețuit o să se îndrepte spre țărm, zise O'Neal, punând mâna pe armă. Haideți să-i întâmpinăm! Şi feriți-vă de crocodilii ăia afurisiți!

— Nu-ți plac surprizele? îl întrebă Caine zâmbind.

Exploziile şi incendiile puseseră pe fugă mulți din crocodilii de pe malul râului. Dar mai rămăseseră destui să halească inamicii mercenarilor.

Urlete agonizante sfâşiau noaptea. Gemete în congoleză şi u-mbundu cutremurau jungla. Oamenii se zbăteau neajutorați

în apă, luptându-se cu crocodilii. Cei de la țărm simțiră mirosul sângelui proaspăt şi se îndreptară spre ospăț. Urletele încetară la un moment dat. Nu se mai auzea decât trosnetul fălcilor cumplitelor reptile.

Doar cinci supraviețuitori din cele două ambarcațiuni inamice reuşiră să ajungă la țărm. Unul din ei ieşi pe malul nordic. Shanta şi camarazii lui agitați deschiseră imediat focul şi-l ciuruiră. Alți doi apărură clătinându-se, neînarmați şi epuizați. Fanelli fluieră să le atragă atenția şi se predară imediat când văzură puşca din mâna lui.

Colonelul Luis Perez se târâse prin noroi către malul sudic, trăgându-l de guler pe Marcel Baridi. Ofițerul congolez urla de durere. Un crocodil îi smulsese laba piciorului drept.

Perez îl scoase din apă şi încercă să tragă aer în plămâni, dar în momentul acela se înecă şi vomită. Fusese cumplit. Parcă s-ar fi deschis porțile iadului în mijlocul apei. João Jangwa murise. Perez îi văzuse cadavrul plutind pe spate, cu un fier înfipt în piept.

Cubanezul înotase până la țărm, pentru că nu avusese altă soluție. Crocodilii îl ocoliseră, dar apucaseră în schimb piciorul lui Baridi. Fusese norocos că scăpase cu viață.

Perez înălță încet capul şi inspiră adânc. Îşi şterse apa din ochi şi-l văzu pe William O'Neal în fața lui.

— Ia te uită! exclamă O'Neal, făcând semn spre puşca M-16 a lui Perez. Nu speram să capturez un colonel cubanez.

— Sunt... doar căpitan..., zise Perez, ridicându-se încet în picioare. Rangul de colonel este... doar onorific.

— Ca să vezi, spuse O'Neal. Şi eu sunt tot colonel onorific. Desfă-ți cureaua. Văd că vorbeşti destul de bine englezeşte, aşa că n-are rost să te prefaci că nu înțelegi.

— Cine eşti? îl întrebă Perez. CIA sau mercenar?

— Sunt unul din cei care te-au scos din joc, îi răspunse O'Neal.

— Nu poți să câştigi întotdeauna, doar aşa spuneți şi voi, americanii, zise Perez, oftând.

Şi, în momentul acela, îl lovi cu catarama curelei. Comandantul Hard Corps apăsă pe trăgaci şi trase două rafale în nisip.

Perez îi trase o lovitură de karate şi zbură arma din mâna lui Perez.

Stiletul cu arc sări de pe mâneca lui Perez direct în palmă. Lama de şase centimetri ţâşni către gâtul lui O'Neal. Mercenarul pară atacul, ridicând braţul stâng să-şi protejeze faţa şi gâtul. Metalul ascuţit sfâşie pânza şi pielea. O'Neal nu băgă în seamă durerea ascuţită şi se pregăti să-şi înfrunte oponentul.

Perez ţinea cuţitul ca un expert, în jos şi se înfipsese bine în pământ, îndoind genunchii şi arcuindu-şi spatele. O'Neal se dădu un pas înapoi. Cubanezul zâmbi, deşi era perfect conştient că mercenarul avea o armă la curea. Dar nu avea de gând să-l lase să folosească pistolul.

Hotărî să folosească o tactică şireată, care nu dăduse niciodată greş în trecut. Simulă că-l loveşte, ştiind că atenţia oponentului său va fi concentrată asupra stiletului. Trupul lui O'Neal tresări. Perez profită de ocazie şi vru să-l lovească direct în obraz. Dacă reuşea să-l doboare, va fi o nimica toată să-l termine apoi cu cuţitul.

Dar O'Neal crescuse într-o mahala din Chicago înainte să intre în armată şi să plece în Vietnam. Şi dacă adăuga şi cei zece ani de mercenar, rezulta că William O'Neal îşi petrecuse cea mai mare parte din cei treizeci şi opt de ani ai săi luptând pe străzi sau pe câmpul de luptă. Aşa că era perfect conştient că nu trebuia să fie atent la lama cuţitului din mâna adversarului. O'Neal văzu piciorul lui Perez mişcându-se şi se feri înainte ca cizma cubanezului să-l izbească în cap.

Lovitura de karate a lui Perez dădu greş şi-l dezechilibră, iar O'Neal profită de ocazie, trăgându-i un şut în rinichiul stâng. Cubanezul gemu şi se răsuci, rotind cuţitul în aer. O'Neal îl apucă de încheietura mâinii în care ţinea cuţitul şi-i trase un pumn în coaste.

Ofiţerul Hard Corps răsuci încheietura lui Perez şi-l apucă de părul umed, trăgându-i capul pe spate. Perez gemu şi încercă să se smulgă din strânsoarea lui O'Neal cu mâna liberă. Voia să-l calce pe picioare pe american. Dar O'Neal se aşteptase la această manevră şi-l izbi cu genunchiul în coapsă.

Perez se dezechilibră şi căzu cu faţa în noroi. O'Neal încălecă pe el, ţinându-l de păr şi de încheietura braţului şi împingându-l cu faţa în noroi. Cubanezul se zbătea disperat. Lama stiletului se mişca nebuneşte, dar nu reuşi să-şi atingă ţinta. Degetele lui Perez încercau să dea la o parte mâna lui O'Neal, înfiptă în părul lui.

La un moment dat, O'Neal îi dădu drumul şi-l apucă de degetul mic, frângându-l. Perez scoase un urlet şi scăpă stiletul din mână.

O'Neal profită de ocazie şi-l apucă imediat, înfigându-l în capul cubanezului. Oţelul perforă ţeasta şi se înfipse în creier. Luis Perez se zbătu de două ori şi apoi rămase nemişcat. Comandantul Hard Corps se clătină puţin pe picioare când se aplecă să-şi ridice puşca M-16.

James Wentworth al III-lea apăru pe ţărm. Se uita la O'Neal, la cadavrul lui Perez şi la Marcel Baridi care gemea sfâşietor. Ofiţerul congolez părea puternic şocat. Dar Wentworth spera că o să supravieţuiască. Rămăseseră destule întrebări fără răspuns referitoare la implicarea Republicii Congo în acest conflict.

— Te simţi bine, Bill? îl întrebă Wentworth, observând sângele care se scurgea din braţul lui stâng.

— O să supravieţuiesc, îl asigură O'Neal. Mai sunt şi alţi prizonieri în afară de cel muşcat de crocodil de aici?

— Fanelli a prins câţiva tipi, îi răspunse Wentworth. Nu a scăpat nimeni, îţi garantez. Cred că acum am încheiat misiunea noastră în Kilembe. Sper că Jacob o să poată duce lupta mai departe.

— Mda, îl aprobă O'Neal, încuviinţând din cap. Pun pariu că Fanelli ar vrea să fie într-un bordel bun acum. De fapt, ne-ar prinde bine la *toţi*, adăugă el, săgetat de durerea care-i sfâşia braţul.

SFÂRŞIT

Tipografia FED
grupul drago print
Bucureşti, Calea Rahovei 147, Tel.: 335 93 18, 335 66 61/19

Redactor: ADRIANA LUP
Tehnoredactare computerizată: LIVIU STOICA

Într-o țară din Africa, la granița cu Zairul și Angola. O națiune tânără dorește să-și apere independența și democrația de puterile totalitare din jur. Generalul Zabibu angajează cea mai eficientă trupă de mercenari din lume – 5 bărbați capabili, neîntrecuți în mânuirea armelor, de la cele mai primitive până la cele mai sofisticate. Cine va triumfa, comunistul cubanez care dirijează forțele de guerilă angoleze, sau mercenarii americani care susțin o cauză dreaptă?

MERCENAR MERCENAR

Tikiti se întoarse la fereastra din partea opusă șoferului. Un căpitan angolez băgă pistolul Makarov prin fereastra deschisă, îndreptându-l spre fața lui. Se zgâi la mutra furioasă a angolezului și ridică mâinile încet de pe volan.

Deodată, fața angolezului explodă pur și simplu. Tikiti zbieră îngrețoșat când văzu șuvoiul de sânge împroșcând fereastra și scaunul din față. James Wentworth dădu la o parte cadavrul decapitat. Șterse sângele de pe lama sabiei samurai și o băgă la loc în teacă, înainte să deschidă ușa și să se urce lângă Tikiti.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-81-3

Lei 5000